01

2019

ÚJ SZŐLŐSKERT

a Kecskeméti Református Egyházközség hírmondója

Főszerkesztő Bán Magdolna

Szerkesztőbizottság Kecskeméti Református Egyházközség Könyvtárának és Levéltárának munkatársai

Munkatársak Farkas Dóra, Laczay András, Papp Attila, Simon Andrásné, Simonné Bakó Mária, Szenes Mártonné Durucz Anna, Szondi Endre, T. Kabai Virág

Lektor Bovier Hajnalka

Szerkesztőség Kecskeméti Református Egyházközség Könyvtára és Levéltára
Szerkesztőség címe: 6000 Kecskemét, Szabadság tér 7.
Telefon és fax: 76/500-388 • E-mail: konyvtar@krek.hu • Honlap: www.krekbib.hu

Tervező Kiss Ákos

Fotó Juhász Katalin, Noszlopy Miklós, Pálóczi Károly, Papp Attila, Telekes Tamás

Kiadó Kecskeméti Református Egyházközség
Kiadó címe: 6000 Kecskemét, Szabadság tér 7.
Telefon és fax: 76/500-389 • E-mail: hivatal@krek.hu • Honlap: www.krek.hu

Felelős kiadó Kuti József

Nyomda Print 2000 Nyomda
Nyomda címe: 6000 Kecskemét, Nyomda u. 8. • Telefon: 76/501-240
Fax: 76/501-249 • E-mail: office@print2000.hu
Honlap: www.print2000.hu

Címlap Malagai katedrális (fotó: Hajagos Lili)

Hátlap Copaonik sícentrum Szerbiában (fotó: Telekes Tamás)

ÚJ SZŐLŐSKERT
a Kecskeméti Református Egyházközség hírmondója

VII. évf. 2019. 1. szám (január-március)
Készült 700 példányban

Szerző **Bán Magdolna**

Főszerkesztői gondolatok

Fotó: Juhász Katalin

Gimnáziumi éveim alatt az osztályfőnököm volt a magyartanárom is. Erika néni – vagy ahogy mi neveztük, Erikás – a debreceni refi egyik meghatározó személyisége volt. Kétségkívül erőteljes, fáradhatatlan személyiségként ismertük négy éven keresztül, mi voltunk az utolsó osztálya nyugdíjba menetele előtt. Sok órai élményem ugyan nem maradt meg, de egy valami egészen bizonyosan, amit még osztálytalálkozókon is gyakorta szoktunk emlegetni. Egy egész tanéven keresztül tanultuk Balassi Bálintot, mert a kedvencei közé tartozott, és inkább tanította Balassi vallásos költészetét, mint az időben utána következő katolikus Pázmány Péter hitvitázó, prédikációs irodalmát. Ennek köszönhetem, hogy a református énekeskönyvben található három éneke közül kettőt is memorizálnunk kellett. Közel ebben az időben a teológián idősebbik bátyám is a 261. dicséret eléneklését választotta egyik vizsga alkalmával Máté János professzornál. Valahogy talán ezért is alakult úgy, hogy családunk egyik kedves éneke lett ez az eredetileg 9 versszakos vers (*Könyörög Istennek, hogy bujdosásában viselje gondját, s terjeszsze is reá újobb áldását* c.) 4 versszakos énekeskönyvi átirata. Gyakorta énekeltük az autóban hosszú utazások alatt, vagy választottuk a vasárnapi istentisztelet egyik énekévé. Ezért is volt öröm számomra, hogy újabb, nagyon szép kórusfeldolgozását hallhattam a vasárnapi istentiszteleten a Kecskeméti Vég Mihály Énekkar és a hangszeres közreműködők tolmácsolásában. A prédikációt követően ráfelelő énekként szólaltatták meg ezt a nagyon szép szövegű éneket. Az új év sok szép élménye közül ez is meghatározó lelki töltekezés volt számomra, hiszen a tavalyi évi adventi koncerttől kezdve az újévi fogadáson át, a diakóniai hétvége, az ökumenikus imahét, a házasság hete sok szép eseményén vehettünk részt az idén. Bízom abban, hogy ez sokak számára így volt, és olvasóink közül sokan éltek a lehetőséggel, de ha mégsem így történt, ne bánkódjanak, hiszen igyekeztünk e negyedév történéseit is összefoglalni, és újságunk hasábjain megjelentetni.

Szerző **Weiner Zoltán**

„Emlékezz, ki vagy!”

„Mert ők maguk beszélik..., hogyan fordultatok a bálványoktól Istenhez, hogy az élő és igaz Istennek szolgáljatok...” 1Thessz 1,9

Van egy jelenet az *Oroszlánkirály* című mesefilmben, amikor Szimbának, a főhősnek egy látomásban megjelenik az édesapja. Azt mondja neki: *„Emlékezz, ki vagy!”* Emlékezz rá, hogy a király fia vagy! Emlékezz rá, hogy a te identitásod az, hogy az én fiam vagy, a király fia, az egyetlen igaz trónörökös! Nem az a feladatod, hogy elkótyavetyéld az életed élvezeteket habzsolva, hanem hogy felvállald, ki vagy, és visszamenj megküzdeni a trónbitorlóval! Szimba ezekből a mondatokból merít erőt és bátorságot vállalni a küldetését.

Valami hasonló történt a thesszalonikai gyülekezettel is: amikor Pál apostol, Szilvánusz és Timóteus missziói útjuk során hozzájuk érkeztek, és hirdették nekik az evangélium örömhírét, a thesszalonikaiak úgy érezték, megtalálták az identitásukat. Megtalálták, kik ők valójában: elveszettek, akiket Jézus megtalált; bűnösök, akik Jézusban kegyelmet nyertek. Új identitásuk pedig átformálta egész életüket: eltöltötte azt a hitből fakadó munka, szeretetből fakadó fáradozás és a Jézus Krisztusba vetett tiszta, kitartó reménység (1Thessz 1,3). Pál apostol azért ír nekik levelet, hogy ebben az új identitásukban megerősítse őket. Megerősíti, hogy ami velük történik, az valóság, az valóban csoda: hiszen környezetük minden ellenségessége ellenére a Szentlélek örömével fogadták az igét (1Thessz 1,6), és bár Pál apostolék csupán három hetet töltöttek náluk (ApCsel 17,2), hitük mégis maradandónak bizonyult (1Thessz 3,6-8), sőt az ő történetüket emlegetik mindenhol a környéken (1Thessz 1,7kk). Pál arra bátorítja őket, hogy maradjanak meg ebben az új identitásukban, vállalják büszkén, éljenek annak megfelelően, ne rejtsék el a hegyen épült várost (Mt 5,14), vagyis mindazt, ami velük történt; tartsanak ki Krisztus mellett, mert Krisztus is kitart mellettük (1Thessz 5,24).

A csoda ma is folytatódik. Ma is térnek meg emberek a bálványoktól az élő Istenhez. Itt, Kecskeméten is zajlik ez. Zajlik az ifjúsági életben, zajlik az Alpha kurzusokon, zajlik a különböző istentiszteleti közösségekben és házicsoportokban. Gyenge szavaink, erőtlen bizonyságtételünk folytán ma is emberek találják meg új identitásukat Krisztusban

(*„elvesztem, de Jézus rám talált; bűnös voltam, de Jézusban kegyelmet nyertem”*), és változik meg az életük gyökerestül: a csak magammal törődést a szeretetből fakadó fáradozás váltja fel, a panaszkodást és a depressziót a Szentlélek öröme, a jövőtől való félelmet és elkeseredést Jézus boldog visszavárása.

Te megtaláltad-e már új identitásodat Jézusban? Tudod-e, hogy először is mindenekfelett Jézus megváltottja és a mennyei Atya gyermeke vagy? Átformálta-e már ez az identitás az életedet? Ha igen, ne rejtsd véka alá! Ne rejtsd el a hegyen épült várost! Vállald büszkén és bátran, hogy kihez tartozol! Valaki egyszer mesélte, hogy egy szegény afrikai faluban arra lett figyelmes, hogy az afrikai gyerekek a porban üveggolyóznak. Ahogy jobban szemügyre vette őket, észrevette, hogy a gyerekek valójában nem üveggolyókkal, hanem gyémántokkal játszanak. Milyen szívszorító! Hatalmas érték birtokában voltak, mégis szegények maradtak! Nem rólunk szól ez a történet? A bennünk élő Krisztus a világ legnagyobb értéke. Ne tegyünk úgy, mintha csak üveggolyó lenne! Tudjuk, éljük és adjuk tovább a csodát, ami velünk történt!

Lelkészeink csendesnapja a Venyige-tanyán.

Szerző **Dsida Jenő**

Én hívlak élni

Hallgasd meg mit suttog az élet,
élni hív újra meg újra téged.
Ne nézz vissza a sáros útra,
legyen előtted minden tiszta.

Emeld fel fejed, lásd meg a szépet
szemed kékjében égjen a fényed.
Lásd meg végre, hogy szeretnek
még akkor is, ha nevetnek,
hisz mosolyt te csalsz arcukra,
ismerj bennük magadra!

Soha ne bánd, ha fáj,
hisz erőre így találsz.
S mi most bánatot okoz
később nem lesz rá gondod.

Hidd el jól tudom, hogy fáj,
de hinnünk mindig muszáj.
Fogd a kezem, ha úgy érzed,
hogy szívedből kihull az élet.

Ne keresd már, hogy hol tévedtél,
ne sírj azon, mit meg nem tettél.
Gyere velem, én hívlak élni
vérző szívvel is remélni.

Forrás: *http://papaijokaikor.blogspot.com/2017/05/dsida-jeno-en-hivlak-elni.html*

Szerző Szathmáry Sándor

Tavasz van...

Párizsban egy vak ember táblát tett a nyakába, és úgy indult el útjára. Ezen a táblán az állt: *„Tavasz van, és én vak vagyok”*. Ez az ember azt akarta elmondani, hogy ti, akik láttok, másképp értelmezitek a tavaszt, mert be tudjátok fogadni szemeteken keresztül az élet megújulását, de én vak vagyok. Én nem tudom befogadni ezt a növekvő, gazdagodó életet, ami tavasszal megjelenik a szememen keresztül. Vajon nem mindannyiunknak ezt kellene elmondani: tavasz van, és én vak vagyok, én nem tudom befogadni lelkembe az életnek azt a teljességét, amit az Isten elhozott. Keresztelő János azt mondta azoknak, akik hozzá mentek: én nem tudlak benneteket megújítani, én vízzel keresztelek, és létetek legmélyén nem tudom elérni azt, hogy megújuljatok. De utánam jön valaki, aki tűzzel és Szentlélekkel keresztel majd. Jön valaki, aki azt mondja: ember, én meg tudom tenni, hogy ami a természetben megtörténik, az megtörténjék a szívedben is.

„Az emberek egyetlen kertben ötezer rózsát nevelnek. Mégsem találják meg, amit keresnek. Pedig egyetlen rózsában vagy egy korty vízben megtalálhatnánk... Csakhogy a szem vak... A szívünkkel kell keresni.”
(Antoine de Saint-Exupery)

Fotó: Juhász Katalin

Szerző **Muraközy Gyula**

Imádság

Kegyelmes Istenem, hálát adok Tenéked, hogy mielőtt még fény lett volna, már láttál engem. Mielőtt lettem volna, már elhívtál. Hálát adok Tenéked, hogy az én Megváltó Uramban, Jézus Krisztusban Téged teljesen megismerhettelek. Hálát adok a hitért, amit szívemben keltettél, az imádság ajándékáért, amit elmondhatok, kimondhatatlan és értelemfölötti ajándékaidért, amelyekkel betöltöd a lelkemet. Atyám, szegény gyarló életemet felajánlom előtted hálaáldozatul, nem azért, mert a Te teljes dicsőségednek szüksége volna az én szolgálatomra, hanem azért, mert nem élhetek én már másképpen. Az én Krisztusom hozzám való szeretetéért kárnak és szemétnek ítélnek mindent, amit a világ adhat. Boldogtalanság volna énnékem tőle elszakadni, nyomorúság volna, ha neki nem szolgálhatnék. Ha nem fogadnál el atyai színed elé, olyan szerencsétlen volnék és nyomorult, mint a gyermek, aki téli éjszakában dideregve zörget a szülői ház bezárt kapuján. Meghaltam az én Urammal, hadd éljek Vele új életet. Küldj el engem, ahová Tenéked jónak tetszik, hadd legyek üzenet Tőled, hadd legyek feléd-mutatás, hívogatás, örvendező szolgálat. Emelj mindig közelebb magadhoz, adj erőt, hogy a Sátán minden tőrét kikerüljem, hízelgő, kísértő szavát meg ne hallgassam. Add, hogy szeressem azokat, akikhez küldesz. Szentlelked csodáit mutasd meg nekem, adj bölcsességet, amit énnekem Jézus Krisztus keresztje mellett adtál, őrizd meg számomra e mulandó földön és az örökkévalóságban, az én Uram, a Krisztusért. Ámen.

Forrás: Muraközy Gyula: *A Sionnak hegyén...*, Budapest, Kálvin, 1993. 38-39 p..

Szerző **Charles H. Spurgeon**

Üdítő álom

„Akit az Úr szeret, annak álmában is ad eleget.” Zsolt 127,2

Mi nem aggályoskodva, hanem boldog hitben élünk. Mennyei Atyánk gondoskodik gyermekei minden szükségéről, Ő tudja, mire van szükségünk, mielőtt még kérnénk Tőle valamit. Ezért időben térhetünk éjszakai nyugovóra, és nem kell órákon át fennmaradnunk, és a fejünket törnünk azon, hogy mi hogyan legyen. Ha megtanultunk Istenre hagyatkozni, nem kell éjszaka ébren feküdnünk az ágyunkban, és gyötrődve töprengenünk, hanem nyugodtan az Úrra hagyjuk minden gondunkat, elmélkedünk jóságán, és Ő felüdítő álmot ad nekünk.

Az Úr szeretettjének lenni a legnagyobb méltóság, amiben csak részünk lehet, és aki ezt elnyerte, az érzi, hogy ezzel a legnagyobbat érte el, és minden más, önző kívánsága elcsitulhat. Mi lehet több, akár a mennyben is, mint Isten szeretete? Ezért légy békességgel, én lelkem, hiszen mindened megvan, amire szükséged van.

Azért addig mégis nyugtalanság van bennünk, amíg az Úr nemcsak okot ad a nyugalomra, hanem magát a nyugalmat is megadja nekünk. Ő ezt akarja megadni nekünk. Krisztus maga a mi nyugalmunk, békességünk, mindenünk. Az Ő keblén teljes békességgel pihenhetünk, mind életünkben, mind halálunkban.

Forrás: Charles H. Spurgeon: *Isten ígéreteinek tárháza,* Budapest, Evangéliumi Kiadó, 194 p.

Szerző **Bán Magdolna**
Lipóthné Gyulai Anikó
T. Kabai Virág

Fotó **a család**

Fodor Attila presbiterrel, missziói gondnokkal beszélgettünk

Régóta készültem megkérni, hogy vállalja az interjút, de tudom, milyen sok az elfoglaltsága. Nagyon kedvelem a derűjét, hogy szinte mindig mosolyog és lelkes. Valószínűleg, ha leültünk volna riportot készíteni, még most sem tudjuk abbahagyni, mert nagyon szeret beszélgetni, ahogy én is. Ezért írásban tettem fel kérdéseimet, és elmondása szerint hét órába telt, míg elkészült a válaszokkal. Bízom benne, hogy a teljes interjút elolvasva kétség sem marad az olvasóban, hogy miért is olyan régóta presbiter Fodor Attila, és miért pont ő a missziói bizottság gondnoka.

Hogyan kaptál elhívást, mikor kapcsolódtál be a kecskeméti gyülekezet életébe?

17 éves koromig „hitvalló ateistának" tartottam magam, a Bolyaiban matek tagozatos osztályba jártam. Abban ugyan hittem, hogy léteznek természetfeletti vagy annak látszó „lelki természetű" jelenségek, de azokhoz is a természettudományos gondolkodás jegyében viszonyultam. Bár a nagymamám szeretett volna konfirmációra küldeni, ez a törekvése teljes ellenállásba ütközött. Harmadikos gimnazista koromban történt, hogy fordult a kocka, amikor egy alkalommal beültem a Városi moziba megnézni az *Ördögűző* című horrorfilmet. Ott a moziban a film közben lassan kialakult, és a végére gyökeret is vert bennem a gondolat, hogy valószínűleg mégis létezik személyes Gonosz, akkor viszont én nagy bajban vagyok. Amikor a film után kijöttem a moziból, rettenetesen kiszolgáltatottnak éreztem magam, és akkorra már nagyon féltem, mert a Sátán – már csak a definíció szerint is – nyilván nagyobb mindenkinél, bármikor jöhet, ha úgy

dönt, és senki nincs, aki meg tudna védeni tőle. Hacsak – jött a gondolat – hacsak nem Isten. Mert ha a Sátán létezik, akkor logikusan neki is nyilván léteznie kell. Furcsa gondolat volt, mert addig pont benne nem hittem, Istenben. A film után vettem egy nagy levegőt, és nem törődve az esetleges kinevetéssel már azon a vasárnap eljöttem a templomba. Azt tudtam, melyikbe kell, hiszen reformátusok vagyunk, és a nővérem konfirmált is, egyszer még az ifibe is elvitt magával.

Eljöttem tehát – teljesen jogtalannak érezve, hogy annyi tagadás után bajommal most mégis itt vagyok –, és a torony alatti részen hátul beültem a padba. Keresztelővel indult az istentisztelet, a 329. dicséret „szólalt meg", és ebből, mintha Isten egyenesen nekem célozta volna, szíven talált az üzenet: *„Nem éltem még a föld színén, / Te értem megszülettél, / még Rólad mit sem tudtam én, / tulajdonoddá tettél. / Még meg sem formált szent kezed, / már elválasztál engemet, / hogy társam légy a földön".*

Így kezdődött, így szereztem tudomást Isten szeretetéről és örök elköteleződéséről irántam.

Mióta vagy presbiter gyülekezetünkben, és milyen indíttatás vezérelt, hogy vállaltad a missziói gondnokságot?

Ha jól számolom, ez a presbiteri szolgálatom negyedik ciklusa, tehát a huszadik év kezdődött az idén. Furcsa is így kimondani. A missziói gondnokságom pedig úgy kezdődött az előző ciklus elején, hogy az alakuló presbiteri gyűlésre a missziói bizottságba javasolt tagok közé írtak fel. A gyülekezés pár percében odamentem Kuti Józsefhez megkérdezni, hogy miért van előre írva és aláhúzva a nevem. A válasz annyi volt: ez azt jelenti, hogy engem javasolnak missziói gondnoknak. Hűha! Nagyot dobbant a szívem, csak annyi kérdésem volt, hogy mennyi időm van ezt átgondolni. Azt mondta, hogy mivel mindjárt kezdünk, nagyjából három perc. Most mondjam azt, hogy nem? Amikor erre vágytam?! Így elfogadtam a jelölést, mivel számomra Istennel újrakezdeni olyan volt, mintha a sötétségből kisütött volna a nap, és ezt a világosságot, ráismerést szeretném azóta is továbbadni azoknak, akik még mindig a sötétben botorkálnak. *„Halálban, éjben vártam én: / fölkelt a nap rám Véled. / Terólad ömlik rám a fény: / a béke, boldog élet (...) Csak nézlek boldog szívvel és / nem győzlek nézni Téged, / szóm és erőm mind oly kevés, / hogy elmondhassa Néked: /Bár felfoghatna Tégedet / az emberszív és ismeret..."* – ez dolgozik bennem azóta is, ezért vállaltam el. Arra vágyom, hogy ezzel találkozzanak azok, akik velünk találkoznak. Amíg ezt nem értük el, vagy nem erre nézve állítjuk hadrendbe minden lehetőségünket, addig gyülekezetként céltévesztettségben élünk és tékozlunk. Vesztegetjük a megbízatásunkat. Szeretném – amennyire a helyemen lehetőséget ad erre Isten – az ő terve szerint ebbe az irányba fordítani gyülekezetünket. Az előző ciklusok alatt már megtanultam, hogy ehhez csak neki van ereje. De neki van, és az ebben való hit ad erőt egyedül.

Mennyire tudod összeegyeztetni a gyülekezeti szolgálatodat a napi munkáddal?

Alkalmazott vagyok, de felsővezetőként dolgozom a munkahelyemen. Ebből adódóan senki nem kéri számon, mivel töltöm az időmet,

tehát saját lelkiismeretemre van bízva a napi időbeosztásom. Mivel felelős, önálló csapatot sikerült felépítenem, meg tudom oldani, ha napközben el kell jönnöm valamiért. Minden megy tovább nélkülem, de azért Jézus tanítványaként nem élhetek vissza ezzel a szabadsággal sem. Pótolom a munkából kieső időt, vagyis ugyanúgy napi 24 órával rendelkezem, mint bármelyikünk. Ezt kell úgy beosztanom, hogy a munka és a szolgálat mellett a családomra és a feltöltődésre is jusson idő. Megértettem az elmúlt pár évben, hogy Istenre a munkámmal is dicsőséget kell hoznom – nem kevesebb a tét. Hogyan is lenne különben jogom megszólalni. Ez nekem nagy kihívás.

Mi a missziói munkaterv, és miért van erre szüksége egy gyülekezetnek?

Tervre azért van szükség – mint az élet minden területén – hogy ne esetlegesen végezzük a missziói munkát, hanem erőfeszítéseinket, anyagi lehetőségeinket és emberi adottságainkat egy meghatározott cél érdekében vessük be. Nagy a kísértés, hogy vagy az évtizedek óta bejáratott tevékenységeket végezzük figyelem nélkül a jelen kor különös kihívásaira, vagy – éppen ellenkezőleg – csak reagálunk a szembejövő igényekre, megnyíló pályázati lehetőségekre, elvárásokra. Krisztus céllal jött a földre, az Atya küldte. Ahogyan őt elküldte az Atya, úgy küld el ő is minket. De mi ez a cél, és honnan tudjuk? Jakab levelében erről olvashatunk: *„Ha pedig valakinek nincsen bölcsessége, kérjen bölcsességet Istentől, (...) és meg is kapja. De hittel kérje, semmit sem kételkedve, mert aki kételkedik, az olyan, mint a tenger hulláma, amelyet a szél sodor és ide-oda hajt. Ne gondolja tehát az ilyen, hogy bármit is kaphat az Úrtól, a kétlelkű és minden útján állhatatlan ember”* (Jak 1,5-8)

Vagyis, akinek nincsen bölcsessége Istentől, az ki lesz szolgáltatva, nem lesz ereje célra tartani, hanem ide-oda sodródik majd állhatatlanul felmorzsolódva a feladatok közt.

Ebből tisztán látszik, hogy a missziói munkatervet nem szabad úgy készíteni, mint a menetrendet, azaz az előző évi menetrend alapján. Látásra, bölcsességre van szükségünk Istentől, hogy az adott évben vagy években mit akar ő elvégezni, mire küld minket itt, Kecskeméten reformátusként. Ezt kérni kell, ezért küzdeni kell, erre időt, teret, csendet kell hagyni, hogy Isten hangját meghalljuk. Sokat kell beszélgetni, egyeztetni, összehangolódni testvérkéntővele és egymással.

Ha a cél megvan, akkor meg kell fogalmazni, hogy milyen tevékenység visz minket legközelebb a célunkhoz. Ha ez is megvan, akkor tudjuk megalkotni a tervünket. A legfontosabb tehát a munkaterv szempontjából az Istentől kapott, megértett cél, a véghezviteli szakaszban pedig az ahhoz való eltökélt ragaszkodás döntésekben, anyagiakban, hitben.

A gyülekezet vezetésében – a presbitériumban – most ott tartunk, hogy a küldetésünket nagy vonalakban megértettük, de a teljes presbitérium még nem érzi ezt magáénak.

A „hivatalos” missziói munkaterv, a menetrend elkészül évről évre, be is adjuk az egyházmegyének, ezzel adminisztratív kötelességünknek eleget teszünk, de a lelki, tartalmi, gondolati háttérnek még sokat kell erősödnie bennünk.

A tavalyi és az idei év egyik kiemelt területe a misszió. Vajon miért tartja az egyházközség vezetősége, a presbitérium és gyakorlatilag az egyházmegye is fontos feladatának a misszió hangsúlyozását?

Mert Jézus utolsó földi mondata az volt, hogy menjünk el, és tegyük tanítványná az összes népet. A magyart is. A kecskemétit is. A reformátust is. A diákjainkat is. A családjaikat is. A munkatársainkat is. A cigányokat is, az alkoholistákat is, a sikereseket is, a megtörteket is. Ez az egyetlen feladatunk, amit Jézus hagyott ránk. A többi vagy ezt segíti elő vagy pótcselekvés. Krisztus követése offenzíva: harc és aktív behatolás a legveszélyesebb, leggyilkosabb ellenség területére, hogy megszabadítsuk a foglyokat. A gyülekezetek ezért vannak.

Ha nulláról kellene egy gyülekezetet felépítened, mi az, amit magaddal vinnél a mostani gyülekezeti struktúrából, és mi az, ami szerinted idejét múlt?

Értem a kérdést, de nem kezdenék ilyenbe. Ahhoz apostolnak kellene lennem, de ilyen lelki ajándékot, karizmát nem kaptam.

Amúgy önmagában semmit sem tartok idejét múltnak gyülekezetünk gyakorlatából. Sok olyan forma van viszont, amit nem a megfelelő helyen, időben vagy módon alkalmazunk. A prédikációk stílusa, hangvétele például szerintem sokszor ilyen. Az archaizáló vagy fennköltebb szóhasználat távol tartja az üzenetet a hallgatók életközegétől. Nemesnek és értékesnek akar látszani, de csak életidegen lesz tőle. Vagy ha nincs összekötve az igehirdetés az igehirdetőn keresztül a való élettel, ha nem hitbeli tapasztalatból és harcokból táplálkozik. Ha hiányzik belőle az átláthatóság, kitárulkozás. *„Állj fel, én is ember vagyok”* (Apcsel 10,26).

Amit viszont elvinnék, az az imádkozók láthatatlan hálózata. Amikor mi imádkozunk, Isten dolgozik.

De rengeteg okunk van a hálára is. Isten kétségtelenül cselekszik közöttünk, aki elég régóta figyel, az már észreveszi őt. Ajtókat nyit, életeket gyógyít, házasságokat éleszt újra, imádságokra válaszol, ügyeket fordít meg. Ellenállhatatlan.

„Tudom én, hogy milyen nagy az ÚR, nagyobb a mi Urunk minden istennél. Amit csak akar az ÚR, megteszi” (Zsolt 135,5-6)

Az elégedettségre viszont semmi okunk, még nem nyitottuk ki magunkat őelőtte eléggé. Sok mindent mi magunk akarunk még meghatározni, tudjuk, mi a jó és rossz. Bárcsak kitennénk magunkat neki teljesebben és bátrabban! Persze ezt sem magunk csináljuk magunkkal, de vágyni erre szabad, sőt kell. Magasabbra kell néznünk, mint ahol vagyunk, és kérnünk kell őt, hogy vigyen el oda minket: *„A föld végéről kiáltok hozzád, mert elepedt a szívem. Vezess el engem a kősziklára, mert az igen magas nekem!”* (Zsolt 61,3) De ő ezt az időt is el fogja hozni.

Miben kell egy „átlag” gyülekezeti tagnak fejlődnie, hogy missziói küldetését egyéni és közösségi szinten teljesíteni tudja?

Tudatosodnunk kell a küldetésünk tekintetében. Ha nem tudjuk, Isten mit akar, akkor megelégszünk azzal, hogy teljesítjük, amit mi akarunk, vagy amit elvárnak tőlünk.

És össze is kell tartanunk ebben a küldetésben. *„Hullongó tollak voltunk egyedül – szárnyak lettünk egymással”*. Hordoznunk kell egymást,

és erősíteni küldetéstudatunkat. Mindenkinek legyen legalább egy imapárja vagy csapata, akivel lehetőleg hetente találkozhat, és együtt Isten elé vihetik ügyeiket, terheiket, vágyaikat, kudarcaikat. Van, hogy egyedül nem megy, de ebbe nem törődhetünk bele.

Hogyan látod a gyülekezetünk előtt álló jövőt rövid és hosszú távon? Milyen kihívásokkal kell szembenéznünk?

Missziói gondolkodású gyülekezetté kell válnunk, vagy különben egyesületté, „szakkörré" silányulunk, és Isten máshol nyit majd forrást az élő víznek, amire az emberek szomjaznak. Jézus vezetése alatt viszont Isten győztes bevonulásának lehetünk munkatársai és részesei. *„Ha valaki nekem szolgál, engem kövessen; és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgám is."* (Jn 12,26) Most van itt ennek a változásnak az ideje.

Milyen más gyülekezeti és egyéb szolgálatokat tudsz vállalni?

Ahol a befogadást, a bátorítást gyakorolhatom, oda mindig szívesen megyek, például a templomba. Nagyon szeretem a feszélyezettséget oldani a betérőknél, keresztelős családoknál, hogy ne idegenül, hanem otthonosan érezzék magunkat Isten közelében. Szeretem meglepni őket az Istentől kapott befogadással, szeretettel. Én is így kaptam a gyülekezet ificsoportjában annak idején, amikor először jöttem ide tizenévesen. A református Cursillóban szoktam még megújító hétvégéket vezetni. Feleségemmel, Mitkával is járunk országszerte előadásokat tartani, heteket, hétvégéket vezetni, bizonyságot tenni, előadni.

Aztán nagyon szeretek felolvasni igét vagy mesét, történetet. Fontos nekem, hogy minden rezdülést megértsek és továbbadjak, ami a szövegben rejlik. Nagyon bosszant, ha valamit csak olvasok, de nem értek. A Bibliában főleg. Pálnak vannak olyan mondatai, amelyeket még ma sem értek, ezért is szeretem az egyszerű fordítású Bibliát használni az utóbbi években. A „letaposott üzeneteket" fellazítja, új fénybe helyezi, feléleszti, az érthetetlen mondatokat érthetővé, maivá teszi. Nem állítom, hogy a teljes eredeti tartalmat átadja, de igenis megvan a gyümölcse.

Van-e hobbid, hogyan töltekezel fel, mivel töltöd a szabadidődet?

A csönd és a zene a két legkedvesebb hobbim. Mindkettő feltölt, megnyugtat és erőt ad a további úthoz. Nem tudok betelni a hálával, hogy énekelhetek a Grádicsban. A legnagyobb ajándék ez nekem minden pénteken az utóbbi években. Aztán hazamegyek kóruspróba után, és már várom a jövő pénteket.

Szeretnék sokkal többet mezítláb sétálni/futni a természetben. De ez egyelőre csak nagyon-nagyon ritkán valósul meg, inkább csak vágy. Még nem építettem be a napjaimba. Most viszont tervezem, hogy elkezdek kajakozni a vízműdombnál. Ott az edzéseken lehet futni az erdőben. Csodás lenne, ha sikerülne ezt megvalósítani.

Tavaly voltunk apa-fia túrán páran a magas Tátrában. Idén is lesz – most Erdélyben – , Varga Nándor szervezi. Nagyon jó lesz, már várom. Készülünk rá a fiammal, Benedekkel. Állítólag vannak még helyek a csapatban.

Szerző Beckerné Bakos Ilona

Fotó Simonné Bakó Mária

Kárpát-medencei Imanap 2018

December első vasárnapja immár 13. éve a Kárpát-medencei Imanap alkalma. Az imanap gondolata a 2004. december 5-ei kettős állampolgárságról szóló népszavazás kudarca kapcsán, az anyaország határain túli magyarság sorsával való együttérzés jeléül született. A határainkon túli magyarságot sújtó politikai döntés időközben Isten kegyelméből megoldódott, az imanapi rendezvénysorozat azonban megmaradt, és évről évre alkalmat nyújt arra, hogy együtt könyörögjünk Urunkhoz a Kárpát-medence országaiban és szerte a világon élő népünkért, és hogy egymás hite által erősödhessünk. Idén az Erdélyi Református Egyházkerület Nőszövetsége állította össze az imanap liturgiájának anyagát, melynek alapigéjéül a Máté 28,19-et választották, ezzel a belmisszió fontosságát állítva a középpontba. *„Elmenvén tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében."* (Mt 28,19)

A Kecskeméti Református Egyházközségben a nőszövetség gondozásában a széchenyivárosi gyülekezetrész istentiszteletén belül került sor a Kárpát-medencei Imanap programjára. Igét hirdetett Pál Ferenc lelkipásztor, a városrészi gyülekezet felelős lelkipásztora. Az istentiszteleti alkalmak helyszíne átmenetileg a Szent-Györgyi Albert Középiskola aulája, ahol a mintegy 30000 főnyi városrészből egyre gyarapodó számú gyülekezeti közösség van együtt hétről hétre. Reményeink szerint a helyi gyülekezet rövid időn belül birtokba veheti a városrész szívében található felújítandó épületet, mely városrészi gyülekezeti központként fog szolgálni.

A nőszövetség tagjai, presbiterek és gyülekezeti tagok az istentiszteletek előtt imaközösségre gyűlnek össze. Így volt ez ezúttal is. Miként szerte az országban és a határon túli gyülekezetekben, az imanapi alkalom kezdő énekeként a 25. zsoltár első versét énekeltük. Az istentisztelet alatt ez alkalommal Mikesi Tibor, gyülekezetünk kántora szolgált zenei kísérettel. Az igehirdetés egy sorozat záró alkalma volt: Pál apostol Efézusbeliekhez írott levele 6. fejezetének 17/b verse alapján szólt hozzánk Urunk: *„Vegyétek föl.....a Lélek kardját, amely az Isten beszéde."* Jézus Krisztus parancsának engedelmeskedve – Engedjétek hozzám jönni a gyermekeket – a városrészi gyülekezetben különös gondot fordítanak a gyermekek közötti szolgálatra. Az istentiszteletek szerves részét képezik a gyermekpercek, melyben a jelenlévő kicsinyek számára egy hitoktató hozza szemléletes módon a gyermekhez közel a felnőttekhez szóló igét.

„Az imádság a lélek lélegzetvétele.” – Simon András grafikus gyönyörű metaforája ezen a napon sok-sok magyar református hívő ajkán vált valósággá. Az istentiszteleti liturgiába beépülve hangzottak el az imanapi könyörgések nőszövetségi asszony-testvéreink tolmácsolásában. Így imádkoztunk az anyaszentegyházért, a családokért, népünkért, a presbiterek szolgálataiért, a lelkipásztorokért és a gyermekekért.

Advent első vasárnapján úrvacsorai közösségben voltunk együtt, majd egy bensőséges, igazi ünnepre hangoló verses-zenés összeállítást hallgathattunk meg, mellyel Mező Gábor, városrészi gyülekezeti gondnok testvérünk örvendeztetett meg bennünket. Az Úr Imádsága után elénekeltük nemzeti imánkat, a Himnuszt.

Az alkalom szeretetvendégséggel, kötetlen beszélgetéssel, a Széchenyivárosban élő, illetve itt szolgáló presbiterek rövid megbeszélésével zárult.

„Hisszük, hogy Te, Urunk, küldetést és megmaradást szántál nekünk. Védő karod oltalmazzon bennünket, bárhol élünk együtt magyarként!”

Fotó **Papp Attila**

Adventi koncert

A *„teljes írás Istentől ihletett…”,* így a Krónikák könyve is, amelyben a következő mondat található: *„Kétszáznyolcvannyolc volt a száma atyjukfiaival együtt azoknak, akiket megtanítottak az Úr énekeire; ezek mindnyájan képzettek voltak.”*

Voltunk ennyien – kétszáznyolcvannyolcan – 2018. december 16-án a templomban. Milyen jó, hogy sok-sok képzett énekes vezette az orgonával együtt a gyülekezeti éneket! Köszönet, hogy van, aki megtanítsa az énekeket.

Ihletett módon játszott Pálúr János testvérünk, Liszt-díjas orgonaművész, és maga is további ihletet kapott a sok lelkes kis muzsikus és tanáraik – Jámborné Márkus Emőke és Jámbor Zsolt – munkája nyomán, őket látva-hallva.

Bán Béla esperes úr, ki tudvalevőleg szintén „képzett”, örömmel „fürdött meg” a nagyszerű hangzásban, mint mi valamennyien. Mindez átjárta az ő igei szolgálatát.

Milyen specialitása volt az alkalomnak? Az, hogy Kodály Zoltán születésnapja éppen advent harmadik vasárnapjára esett. Ez pedig arra sarkallja a gyülekezet kántorát, hogy ilyen örömteli, biblikus és igei gondolatokat sugárzó zeneművekkel örvendeztesse meg a hallgatóságot, dicsérje a Szentháromság Istent, amelyet a 47. zsoltár fejez ki Szenczi Molnár Albert fordításában: *„No, minden népek, Örvendezzetek, És tapsoljatok, Istent áldjátok, Szép hangossággal És nagy felszóval.”*

Adjon Isten még sok ilyen alkalmat, és éljünk vele minél többen! Soli Deo Gloria!!

Mikesi Tibor (kántor, szervező)

Különleges zenés áhítat közreműködője lehettem 2018. december 16-án, advent harmadik vasárnapján a kecskeméti református templomban. Pályafutásomat folyamatosan kísérő érzés az az öröm, amely akkor tölti be a szívemet, amikor kifejezetten a számomra legkedvesebb orgonista megnyilvánulásra kapok lehetőséget. Az igehirdetést orgonazenével folytatni egy egész gyülekezetet meggazdagító jelenség, és ebben az élményben az orgonista és a közösség együtt osztoznak. A karácsonyt váró gyülekezet ezen a napsütéses adventi vasárnap délutánon nagy

számban kórusegyüttesekből is állt, melyek önálló előadásaikkal a helyi zenei műhelymunkákba adtak gyönyörű bepillantást. Mindig felemelő számomra, amikor átélhetem, hogy a Zeneakadémián 2002-ben elkezdett „Református énekek" módszertana életképes, az istentiszteletbe illeszthető, a kórus és az orgona együttese mennyei magasságok felé emel. Ez az élmény továbbment a családi ünneplésembe, és úgy érzem, ki fog tartani a következő hasonló alkalomig. Hálás vagyok Istennek, hogy van olyan hely, ahol hosszútávon igényt tartanak ilyesmire. Köszönöm Mikesi Tibornak, hogy fáradhatatlan ebben a célkitűzésben. Kívánom, hogy Isten áldásait minél többször legyen alkalmunk ilyen módon is megélnünk!

Pálúr János (orgonaművész, közreműködő)

Nagy örömömre szolgált, hogy részese lehettem 2018 adventjében a kecskeméti oktatási intézmények kórusai, illetve Pálúr János koncertjének. Egy laikus műértő számára is érzékelhető volt a sok befektetett energia, amivel a kórusok készültek erre az ünnepi eseményre. Továbbá az a fegyelmezettség, ami minden kórus hozzáállásában érzékelhető volt. Pálúr János művész úr értékeit, művészi teljesítményét méltatlan vagyok értékelni. Számomra magával ragadó volt a hangverseny lelkisége és töltése. Biztos vagyok, hogy ez a zenei, illetve közösségi élmény a közönség adventi érzéseit bearanyozta.

Isten áldása kísérje a kórusok további életét és szolgálatát, és számunkra, hallgatók számára adjon az Örökkévaló sok ilyen gazdagító istenes zenei élményt!

Bán Béla (esperes, igével szolgáló)

Advent – a várakozás, a visszafogottság, az elcsendesedés ideje kellene, hogy legyen. Ehhez az olykor zaklatott időszakhoz bizonyosság is kapcsolódik: jön az Úr, pontosabban jött az Úr. Ez a megnyugtató érzés töltötte be a kecskeméti református templomot 2018. december 16-án vasárnap kora délután. Öt különböző kórus lelkes énekesei szolgálták az urat: a kicsinyek kórusa, a Sola Fide felsős énekkar, a gimnázium Psalmus és kamarakórusa és a Gárdics. Felemelő érzés volt együtt énekelni, kicsik és nagyok az Isten előtt. Igaz dicsőítés volt tiszta szívből, tiszta szívekből.

Ráczné Horányi Mónika (tanító, kórustag)

Nagy örömmel tettem eleget Jámbor Zsolt karnagy úr felkérésének, hogy a Kecskeméti Református Gimnázium kórusait orgonán és zongorán kísérjem az adventi zenés áhítaton a kecskeméti református

templomban. 2018-ban a harmadik adventvasárnap december 16-ra, Kodály Zoltán születésnapjára esett, ami „predestinálta” az alkalmat a dupla ünneplésre, ezért természetesen minden kórus énekelt Kodály-művet. A felemelő alkalmon minden műsorszám kitűnő zenei színvonalú előadásban hangzott el.

Nagyon tetszik, hogy Jámbor Zsolt tanár úr évről évre frissíti a kórusai repertoárját, mind a komoly-, mind a populáris kortárs zene igényes darabjaival. Kórusainak jó zenei hangzása, a szép hangképzése, a művek megformálása, valamint azok ritmikai, hangulati, dinamikai kidolgozása mögött kőkeményen kitartó, szigorú szakmai munka van, amelyre már nemcsak Kecskeméten, hanem országosan is fölfigyeltek, és díjakkal, elismerésekkel jutalmaztak. A kecskeméti református kórusokban éneklő diákok jól megtanulják – a karnagyukra és egymásra figyelve, a különböző szólamokat tisztán egymáshoz énekelve – harmonikus zenével dicsőíteni Istent.

A gyülekezeti énekeket Pálúr János, a Zeneakadémia orgonatanárának ihletett, nagyívű orgonaimprovizációi vezették föl. A zenés áhítatot Bán Béla esperes úr rövid, de nagyon tartalmas prédikációja koronázta meg.

Az áldás után lelkileg feltöltekezve léptem ki a templomból. Hazafelé indultam, de pár lépés után a Kodály Intézet kertjénél hirtelen megtorpantam Szervátiusz Tibor már rég ellopott és helyre nem állított *„Kodály és Bartók”* – szobrának talapzata előtt...

Kovács Levente (orgonaművész, közreműködő)

„Várj, ember szíve készen!”, a lehető legtalálóbb címet viselte december 16-i adventi zenés istentiszteletünk, amelynek hallgatása valódi lelki feltöltődést nyújtott közönsége számára. Idén is – ahogyan már megszokhattuk – iskoláink gyermekeiből, fiataljaiból és fiatalszívű dolgozókból álló kórusai követték egymást és nyűgözték le a hallgatóságot először Kodály Zoltán műveiből. A Református Gimnázium Kamarakórusa a 121., az Általános Iskola Sole Fide Gyermekkara a 33. és 150. genfi zsoltár eléneklésével tisztelgett Kodály Zoltán halálának 50. és születésének 135. évfordulója emlékére. A gimnázium Psalmus Kórusa tolmácsolásában hallhattuk még Kodály *Békességóhajtás* című művét, majd ezt a blokkot a Református Kollégium Grádics Kórusa zárta a *Jövel szentlélek Úristen* című könyörgéssel. A délutánban felcsendülő műveket Pálúr János orgonaművész zenés kísérete tette még nagyobb élménnyé. Bán Béla esperes úr igei üzenetét nyitott szívvel hallgattuk, hiszen a zenei élmény Isten közelségének megélését számomra elsőrendűen szolgálja. A gyülekezet és megjelent hallgatóság is bekapcsolódott az éneklésbe, melyet Pálúr János be- és átvezetésekkel kísért az orgonán. A zsoltáréneklés után újabb karácsonyi ünnepre hangoló blokk következett, melyet a Kicsinyek Kórusa csodálatos zengő hangja nyitott meg. A kórusok zenei szárnyaira ülhettünk, és repültünk a dallamok kergetőző ívein. A produkciókat több meghívott művész tanár hangszeres kísérete tette még nagyobb élménnyé. Orgonán és zongorán játszott Kovács Levente, zongorán kísérte a

Karácsonyi pásztortánc című művet Oroszné Tornyai Lilla és piccolon Szabó Zsuzsanna. Hálás a szívem ezért az ajándékért, amit élményként itt kaphattunk, és köszönet minden résztvevőnek és legfőképpen iskoláink fáradhatatlan karnagypárosának.

Keresztesiné Baranyi Zita (gimnáziumi tanár, hallgatóság)

Kodály Zoltán születésének évfordulóján a Kecskemét Református Kollégium kórusait hallgattuk meg a református templomban. Semmihez sem fogható élmény volt megtapasztalni, hogy Kodály hagyatéka mennyire élő ma is. Ahogy az általános iskolások csilingelő hangon zengtek, majd a felnőtt és gimnáziumi kórus énekét hallgattuk, érezhető volt, hogy a zenének, a közösségi éneklésnek mekkora megtartó ereje van.

Szabó Gabriella (gimnáziumi tanár, hallgatóság)

Szerző **Kósa Gergelyné**

Fotó **Pálóczi Károly**

Ökumenikus imahét 2019

Mai világunk sok társadalmi, gazdasági kihívással, ideológiai széthúzással küzd. Hálásak lehetünk, hogy Isten igéje egybegyűjti a különböző felekezetekhez tartozó keresztyéneket, hogy tanítása szerint arra tekintsünk, ami összeköt minket, hogy imádkozva növekedjünk az egységben. A keresztyén egység alapigéje Jézus főpapi imádságából a János evangéliuma 17. fejezet 21. verse: *„Szenteld meg őket az igazsággal: a te igéd igazság."*

A Krisztus-hívők egységéért 1846-ban Londonban volt az első imahét. Az ökumenikus mozgalom gondolata a protestánsok 1910-ben tartott edinburgh-i nemzetközi konferenciáján merült fel. A katolikus egyház kezdetben tartózkodó maga-

tartást tanúsított, a II. vatikáni zsinat hozott döntő fordulatot. 1964-től lett az egyetemes imahét állandó időpontja a harmadik januári hét. Magyarországon az 1980-as évektől indult meg a jelentős közeledés, Kecskeméten már régóta vehetünk részt ökumenikus istentiszteleteken.

Minden évben a világ más-más keresztyén közössége fogalmazza meg az imahét témáját, hogy testvérként szólítsa meg a világ különböző helyein eltérő körülmények között élő keresztyéneket. 2019-ben az Indonéziában jelentős kisebbségben (a lakosság 10%-a), nehézségben élő keresztyének kérése szerint az 5Móz 16,18-20 alapján *„Az igazság, a törvény, az Isten rendje”* gondolatát bontották ki az igehirdetők.

Kecskeméten az a gyakorlat alakult ki, hogy évenként másik felekezet fogadja templomában a város hívő közösségeit. Ebben az évben a református templomban lehettünk együtt, mi voltunk az imahét házigazdái. Az alkalmakat imában hordozva készültünk a hétre. Hirdetőlapunkon olvashattuk a kérést, hogy *„imádkozzunk az indonéz keresztyénekért, hogy mindenhol az igazságosság érvényesüljön, Isten törvénye legyen számunkra szabadságunk útjelzője, és az Isten rendjében megtaláljuk magunkat.”*

A vendégszeretet jegyében sok presbiter örömmel vállalt szolgálatot, hogy estéről estére házigazdaként köszöntéssel fogadja az érkezőket, és adja át útravalóul az igés kártyákat is. Az igehirdetés szolgálatát naponként más-más felekezet lelkipásztora végezte.

A Máté evangéliuma 5. fejezet 37. verse alapján (*„Legyen az igenetek igen, a nemek nem!”*) Kuti József elnöklelkész igemagyarázatát hallottuk. Ha nyelvünk hamisságot szól, az rombolja az emberek, a közösségek közötti jó kapcsolatot. Úgy lehetünk a békesség forrásává, ha őszinteség vezeti a szívünket. Csodálatos énekszóval gazdagította a lelkünket a Kecskeméti Vég Mihály Énekkar Mikesi Tibor kántor úr vezetésével.

Máté evangéliuma 1. fejezete 1-17. versei magyarázatával Görbe László római katolikus plébános úr szolgált. Jézus családtörténetén keresztül láthatjuk, hogy Isten megváltási tervében mindenki (férfi és nő, bűnös és igaz) szerepel. Lépjünk túl előítéleteinken, és karoljuk fel a kirekesztetteket! Ezt az alkalmat a piarista énekkar szolgálata zárta.

„Bízni Istenben, vágyakozni utána és egymást szeretni” – a Mt 6,24-34 és a Zsid 13,2-5. részei alapján osztotta meg velünk gondolatait Mike Sámuel baptista lelkipásztor. Elsősorban Isten országát és értékeit keressük, ráadásul a többit is megadja nekünk Isten. Különleges volt számomra, hogy a végén ki-ki a mellette ülővel közösen imádkozhatott.

„Krisztusban hinni” kegyelméről a Lk 4,16-21 versei alapján Kiss János evangélikus igazgató-lelkész prédikációja szólt. Nehéz szeretetben, békében élni, ha hiányzik az együttérzés a felebarátainkkal, ha hiányzik az igazságosság. Az evangélikusok Glória Énekkara Oroszné Tornyai Lilla vezetésével, énekszóval dicsérte Istent.

„Az igazságra törekedjetek!” – figyelmeztetett Feczák László görög katolikus parókus lelkész. Fontos, hogy ne színlelésből mondjunk igent, kerüljük a képmutatást.

Máté evangéliuma 15. fejezet 21-28. alapján a kánaáni asszony mély hitéről szólt Mons. dr. Tóth Tamás római katolikus kisegítő lelkész. Az őszinte, kitartó könyörgés meghallgatásra talál. Ne feledjük, hogy az emberi méltóság forrása Isten!

Minden istentiszteleten a Nicea-Konstantinápolyi Hitvallást mondtuk el közösen ökumenikus fordításban, és minden este elénekeltünk a gyülekezeti énekek közül az 53. dicséretet (*Dicsérjük Istent* címmel).

Úgy gondolom, mindenkinek a saját felekezete szerinti lelkipásztor stílusa, habitusa a megszokott, hiszen hétről hétre vele találkozik. Most viszont megtapasztalhattuk, hogy ki visszafogott, ki szenvedélyes, és Isten üzenete így is, úgy is megérint, ha nyitott szívvel hallgatjuk. Érezhettük, hogy nem minden tanítás simogat, kemény eledelt kaptunk, például: érezzük-e az olykor hirtelen kimondott szavaink súlyát; mennyire tudjuk rábízni Istenre életünk minden dolgát, és elfogadni az Ő igazságát a magunké helyett; hogyan is vagyunk az Isten szerinti felebaráti szeretettel; törekeszünk-e békességre; látjuk-e a dogmatika és etika összefüggéseit; mennyire formális vagy elmélyült a hitünk. Amikor igazságtalanságokkal szembesülünk, keresztyénként kötelességünk megvizsgálni, hogy nekünk mi részünk van ezekben. Az egységről, az igazságosságról, a kegyelemről szóló bizonyságtételt kövesse konkrét elköteleződés, alázattal, szeretettel így viszonozzuk Istenünk szeretetét.

Hálát adok, hogy mindegyik igehirdetés megszólított. Magammal vihettem egy-egy gondolatot, hogy megfontoljam, hol tartok az engedelmességben, miben van sürgősen korrigálandó hiányosságom, a szavaim és mindennapi tetteim vajon Isten dicsőségét szolgálják-e. Valamennyi igehirdetés meghallgatható a *www.krek.hu/igehirdetések* oldalon. Jóleső érzéssel láttam, hogy minden alkalommal jelen voltak a más felekezetek lelkipásztorai is, akik közös vacsorán, fehér asztal mellett is eltöltöttek egy estét. Sőt a különböző felekezetek közösségei sem csak a saját lelkipásztorukat hallgatták meg.

„Az adakozás az istentisztelet hálaadó része." A kecskeméti gyakorlat szerint a heti perselyadomány a fogadó gyülekezetet szolgálja, így is hordozzuk egymás terhét. Most a Műkerti sétányon lévő Hajnalcsillag cigánymisszió ház felszerelésére fordítottuk ezt az adományt. Hálát adunk, hogy lehetőséget kaptunk enyhíteni az igazságtalanságot, és tehetünk rászoruló embertársaink, elsősorban gyermekek életének jobbításáért.

A január 27-i alkalmakat mindenki a saját felekezetében tartotta. Nálunk, reformátusoknál úrvacsorás istentiszteleteken lehettünk együtt. Ezen a vasárnapon Kadafalván a római katolikus és a református, Katonatelepen pedig az evangélikus, a római katolikus és a református közösség tagjai számára volt ökumenikus istentisztelet is.

Bármennyire szétszakadva is él az egyház, bármennyire különfélék is vagyunk liturgiánkban és hitvallásainkban, Istennek csak egy igazsága van, és nekünk ebben kell újra és újra megerősödnünk. Ha jó helyen keressük az igazságot, akkor megtaláljuk azt, és helyreáll életünk Isten szerinti rendje.

Jó bizonysága volt ez a hét annak, hogy *„Az egyháznak s Jézus a fundámentuma, / A szent Igére épült fel lelki temploma"*. Buzgón imádkozzunk továbbra is, hogy *„mindenhol az igazságosság érvényesüljön, Isten törvénye legyen számunkra szabadságunk útjelzője, és az Isten rendjében megtaláljuk magunkat!"*

Nicea-Konstantinápolyi hitvallás

HISZEK AZ EGY ISTENBEN, mindenható Atyában,
mennynek és földnek, minden láthatónak és láthatatlannak Teremtőjében.
Hiszek az egy Úrban, Jézus Krisztusban, Isten egyszülött Fiában,
aki az Atyától született az idő kezdete előtt.
Isten az Istentől, világosság a világosságtól,
valóságos Isten a valóságos Istentől.
Született, de nem teremtmény,
az Atyával egylényegű és minden általa lett.
Értünk, emberekért, a mi üdvösségünkért leszállott a mennyből.
Megtestesült a Szentlélek erejéből Szűz Máriától,
és emberré lett.
Poncius Pilátus alatt értünk keresztre feszítették,
kínhalált szenvedett és eltemették.
Harmadnapra föltámadott az Írások szerint,
fölment a mennybe, ott ül az Atyának jobbján,
de újra eljön dicsőségben ítélni élőket és holtakat,
és országának nem lesz vége.
Hiszek a Szentlélekben, Urunkban és éltetőnkben,
aki az Atyától és a Fiútól származik,
akit éppúgy imádunk és dicsőítünk,
mint az Atyát és a Fiút,
Ő szólt a próféták szavával.
Hiszek az egy, szent, katolikus és apostoli Anyaszentegyházban.
Vallom az egy keresztséget a bűnök bocsánatára.
Várom a holtak föltámadását
és az eljövendő örök életet. Ámen.

Szerző **Bán Magdolna**

Fotó **Bán Magdolna, Varga Nándor**

Februári szakmai nap

Egy hirtelen ötlettől vezérelve kollégáim buzdítására néhány nap alatt sikerült megszerveznünk egy gyűjteményi szakmai napot Budapestre. Millisits Máté művészettörténész járt nálunk januárban, ő ajánlotta figyelmünkbe az Országos Széchényi Könyvtárban még tavaly, 2018. november elején nyílt *Corvina Könyvtár budai műhelye* című kiállítást. A tárlat csak február 9-ig volt látható, ezért nem voltunk könnyű helyzetben, mert a nagy érdeklődésre való tekintettel idegenvezetést nem is kaptunk, és jegyet is csak éppen hogy. Február 6-ra szerdára időzítettük a látogatást, és az Emmaus kisbuszával vágtunk neki az útnak. Levéltáros és könyvtáros kollégáim mellé hívtam vendégeket is. A kellemest a hasznossal összekötve Varga Nándor nagytiszteletű úr volt a sofőrünk, és még velünk tartott főgondnok asszony és kollégánk a lelkészi hivatalból. 10.30-ra volt időpontunk, ezért nem kellett nagyon korán indulnunk. A budai vár tövében sikerült parkolót találnunk, és néhány perces séta, lépcsőmászás után lifttel jutottunk fel a könyvtárhoz. Már a jegypénztárhoz vezető kígyózó sor is mutatta számunkra, hogy nem egyedül fogjuk megtekinteni a kiállítást, de mi bizakodók voltunk, hogy a látvány, az élmény meg fogja érni a nagy tömeg ellenére is. Körülbelül egy szűk óra alatt, ha nem is tüzetesen, de kényelmesen, néha tülekedve, sikerült megtekintenünk a három

klimatizált (hűvös) teremben elhelyezett értékes anyagot. Erre a kiállításra számos pompás corvina és más díszkódex érkezett hazai gyűjteményekből, továbbá New Yorkból, Párizsból, a Vatikánból és a világ különböző pontjairól. A kéziratok közül több értékes és művelődéstörténetünk szempontjából kiemelkedően fontos darab első alkalommal volt látható Magyarországon. Az Itáliából megrendelt kódexek mellett a budai királyi udvarban is készültek hasonlóan értékes, díszes kéziratok, ezért a kiállítás célja az volt, hogy feltárja és bemutassa azt a szisztematikus és nagyszabású vállalkozást, amely a budai udvarban szolgálta az uralkodói bibliotéka formálódását. Mi magunk is megbizonyosodtunk arról, hogy ahhoz, hogy a királyi könyvesházból egységes megjelenésű reneszánsz díszkönyvtár lett, ahhoz a budai könyvfestők, könyvkötők, másolók és a könyvtárat megálmodó humanisták együttes munkája is szükséges volt.

Isten kegyelméből kicsit szeles, hűvös, de ragyogó napsütéses időnk volt, így a corvinák megtekintése után még kisétáltunk a Nemzeti Galéria elé, hogy gyönyörködhessünk Budapest panorámájában. Az egész nap legnehezebb feladata a szabad parkolóhely megtalálása volt, hiszen a nap második felét már Pesten a belvárosban töltöttük. Egy hangulatos olasz étteremben jót beszélgetve finomakat ettünk, majd rövid sétát követően délután kettőkor a Központi Papnevelő Intézet Pálos Könyvtárát tekintettük meg. Dr. Diós János atya, a könyvtár vezetője mutatta be ezt a gyönyörű, a látogatók által rejtegetett könyvtárat. Nagyon érdekes, kalandos, viszontagságos története van ennek a gyűjteménynek. Maga a könyvtárterem 1760-70 között készült el a bajor származású Rutschmann Antal pálos szerzetes tervei alapján. A bútorzat tölgyfából készült, méhviasz felületkezeléssel, különlegessége, hogy a könyvespolcok alá íróasztalkákat, lúdtolltartókat, tintatartókat rejtettek el. A mennyezetet freskó díszíti, melynek témája az a tétel, miszerint a tudományok és a művészetek mind a teológia szolgálóleányai. Ennek megfelelően jelennek meg a filozófiát, az orvostudományt, a földrajzot, az építészetet, a matematikát, a csillagászatot, az irodalmat, a költészetet és a zenét bemutató allegorikus alakok. A négy sarokban négy nagy nyugati egyházatya néz le az olvasókra: Szent Ambrust méhkassal, Szent Ágostont lángoló szívével, Nagy Szent Gergelyt a Szentlélek galambjával, Szent Jeromost pedig oroszlánnal ábrázolták. A könyvtárat 1770 körül a pálosok töltötték fel könyveikkel, de ezek II. József rendelete, az Abolitio, azaz az orvoslással vagy oktatással nem foglalkozó szerzetesrendek feloszlatásának idején (1780-tól) az Egyetemi Könyvtár állományába kerültek át. A kolostor épülete 1803-ig különféle hivatalok székhelye volt, a könyvtárterem olykor még kaszinóként is szolgált. Abban az évben gróf Széchényi Ferenc a királytól megkapta a kolostor épületét Nemzeti Múzeum és Nemzeti Könyvtár céljára, és ide hozatta könyvtárát Nagycenkről. 1803. december 8-án itt nyílt meg az a Nemzeti Múzeum és Könyvtár, amelyből a mai Országos Széchényi Könyvtár kifejlődött. Azt gondolom, hogy mindannyian feltöltekezve, és szép élményekkel tértünk haza. Mindannyiunknak jólesett, hogy a pörgős, év eleji napokból ki tudtunk szakadni. Számomra külön élmény volt, hogy az oldott, kötetlen beszélgetéseknek köszönhetően olyan dolgokat is megtudtam kollégáimról, amelyet korábban még nem tudtam.

Fotó **Pálóczy Károly**

Házasság hete 2019

Hogy a házasság hetének lezárásaként egy házaspárokat megáldó istentiszteleten vehetünk részt, az nekem mindig olyan, mint mikor az ember a gyulladt szembe szemcseppet cseppent. Tudom, hogy hatni fog. És bizony soha nem is volt még olyan, hogy úgy mentem volna el egy ilyen istentiszteletre, hogy makkegészségesnek éreztem volna magam. Főleg nem a házasságomban, ahol a legtöbb bűnt követem el. Mert bizony pont azzal veszekszem, morgok, torzsalkodom a legtöbbet, aki a legközelebb áll hozzám, akit Isten ajándékul szánt nekem, így aztán biztos, hogy a házasságunk az én oldalamról igencsak terhelt. Ilyenkor amellett, hogy az ige felszabadít, nagyon is valóságosan tudok szembenézni a saját korlátaimmal. Nem tudok engedelmeskedni, pedig a férjem szeret, ő tehát megteszi azt, amit az Efézusi levél 5. fejezetében a 22-32. versekben olvasunk. Mert mi is a dolga a férjnek a házasságban? Hogy szeresse feleségét (ahogyan Krisztus szereti az egyházat). És a feleség dolga, hogy engedelmeskedjen férjének (ahogyan Krisztus engedelmes az Atyának). *„Nagy titok ez”,* írja Pál az igeszakasz végén. Nekem még inkább az, hogy hogyan valósítom meg az életemben, házasságunkban. Fodorné Ablonczy Margit, Mitka arról beszélt, hogy ez hogyan is függ össze a nagy parancsolattal, hogy szeresd az Urat, és szeresd felebarátodat. Ha csak ketten vagyunk a házasságban, akkor nem tudjuk betölteni egymás hiányosságait, de még a magunkét sem, de van Krisztusunk, aki képes erre.

Az istentiszteleten Fodor Attila presbitertársam tett bizonyságot a házasságukról Mitkával. Kicsit magunkra ismertem, mert minden nőnek kell a vezetés: az, hogy a férje legyen a döntéshozó, az, akit vakon is követhet. De ebben nemcsak a férjnek van dolga, hanem a feleségnek is, hogy ezt engedje.

Az úrvacsora vételekor áldást kaptunk Varga Nándor lelkésztől. A legutóbb kapott áldás a hálószobánkban a tükörre van tűzve, hogy mindig szem előtt legyen, és ezt is becsben fogjuk tartani, bár az Úr még nem fedte fel, mit is jelent kettőnk számára.

Kerényi Zsuzsanna

Nem sikerült együtt mennünk. Ő korábban átment a templomba, hogy előkészítsék a hangtechnikát, és még próbáljanak kicsit a többi énekessel. Én a gyerekeket ébresztettem a délutáni alvásból, készítettem, és vittem le őket a játszóházba. Nem sikerült egymás mellé ülni sem. Nem fért el minden szolgáló a padban, így ő a hangszernél maradt. De nagyon jó volt úgy hallgatni az igehirdetést, hogy tudtam, ő is tudja, hogy Isten szeretete az igazi lehetőségünk egy (örök) életen át tartó közös életre. És nagyon jó volt, amikor az igehirdetés egyik mondatánál hátranézett rám. Ahol tudtam, hogy rám fog nézni. És nagyon jó volt kézen fogva kimenni az áldásért, és hogy együtt vegyünk úrvacsorát. És közben énekelni a gyülekezettel: *„Te kötötted egybe a szívünket, imádunk együtt Téged!:/ Hogyha meglesz az, amit Te akarsz, akkor a Te családod leszünk!”*.

Úgy igaz, ahogyan a lelkipásztor férj mondja a feleségének a *Lila* c. regényben: *„A család is ima. A feleség is ima. A házasság is ima.”*

Borsos-Pintér Nóra

Még a szocialista időkben, ha kitévedtünk nyugatra, nem csak a boltok áruválasztékát bámultuk meg irigykedve, de bizony elámultunk egy-egy falunapon a sok hangos Hansi jókedvű kiabálásán, ahogy éppen traktort húztak, vagy söröskriglikből építettek várat.

Mára Kecskeméten is egyre több a tematikus rendezvény (pl. Bor utca), némelyik országos jelentőségű (Jazz fesztivál), mások központi rendezvényhez kapcsolódnak (Tavaszi fesztivál). Ezek a rendezvények mindig jellemzik az adott kultúrát (ország tortája), fényképet mutatnak a társadalom értékrendjéről (babakocsis felvonulás), a társadalmi fejlődés aktuális állapotáról (rock koncertek). Központosított szervezés esetén a rendezvény tudatformáló, célkommunikáló is egyben.

A Házasság hete programsorozat is ráirányítja a figyelmet (és talán tudat alatt is formálja a gondolkodást) a családalapítás és a szeretetkapcsolat fontosságára és értékeire. Megerősít, táplál, találkozásoknak ad alkalmat (nemcsak másokkal vagy a párunkkal, hanem magunkkal is).

A kecskeméti református programok zárásaként kedves volt a Fodor házaspár szolgálata és tanúságtétele. Jó a „szószékről” a botladozó, újra és újra próbálkozó ember hangját is hallani (kicsit magunkra ismerni). Én nagyon szeretem, ha a lelkész az úrvacsora során áldást is mond – ez olykor (nem csak a házasság hete során, de a házastársammal együtt) máskor is megtörténik – ilyenkor jobban átérzem a hármas fonál szakítószilárdságát.

Jánosy László

A 2019. február 17-én tartandó úrvacsorás ifjúsági istentiszteleten ismét sor került a házaspárok megáldására. Örömmel vettünk részt ezen az alkalmon.

Ezelőtt 19 éve kértük az Urat, hogy áldja meg házasságunkat. Esküvői igénk a 2Móz 33,15: *„Mózes erre mondta neki: Ha nem jön velünk a te orcád, akkor ne is vigyél tovább bennünket!”* Ezt akkor is és most is komolyan hisszük, hogy igazán kiteljesedett, áldott házasság csak akkor jöhet létre, ha meghívjuk Istent az életünkbe, és hagyjuk, hogy előttünk haladva mutassa közös és egyéni utunkat. Vidéken élünk, négy gyermeket nevelünk, és nagyon különböző munkaterületeken dolgozunk, így a mindennapokban sok kihívást és próbát kell megoldanunk. Minden ilyen próbában az Úrban való bizodalom és az egymás iránti elkötelezettség segített bennünket.

Vasárnap este hálát éreztünk a szívünkben, mikor egymás kezét fogva ismét az Úr színe elé állva kérhettünk áldást házasságunkra.

Mostani áldó igénk a Zsolt 18,32-33: *„Van-e Isten az Úron kívül? Van-e kőszikla Istenünkön kívül? Isten ruház föl engem erővel, ő teszi tökéletessé utamat.”*

SDG! Egyedül Istené a dicsőség!

Halasi Ernő és Halasiné Siffer Edit

Ablonci Jankának hívnak, és az Úr kegyelméből 42 éves leszek az idén. Hat gyermekem van, öt lány és egy fiú. 23 éve élek házságban a férjemmel. Hálát érzek a szívemben, hogy ilyen férjet kaptam. Nagyon sokat foglalkozom a házasságommal, ezért is mentem el kíváncsiságból a házasság hetének igehirdetéseit meghallgatni. Sok jó gondolat elhangzott ezeken az alkalmakon, de egy lényeges dolog különösen is hangsúlyossá vált a számomra, hogy akkor lehetek türelmes, hűséges, gyengéd és nyílt a férjem iránt, főleg a nehéz viharos időkben, ha az érzelmi tartályomat az Isten tölti be a szeretetével. Minél több örömömet lelem a Krisztussal való kapcsolatomban, annál többet tudok eljuttatni a férjemnek és a gyermekeimnek. Azt is megértettem, hogy az én házasságom nem azért értékes, mert szép gyermekeim vannak, akik okosak, vagy nem azért, mert a férjemmel ilyen régóta együtt vagyunk, hanem azért, mert van.

A házasságban kell tudni: megbocsájtani, alázatosnak lenni, szeretni, és mindent továbbadni, amire tanít bennünket az Úr. Hálát adok Istennek, hogy van családom, és van, akinek továbbadhatom azt a szeretetet, amit Krisztustól kapok. Fontos számomra az, hogy a házasságomban első helyen Jézus Krisztus álljon, és csak utána a családom, mert vele minden nehézséget elhordozni is könnyebb.

Ablonci Janka

Szerző Simonné Bakó Mária

Fotó Pálóczy Károly

Újévi köszöntő

Kedves Testvérek!

Köszönet és hála van a szívemben, hogy az új esztendő első napján a szolgáló lelkipásztorok és a presbitérium közösségében lehetünk együtt.

Szeretettel köszöntöm minden itt lévő testvéremet és családtagjaikat.

Egyszer egy gyerek megkérdezett egy rabbit, hogy miért teremttetett az ember két szemmel, miért nincs abból is csak egy, mint az orrból vagy a szájból. „Azért, hogy a bal szemeddel önmagadat nézd, hogy lásd, hogyan tehetnéd jobbá magad, a jobb szemeddel pedig szeretettel nézd a többi embert, mindig a legjobb tulajdonságaikat keresd.”

Amikor ráakadtam erre az idézetre, mindjárt a mi presbiteri közösségünk jutott az eszembe.

Ilyenek vagyunk, szeretettel fordulunk a másik felé. A szeretettel kapcsolatos tévedünk az, hogy érzésnek gondoljuk, pedig a szeretet döntés, választás, nyílt elköteleződés. Az Isten maga a szeretet!

Kijelenthetem, hogy jó csapat vagyunk. Jó egységben, közösségben lenni veletek. Többségében megtaláltuk a helyünket. Fel-felvillan jó néhány közös szolgálatunk, amit Isten dicsőségére, gyülekezetünk épülésére, ugyanakkor a magunk örömére is tettünk. Az utóbbi alkalmak közül emlékezetes volt az adventi gyertyagyújtás, amihez a Szentlélek hívta, szólította egységbe a lelkészt, a tanárt, a diákokat, a presbitereket, a nőszövetség tagjait. Akkor tapasztaltam, láttam meg az arcotokon a hideg, a hóesés, a nem mindennapos körülmények ellenére is a szolgálat örömét. Átfáztunk, de a szívünket átmelegítette a szeretet, mindannyian töltekezhettünk. Úgy gondolom, mi is kaptunk szeretetputtonyunkba jó néhány alkalommal.

Közös ügyünk gyülekezetben élni. Mi is kiveszszük, kivehetjük a részünket belőle, tetten érhető, szép példája, hogy most is szolgálunk egymásnak. Alázattal kell látnunk, hogy gyülekezeti élet volt már előttünk és lesz utánunk is. De fontos kérdés, hogy velünk milyen? Tőlünk és általunk milyenné válik az a gyülekezet, melynek tagjai vagyunk? Mert olyan lesz, olyanná válik, mint amilyenek mi vagyunk, amilyenné mi formáljuk, akik benne élünk.

Nagy reménységgel indultunk a 2018. esztendőben. Vajon az elmúlt évben hányszor hagyta el ajkunkat a szó: REMÉNY. A tisztújítás után a választott igénk (Róm 15,13) is arra biztatott bennünket, hogy reménységünk van, bízunk a Szentlélek erejében.

Ha visszatekintünk a mögöttünk álló hónapokra, az életünk, a gyülekezetünk élete néha helyrehozhatatlanul összetörtnek tűnt, tűnhetett sokunk számára. A problémák, a vádaskodások, a békétlenségek, a feszültségek sok esetben tarolhatnak, reménytelenségbe taszíthatnak mindent és mindenkit. Imádkoztunk, könyörögtünk, mutassa meg az Isten, mi a szándéka a Kecskeméti Református Egyházközséggel.

Nagy hála van a szívünkben, mert megláthattuk, hogy az Isten szeret minket, megláthattuk az ő kegyelmét. Milyen nagy kegyelem, amikor egy gyülekezet templomot építhet vagy felújíthatja azt; hogy biztos, stabil költségvetése van; a diakónia, a misszió szolgálatához pedig ingatlanokat tudott vásárolni.

Kedves Testvérem!

Isten eltakaríthatja a romokat az életünkből, segít, hogy még az előző állapotunknál is jobbá, lélekszámban nagyobbá növekedhessen egyházközségünk. Ez időbe, sok időbe telik, de bízhatunk abban, hogy segít még erősebbé formálni egyházközségünket és bennünket is.

Ehhez a megerősödéshez, egyházközségünk építéséhez, az újjáépítéshez a Lélek, a Szentlélek ereje kell.

A 2019. esztendőben a presbitérium vezérigéjét a Zakariás 4. fejezetének 6. versében így olvassuk: *„Nem erővel, sem hatalommal, hanem az én lelkemmel! azt mondja a Seregeknek Ura.”* (Zak 4,6)

Tehát: LÉLEK KELL! Tegyünk így! Építkezzünk a Szentlélek erejével együtt, egységben, ki-ki az Istentől kapott ajándékával, gyarapítsuk Isten országát, mentsük a lelkeket ebben az esztendőben is!

Kérjük a mi Urunkat, hogy vezessen, adjon krisztusi látást, krisztusi szeretetet, alázatos szívet, bölcsességet mindannyiunknak a közös szolgálatunkhoz

Szerző **Varga Nándor**

Elnöklelkészi jelentés

Nagytiszteletű Presbitérium!

Hallgassák meg az elmúlt három évről szóló elnöklelkészi beszámolómat!
„Emlékezzél meg az egész útról, amelyen hordozott téged az Úr, a te Istened…” (5Móz 8,2)
Az egészről fogok megemlékezni, de nem mindenről fogok beszámolni. Mondandóm nemcsak múltba tekintés lesz, hanem a jövő reménységének megalapozása is kíván lenni.

AZ ELMÚLT HÁROM ÉV KIEMELT ESEMÉNYEI

2016

- Gárdonyi-életmű koncertsorozat
- Az Emmaus ház 30 éves évfordulója
- A Kecskeméti Református Internátus 25 évvel ezelőtti újraindításának ünnepi éve

2017

REFORMÁCIÓ 500. EMLÉKÉVE

Több mint 20 esemény kapcsolódott hozzá: egyházi ének-zene, kiállítás, előadás, színházi előadás, kirándulás határon belül és túl. Ezekből csak néhányat említek most meg:

Márk evangéliuma (előadás a díszteremben)

Kirchentag nemzetközi fesztivál Németországban

„Az első 500" kiállítás a Cifrapalotában
(köszöntőt mondott Dr. Trócsányi László miniszter)

Vajda János: *Istenes ének* című darabjának orgonakíséretre írott ősbemutatója. Vendégünk volt a zeneszerző is.

A reformáció emlékéve alkalmából megrendelt úrvacsorai poharak gyülekezeti használatba vétele.

Közadakozás hirdetése, majd a templom kárpitozásának (szőnyeg, függöny, szószék, úrasztali terítő) megújulása.

Református Pálmácska Óvoda
10 éves évfordulója.

Arany János és Tompa Mihály születésének 200. évfordulójáról gyülekezetünkben is megemlékeztünk.

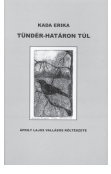

Áprily Lajos halálának 50. évfordulójára megjelentettük Kada Erika: *Tündér-határon túl* című munkáját.

Balogh László esperes születésének 100. évfordulójára is emlékezve *Test és Lélek* című szimpóziumot tartottuk, és megjelent az életutat bemutató könyv.

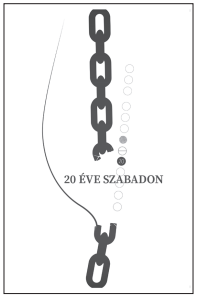

Kedves Testvérek!

A nagy és jeles évfordulók vezessenek el minket a szívből jövő hálaadásra, ajándékaink felismerésére és számbavételére. Azt kívánom, hogy tanuljunk meg jól ünnepelni, hogy azok is lehessenek bizonyságtétellé. Nem könnyű jól ünnepelni, nem is igazán tudunk. Könnyen elvétjük a helyes arányt abban, hogy hogyan lehet egyszerre kifejeznünk az emberek megbecsülését, és szolgálnunk Isten dicsőségét!

2018

20 éves a Kecskeméti Kékkereszt Csoport. Az ország 11 kékkereszt csoportja érkezett az ünnepségre.

Kecskeméti nőszövetség 25 éves évfordulója.

650 éves Kecskemét város. A 25 éves általános iskolánk 650 diákja énekelte köszöntésként a 25. zsoltárt a város főterén.

A Sion Nyugdíjasház és Gondozási Központ fennállásának 20. évfordulóján szakmai konferenciát, családi napot és hálaadó istentiszteletet tartottunk.

SZEMÉLYES AJÁNDÉKOK SOKASÁGA A LELKÉSZI ÉS PRESBITERI SZOLGÁLÓ KÖRBEN IS

Varga László, Mikesi Károly és Pungur Béla nyugalmazott lelkipásztorokat köszöntöttük 80. születésnapjukon. Szabó Gábor nyugalmazott esperesnek 75. születésnapja alkalmából gratuláltunk. Mező Gábor és Bocskár Sándor presbiterek 70. születésnapjukat ünnepelték. Pál Ferenc és Kuti József nagytiszteletű urak 50 évesek lettek. Vass Réka Adrienn lelkipásztor 30. születésnapjához érkezett.

Gyermekek születésesénél örülhettünk Hodánics Tamás, Borsos-Pintér Nóra, Weiner házaspár lelkipásztoroknál és Dr. Nyirády Tamás presbitertestvérünknél.

AZ ELMÚLT HÁROM ÉV SZEMÉLYI VÁLTOZÁSAI

„Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.” (Mt 5,16)

Lelkészi karban: Eltávozott: Szikszai Szabolcs, Ritter Nándor. Gyermeknevelési szabadságra ment: Borsos-Pintér Nóra, Weiner-Legeza Luca, visszatért: Komádi Róbert. Érkezett: Nagy Henrietta Ilona, Weiner Zoltán, Weiner-Legeza Luca.

Vezetőségben: érkezett Simonné Bakó Mária főgondnok, Tóth Attila, eltávozott Hörcsök Imre, Dr. Szabó Ildikó. (Az általános iskola igazgatóválasztása kapcsán megjelent, gerjesztett feszültségre válaszként 2018. május 10-én a Kecskeméti Református Egyházközség elnöksége közleményt adott ki.)

Nőszövetségi tisztújítás történt meg helyben 2018 decemberében, kerületi és országos szinten még nem zárult le.

Egyházmegyében: Hegedűs Béla lelkipásztor, esperes, egyházkerületi főjegyző életének 59. évében elhunyt 2016 végén. 2017-ben Bán Béla bajai lelkészt választotta espere sévé a Bács-Kiskunsági Református Egyházmegye.

A presbiteri munka: Dr. Sz. Tóth Gergely presbitertársunk hunyt el 90 éves korában.

Itt szeretnék szólni a presbiteri munka értékeléséről. *„Amilyen lelki ajándékot kaptatok, úgy szolgáljatok azzal egymásnak, mint Isten sokféle kegyelmének jó sáfárai: ha valaki prédikál, úgy mondja szavait, mint Isten igéit, ha valaki szolgál, úgy szolgáljon, mint aki azt Istentől kapott erővel végzi, hogy mindenkor Isten dicsőíttessék Jézus Krisztus által, akié a dicsőség és a hatalom örökkön örökké. Ámen.”* (1Pt 4,10–11)

2017-ben új szót tanulhatott meg a presbitérium: vilifikáció (*rágalmazás, becsmérlés*), és az a jelenség uralkodott el, amit ebben a szóban írhatunk le. Az, hogy ez nem csak a KREK-ben jelent meg, azt gondolom, nem volt vigasz senki számára. Jól ismertük már ezt a politikai közbeszédből és viselkedéskultúrából.

„Úgy vélem, hogy a nyugati civilizációban eluralkodó vilifikáció (rágalmazás, becsmérlés) régi ügy. Nincsenek érvek, vitakultúra, csupán a másik megsemmisítése, tisztességének, emberi méltóságának és szavainak megkérdőjelezése. Mindez immár nem csak a közbeszédet, a politikát jellemzi, de beszüremkedett egyházunkba is.” Idézet Dr. Szabó István 2017. év eleji püspöki jelentéséből.

Ez volt 2017, a presbiteri tisztújítás éve. Lezárult egy ciklus, amelynek kiértékelése csak részben, sok tekintetben egyáltalán nem történt meg. Ha lenne rá energiánk, bátorságunk, lelki erőnk, sokat tanulhatnánk belőle.

Tanulhatnánk a csüggedt, lemondó hallgatásainkból, hogy igen is szükség van a véleményünkre, nem húzódhatunk vissza még akkor sem, ha aktív presbiteri szolgálatban állni fárasztó, megterhelő szolgálatot jelent. Elgondolkodhatnánk arról, hogy az egymást kifárasztó túlbeszélések, a türelmünket próbára tevő hosszú presbiteri gyűlések menynyiben voltak csupán öncélúak, építettük-e ezzel egymást? Gyakran presbitériumunkban sem olyan diskurzus folyt, amelynek egyáltalán célja volt a konszenzus kialakítása.

Most a magam nevében szeretnék megkövetni mindenkit, aki úgy érzi, hogy megbántottam,

tiszteletlen voltam vele. Nem kapta meg tőlem a kellő megbecsülést, mint Krisztusban testvérem, megraboltam őt, és elvettem idejét, energiáját, jó érzését, örömét, megkérdőjeleztem hitelét és őszinteségét.

A 2018. szeptember 26-i generális vizitáció és az azt megelőző, püspök úrnak, majd esperes úrnak írt jelentés lezárt sok mindent, a rosszat tudjuk elengedni, de ne felejtsünk el belőle tanulni.

Presbiterképzést tartottunk helyben az új presbitérium számára négy alkalommal. A presbiterium tagjai közül többen az egyházmegyei továbbképzés alkalmain is részt vettek Foktőn, Kiskunhalason és Kunszentmiklóson, illetve a legelső alkalom Kecskeméten volt. Presbiteri hétvégét szerveztünk április 13-14-re a lakiteleki Népfőiskolára. Terveink szerint ennek folytatása következik 2019-ben is.

Elfogadtuk a Kecskeméti Református Egyházközség Etikai kódexét, amely igazán figyelemre méltó dokumentum, tanulmányozzuk, tanuljunk belőle.

Biztasson minket az előretekintésben Jézus ígérete, és állítsa helyre a presbiteri szolgálatra elhívást kapott közösség irányát: *„Ha valaki nekem szolgál, engem kövessen, és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgám is, és ha valaki nekem szolgál, azt megbecsüli az Atya."* (Jn 12,26)

AZ ELMÚLT HÁROM ÉV GAZDASÁGA

„Azt akarom tehát, hogy a férfiak mindenütt bűntől tiszta kezeket felemelve imádkozzanak harag és kételkedés nélkül." (Tim. 2,8)

A költségvetési számok tükrében: az egyházközség teljes költségvetése 2016-ban 1.5 milliárd, míg 2019-ben már 1.9 milliárdra nőtt. Dinamikusan növekvők a számok, mégis óvatos és kiszámítható a gazdálkodásunk.

Az egyházközség stabil gazdasági alapokkal rendelkezik. Ez köszönhető annak a gazdálkodásunkat meghatározó vezetésnek, azoknak az embereknek is, akik felelősen, a jó gazda gondosságával irányítják és felügyelik a folyamatokat.

Számottevő kintlévőséget és veszteséget nem kell elkönyvelnünk, hitelünk, tartozásunk nincsen, viszont komoly támogatást és segítséget tudunk nyújtani más egyházközségek számára.

INGATLANÜGYEK

„Mert ki az közületek, aki tornyot akar építeni, és nem ül le előbb, és nem számítja ki a költséget, hogy telik-e mindenre a befejezésig?" (Lk 14,28)

- Katonatelepi gyülekezeti terem átadása
- Bazársor kérdése
- Ajándékba kapott 4ha termőföld hasznosítása
- Templomfelújításra 350 millió Ft-os támogatás elnyerése
- Pálma Hotel bérbeadása, egy veszteséges üzemből nyereség szerzése
- Ókollégium bérbeadása a Kodály Intézetnek, a rendelkezésre álló javak jó kihasználása
- Sétatér 1. eladása, a bevétel a széchenyivárosi gyülekezeti központ felépítését szolgálja
- Műkert sétány 38. megvásárlása

- Világ u. (Széchenyiváros) tulajdonba kérése a MNV-től
- a Szarvas u. 5. szám alatti ingatlan (Hrsz. 4347) teljes tulajdonjogának a megszerzése
- Az ötéves beruházási TERV elkészítése és elfogadása, abban a lehetőségek számbavétele (pályázatok stb.) és a kiszámíthatóság megjelenése

AZ ELMÚLT HÁROM ÉV MISSZIÓI TEVÉKENYSÉGE

„Mert Isten nem azért küldte el a Fiút a világba, hogy elítélje a világot, hanem hogy üdvözüljön a világ általa." (Jn 3,17)

- Városrészi missziók erősítése, kiemelten a széchenyivárosi gyülekezeti közösség szervezése, a gyülekezeti központ kialakítására tett erőfeszítéseink jellemezték az elmúlt három évet. A létszámbeli változásoknak köszönhetően az istentiszteleti, gyülekezeti alkalmak helyszínéül a ref. temető imaháza után a Planetárium és jelenleg a Szent Györgyi Albert Szakiskola ad helyet.
- Virágvasárnap második alkalommal tartottunk ún. „városistentisztelet" a templomban. Imaházainkból és katonatelepi templomunkból is ide vártuk gyülekezeti tagjainkat. Erre az alkalomra hívtuk és vártuk az önkormányzati képviselőket is.
- Kereszt-kérdések sorozatot, Alfa kurzust, missziói napokat, gyülekezeti kirándulást és többgenerációs tábort szerveztünk. Cigánymissziós programunkban előrelépés történt, lassan elindul a Tanoda-Program a nemrég megvásárolt Műkert sétány 38. szám alatt.
- Az oktatás területén az általános iskolában a lelkészi jelenlét újratervezése, Komádi Róbert személyében lelkész-vallástanár delegálása. A városi hittanoktatás új alapokra helyezése, a diákok száma elérte az 1100 főt.
- Az ifjúság közötti szolgálatunk megújítása Weiner Zoltán beosztott lelkész szolgálati vezetésével. Elindult az ifjúsági istentiszteletek sorozata, minden vasárnap a délutáni istentiszteletünk alakult át.

A KREK küldetésnyilatkozatának és jövőképének megalkotását és elfogadását mérföldkőnek tekintem. Jelenleg az ezt megvalósító cselekvési terven dolgozunk és azon, hogy ezt minél többen megismerjék, elfogadják, és magukénak vallják, a szolgálatukba beépítsék. Az idén lesz a 10 éves évfordulója „a református egység napjának". Ennek jelmondatát idézem biztatásként, beszámolóm zárásaként: Krisztus a jövő, együtt követjük őt!"

Szerző **Kuti József**

Igazgatótanács-elnöki jelentés

2016 és 2018 között voltam – immáron másodszor – a Kecskeméti Református Egyházközség Igazgatótanácsának elnöke. Nehéz három esztendő volt, de nem elsősorban az igazgatótanácsi munka miatt, és nem is csak nekem, hanem – bízvást mondhatjuk – az egész gyülekezetnek.

Igazából szívesen lezárnám már ezt a témát, és azt gondolom, hogy a gyülekezet számára is az lenne jó, ha előre tudnánk tekinteni.

Ugyanakkor keresztyén emberként, teológusként és gyülekezetvezető lelkipásztorként mondom, hiú ábránd, sőt végzetes önbecsapás keresztyénként úgy a jövőt keresni, hogy az ember a múlt hibáit nem rendezi. Egy keresztyén közösségben mindig van bűnbocsánat – erről szól a hitünk –, de mindig kell, hogy legyen bűnbánat és bocsánatkérés is.

Ezért most, ennek az új szolgálati ciklusnak az elején, mint lelkésztársam is tette, mindenkitől bocsánatot kérek, akit az elmúlt három évben vagy bármikor – akár akaratlanul is – megbántottam, megsértettem vagy megbotránkoztattam. És én is – függetlenül attól, hogy bocsánatot kérnek-e tőlem – Isten kegyelmét és erejét kérve ehhez mindenkinek megbocsájtok.

És most rövid címszavakban az elmúlt három évről: az elmúlt három évben épp három kollégiumi intézményünk adhatott hálát újraindulásának évfordulóján: 2016-ban volt az internátus 25., 2017-ben az óvoda 10. jubileumi éve, tavaly, 2018-ban pedig az általános iskola kezdte meg a jubileumi 25. tanévét.

A teljesség kedvéért említsük meg, hogy a gimnázium is ünnepelt, ők is 25 évet, de ők már korábban, 2015-ben. Köszönöm az igazgatóknak a szép és méltó megemlékezéseket.

Az elmúlt három évben az igazgatótanács munkáját kis részben megváltoztattuk. Még 2016-ban a presbitérium bizonyos jogköreit – elsősorban a köznevelési intézmények dokumentumainak elfogadását – delegálta az igazgatótanácsnak. Szintén 2016-ban elfogadásra került az igazgatótanács új SZMSZ-e és ügyrendje.

Itt a Jogi és Ügyrendi bizottság hathatós és eredményes segítségét köszönöm meg. Ezzel párhuzamosan aktívabb is lett a testület. A 2017. évi presbiteri tisztújítás után a tanács létszáma is csökkent 23-ról 19 főre, ezzel is segítve a gyakorlatias munkát. Köszönöm az egész testület – a régi és az új tagok – felelősségteljes szolgálatát.

Az igazi nagy átalakítás azonban nem az igazgatótanács munkájában, hanem a köznevelési

intézményeink gazdálkodásában következett be, mégpedig 2017-ben. A külső állami szabályozások változása következtében a korábban egységes adószámmal és pénzforgalmi jelzőszámmal gazdálkodó egyházközségünk gazdálkodási struktúráját meg kellett változtatnunk. Ez kívülről talán kevésbé volt érzékelhető, belül, a strukturális változtatás kidolgozóinak és lebonyolítóinak azonban hatalmas plusz feladatot jelentett. Különös véletlen, hogy épp a napokban érkezett meg a Magyar Államkincstár 2017. évet vizsgáló ellenőrzésének jegyzőkönyve, mely ezt a munkát is értékeli: *„Az intézmények az ellenőrzött időszak egy részében (2017. I. félév) nem rendelkeztek önálló adószámmal, pénzforgalmi számlával, valamint az intézményekben dolgozó pedagógusok és nevelő-oktató munkát közvetlenül segítők a fenntartó alkalmazásában álltak. A folyósított költségvetési támogatás felhasználása közvetlenül a fenntartó pénzforgalmi számlájáról történt. 2017. évben az intézmények elkülönített gazdálkodása megvalósult, az alkalmazási iratokban a szükséges módosításokat elvégezték. A fenntartó az átlagbér alapú támogatást és a tankönyvtámogatást – annak folyósítását követő 15 napon belül – az általa fenntartott nevelési-oktatási intézményeknek 2017. július 1-jétől átadta úgy, hogy az általa fenntartott valamennyi nevelési-oktatási intézmény kiegyensúlyozott működését biztosítsa. A nyilvántartásokból, szakmai és pénzügyi dokumentációkból megállapítható, hogy a támogatások milyen célra kerültek felhasználásra, valamint hogy felhasználásuk jogszerű volt-e. A fenntartó a 2017. évi Kvtv. 2. melléklet II. 1. pontja szerinti támogatást kizárólag a támogatással érintett intézmény működési és felhalmozási kiadásaira, valamint az óvodai nevelésben részt vevő gyermekek étkeztetési kiadásaira használata fel.”*

Ezúton és most is megköszönöm a strukturális átalakítást megvalósító csapat minden tagjának az áldozatos és színvonalas munkáját.

Az elmúlt három esztendőben három igazgatói megbízást is kiadott a presbitérium, amelynek előkészítő lépéseit az igazgatótanácsnak kellett megtennie. 2016-ban Szenes Mártonné Durucz Anna, 2018-ban pedig Simon Andrásné és Tóth Attila kaptak intézményvezetői megbízást.

Két igazgatói megbízás gond nélkül, ékesen és szép rendben lezajlott, egy azonban sem nem volt ékes, sem nem rendes. A történetre mindannyian emlékszünk.

Az általános iskolai igazgatói megbízás feszültsége messze meghaladta az igazgatótanács és a presbitérium köreit. Az aláírásgyűjtés, röpcédulázás, utcai tüntetés, a világi sajtó és a közszereplők bekapcsolódása a folyamatba sokakat megbotránkoztatott a gyülekezetben, a városban és a szélesebb egyházi közvéleményben.

Végül azonban az elnökség, az igazgatótanács és a presbitérium érvényesíteni tudta akaratát, s az új igazgató megbízása gond nélkül megtörténhetett.

Ennek az általános iskolai krízisnek további két folyománya is terhelte/terheli gyülekezetünket. Az egyik az általános iskola kiszervezésére irányuló törekvés, hogy ti. minél több tanár és diák menjen át egy másik általános iskolába. Ez kis mértékben meg is történt, ám az így okozott veszteségeket az új általános iskolai vezetés és a fenntartó fokozatosan rendezte, illetve rendezi.

A másik folyomány az volt, hogy az általános iskolai krízis közepén az általános iskola akkori titkára feljelentést tett ellenem egy állítólagos,

2016-ban történt fizikai atrocitás miatt. Ezt a történetet is jól ismerjük, hisz 2016-ban az egyházlátogatáskor ezt a történetet néhai Hegedűs Béla esperes és az akkori főjegyző, Bán Béla kivizsgálta, és a presbitérium előtt ismertette. A világi sajtó azonban előszeretettel tálalta a történetet. Kb. hat hónapon keresztül tartott az ügy, amely időtartam alatt alapvetően a média hírei alapján tudtunk mi is tájékozódni, s mely időszak alatt a következő bűncselekményekkel hoztak kapcsolatba: garázdaság, könnyű testi sértés, tettlegesen elkövetett becsületsértés, közfeladatot ellátó személy eljárásában elkövetett bántalmazás. Foglalkozott az üggyel a Kecskeméti Rendőrkapitányság, a Kecskeméti Járásbíróság, a Kecskeméti Járási Ügyészség, a Bács-Kiskun Megyei Főügyészség, a Szolnoki Járási és Nyomozó Ügyészség és a Bács-Kiskun Megyei Rendőr-főkapitányság.

Végül egyházközségünk hivatalos tájékoztatást kért, amely tájékoztatást január elején meg is kaptunk. Ebből idézek:

„A közfeladatot ellátó személy eljárásában elkövetett bántalmazás bűntette miatt ismeretlen tettessel szemben a Bács-Kiskun Megyei Rendőrfőkapitányság Bűnügyi Igazgatóság Vizsgálati osztályán folyamatban volt büntetőügyben a Be. 110.§ (1) és (2) bek. alapján az alábbiakról tájékoztatom.

A nyomozó hatóság az eljárást a 2018. október 9. napján kelt határozatával megszüntette.

A Szolnoki Járási és Nyomozó Ügyészség ezen határozattal szemben érkezett panasz okán a határozatot felülvizsgálta, és azt 2018. november 22. napján megváltoztatta, megállapította, hogy az eljárás megszüntetésének helyes jogcíme az, hogy a rendelkezésre álló adatok, illetve bizonyítási eszközök alapján nem állapítható meg bűncselekmény elkövetése. Egyebekben a panaszt, mint alaptalant elutasította.”

Köszönöm mindazoknak, akik ebben a nehéz időszakban mellénk álltak, szeretetükkel és imádságaikkal erősítettek.

Külön és név szerint köszönöm dr. Novomeszky Ákos presbiternek, hogy jogi segítséget nyújtott, ezáltal is biztonságban tudhattam magamat és családomat.

Már meg sem tudom számolni, hányszor zártuk le ezt a történetet. Én most is lezárom, de ismét jelzem: bűnbánat és bocsánatkérés nélkül – keresztyén közösségben – ezt az ügyet rendezni nem lehet.

Az általános iskola történetét felidéző részt azzal fejezem be, hogy az elmúlt félév elhozta a konszolidációt ebbe a sokat próbált közösségbe.

Tóth Attila igazgató úr és az új vezetés – az elnökség támogatásával – mindent megtett és megtesz a sebek begyógyulásáért, a nyugodt és színvonalas munka folytatásáért.

Ennek egyik látványos gyümölcse az, hogy nemcsak a nevelőtestület kiesését sikerült pótolni a nyáron, hanem a diákság létszáma is szépen emelkedett, az első félév során több, mint húsz gyermeket írattak be a református általános iskolába. Köszönöm az iskola vezetésének ezt a szép munkát.

Utolsó, rövid gondolatként azokra a partnerségi találkozásokra szeretnék utalni, amelyeket az elmúlt években más, köznevelési intézményeket fenntartó gyülekezetekkel, egyházakkal szerveztünk.

Az elnökség és az igazgatói kar meglátogatta az egyházmegye másik nagy, intézményfenntartó gyülekezetét, a Kiskunhalasi Református Egyházközséget, illetve szomszédoltunk egy egészen más struktúrában dolgozó intézményrend-

szernél, a piarista testvéreknél. Ezeket a találkozásokat érdemes lesz folytatni!

És ezzel már a jövő felé is fordultunk. Egészen röviden az előttünk álló időszak főbb feladatairól:

Mindenekelőtt a nyugodt és békés légkör és az elmélyült és színvonalas szolgálat feltételeinek biztosítása mind a gyülekezetben, mind pedig a diakóniai és a köznevelési intézményekben. Fontos számomra a biztonságos és teherbíró gazdálkodásunk folytatása is. Nagy feladatok állnak előttünk. A városrészi missziók – beleértve a belvárost is, az is egy városrész! – erősítése, a cigánymisszió és a Tanoda-Program szervezése, a SION házak szolgálatának újragondolása és a múlt hónapban megvásárolt Szarvas utca 5. szám alatti ingatlan okos felhasználása, anyagiak terén pedig a templom felújítása, illetve a széchenyivárosi misszió infrastruktúrájának, vagyis egy széchenyivárosi gyülekezeti központnak a létrehozása.

Mindezekhez pedig az elnökség, a presbitérium, az igazgatótanács, a bizottságok és az igazgatói kar jól tervezett és színvonalas együttműködésére lesz szükség. Ebben kérem a presbitérium jóindulatú támogatását és Istenünknek, az egyház Urának áldását.

A kecskeméti református templom felújítása

Egyházközségünkben – presbiteri gyűlésen és magánbeszélgetésekben is – egyre több szó esik templomunk felújításáról. Sokan tudják már, hogy gyülekezetünk – még a 2018. esztendőben – 350 millió forint állami támogatást nyert erre a célra. Bár ez igen komoly összeg, az is nyilvánvaló sokak számára, hogy minden szükségesnek látszó felújítás, átalakítás még ebből az összegből sem végezhető el. Ebben a rövid írásban arról szeretnénk tájékoztatni a Kecskeméti Református Egyházközség tagjait, hogy a kibővített Elnökség milyen munkákat javasol elvégezni az előttünk álló 2019-2020. esztendőben.

Mindenekelőtt azt kell tudnunk, hogy az állami forrásból érkező 350 millió forinthoz a 2019. évi költségvetés elfogadásakor a Presbitérium az épületfelújítási alapból már eleve hozzáadott 60 millió forintot. Ezt az immár 410 millió forintos összeget szeretnénk növelni a gyülekezeti közadakozás meghirdetésével. Mert örvendetes

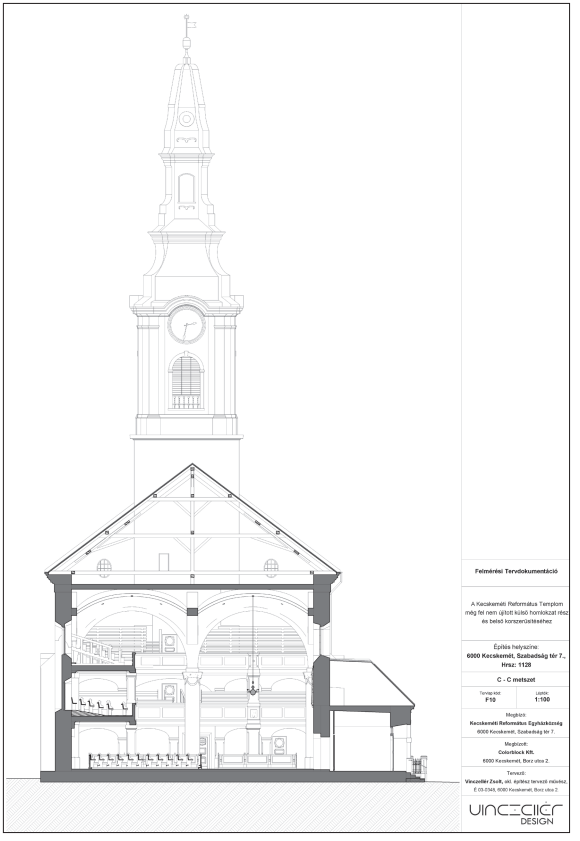

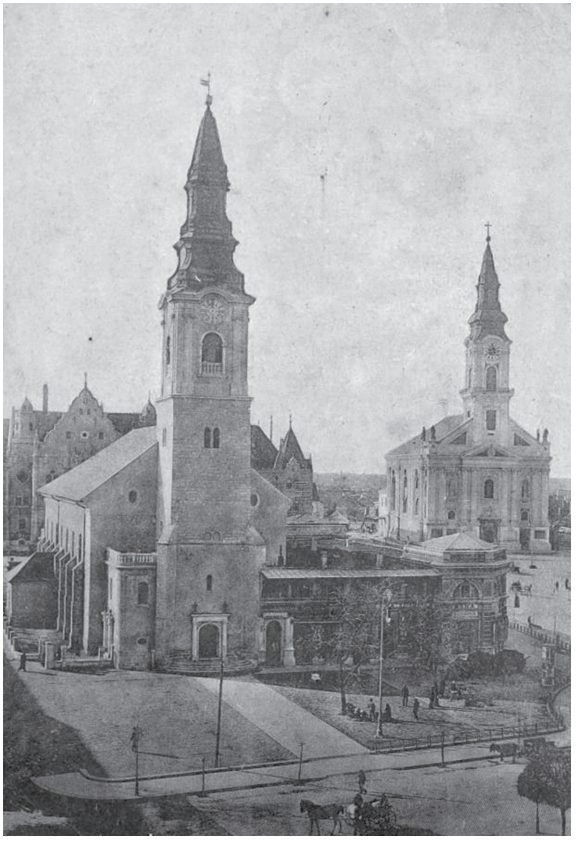

dolog a nagymértékű állami támogatás, de kell, hogy látszódjék: a gyülekezet számára is fontos a templom. Méltó felújítása érdekében komoly áldozathozatalra hajlandó a kecskeméti reformátusság ma is, éppúgy, mint azok a református eleink, akik több, mint háromszázharminc évvel ezelőtt, állami támogatás nélkül, sőt inkább a szétesett magyar királyság és a nem is keresztyén török birodalom ellenére, „véres, háborús esztendőkben” építettek méltó templomot az Istennek. Éppen ezért az idei évben szeretnénk megszólítani és adakozásra hívni a kecskeméti református gyülekezet legszélesebb köreit: a templomba járókat, a református kollégium diákjainak szüleit, de az elszármazottakat, az öregdiákokat, a református gyökerekkel bíró vagy a református egyházzal szimpatizáló polgártársainkat is. Reméljük, a Seregek Ura megáldja gyülekezetünk szándékát és erőfeszítéseit, s a templomépítő elődökhöz méltóan gondoskodhat majd ez a nemzedék is *„a mennyei Isten házáról”*!

Ezek előrebocsájtásával szóljunk röviden arról, milyen munkálatok elvégzésére készülünk az idei és a jövő esztendőben.

A legfontosabb feladat a (torony nélküli) templomépület külső felújítása, vagyis: a tetőcserép teljes cseréje a tetőszerkezet szükséges javításával.

A homlokzat teljes felújítása. A falazat utólagos falszigetelése. A csapadékvíz-elvezetés kiépítése a városi csatornahálózatig. A rossz állapotú nyílászárók cseréje, a meglévők felújítása. A hőközpont teljes felújítása. A templomkert helyreállítása.

Az állami támogatást alapvetően erre a külső felújításra kaptuk, ezzel kell elszámolnunk 2020 első félévében.

Amennyiben forrásaink megengedik, a külső felújítás után nekifoghatunk bizonyos belső munkálatokhoz is: a világítás, a hangosítás, a szellőztetés, a vetítéstechnika és a biztonsági berendezések korszerűsítéséhez.

Ami ebbe a mostani felújításba még terv szintjén sem került bele, az a belső fűtésrendszernek és a bútorzatnak a cseréje, átalakítása, illetve a lépcsőházak, kapcsolódó helyiségek felújítása.

Ha sok minden változatlan marad is, külső képében mindenképpen megszépül majd a kecskeméti református templom. A végső cél azonban nem a kő és nem a cserép! Azt reméljük, hogy az ősi templomépület megújulása naponta elhozza majd a szívek és az életek megújulását is. Ehhez kéri a Kecskeméti Református Egyházközség Elnöksége Isten gazdag áldását és a kecskeméti református hívek támogató szeretetét!

Varga Nándor
parókus lelkész

Simonné Bakó Mária
főgondnok

Kuti József
parókus lelkész

Az etikai bizottság munkájáról

Az egyházközségünkben működő bizottságok közül az etikai bizottság a legfiatalabb testület. Miközben egyes bizottságok felállítását az egyházi törvények kötelezővé teszik, ezeken túl bármilyen testület létrehozható – ezek egyike az etikai bizottság. Első megalakulására az előző presbiteri ciklus utolsó évében került sor, így néhány hónap alatt nemigen tudott érdemi munkát kifejteni. A jelenlegi presbiteri ciklusban azonban már elég idő állt rendelkezésre ahhoz, hogy meghatározzuk működésünk célját és rendjét. A bizottság tagjai: Jeneyné H. Nagy Judit, Kósa Gergelyné, Jánosy László, Tóth Attila és jómagam a bizottság gondnokaként.

Az etikai bizottság 2018. áprilisi megalakulásakor azt a célt tűzte ki, hogy elkészítse az etikai szabályzatot, amely bibliai alapon foglalja össze azokat az alapvető normákat és elvárásokat, amelyeket a gyülekezetünkben szolgáló tisztségviselőknek és alkalmazottaknak teljesíteniük kell. A szabályzat irányadás kíván lenni, és védelmet szeretne nyújtani azoknak, akik életüket és szolgálatukat a krisztusi iránymutatás szerint folytatják. Nem fegyelmi testületként működünk, sokkal inkább a jó rend megtartása a célunk, az esetleges konfliktusokban a keresztyén felebaráti szeretet és megbocsátás jegyében kívánjuk – lehetőségeinkhez mérten – a békességet munkálni.

Felvetődhet a kérdés, hogy miért van szükség minderre, a bizottság munkájára és az etikai szabályzatra? Nem elég nekünk a Szentírás útmutatása? Természetesen alapvetően elegendő. Mégis, a mindennapi élet több területén adódhatnak olyan helyzetek, amelyek tisztázásra szorulnak. Kálvin Genfben meglehetősen szigorú egyházi rendtartást vezetett be, aminek betartását elvárta mindenkitől, sőt az igaz egyház ismertetőjegyei között az egyházfegyelmet is megnevezte az ige tiszta hirdetése, a sákramentumok helyes kiszolgáltatása és a diakónia mellett. Isten egyházának s benne gyülekezetünknek más, magasabb erkölcsök szerint, egész pontosan krisztusi módon kell élnie a világban. Csak így lehetünk Krisztus világosságának hirdetői, továbbadói. A krisztusi lelkületnek kell megjelennie abban, ahogy szolgálunk, dolgozunk és megéljük emberi kapcsolatainkat.

Az elkészített etikai szabályzathoz eljárásrend is tartozik, amely lefekteti, hogy mi a teendő etikai vétség esetén. Bizottságunk hivatott arra, hogy az esetleges etikai ügyeket kivizsgálja, és állást foglaljon azokban – mindezt a keresztyén szeretet, krisztusi rend és megbocsátás szellemében. Reményünk az, hogy a szabályzat sokaknak segít a helyes együttélésben, és őszintén reméljük, hogy az elkövetkező években nem kell etikai eljárást lefolytatnunk.

Kérjük Istent, hogy gyülekezetünk minden tagja, közössége és munkavállalója törekedjen a Krisztushoz méltó szent életre!

Laczay András

Legnagyobb feladatunk (az Etikai kódex megalkotása) során jó volt megtapasztalni a tagok elkötelezettségét (mindenkor felkészült megjelenését, a „házi feladatok” hiánytalan elvégzését, együttműködését), a bizottságon kívüli személyekkel történt egyeztetések alkalmával pedig átélni a támogatást, egyetértést, közös gondolkodás élményét és gyümölcseit. Igazi projektmunka volt, melynek áldásosságát visszaigazolta a presbiterek szokatlanul magas arányú támogató szavazata is a szabályzat beterjesztését követően. Ciklusunk további részére békés semmit tevést (értsd: etikai vizsgálatoktól mentes) időszakot kívánok magunknak.

Jánosy László

Meglepetésként ért a megkeresés, hogy a bizottság egyik tagjaként vállalhatok szolgálatot. Megtiszteltetés, hogy a presbitérium megválasztott erre a feladatra. Mint minden más szolgálatomat, ezt is Isten iránti hálából végzem. Bízom abban, hogy az ő eszközeként lehetek gyülekeztünk hasznára.

A talentumaim adta lehetőségek szerint igyekeztem aktívan részt az Etikai kódex kidolgozásában. Remélem, hogy a presbitérium által elfogadott kódex támpontot ad mindannyiunknak saját megnyilvánulásaink tudatosabb átgondolásához.

Fontos számomra, hogy a bizottsági megbeszéléseink igei vezetéssel, konstruktív légkörben folynak.

Kósa Gergelyné Kiss Karolina

Az etikai bizottság tagjának lenni nem jelenti azt, hogy feddhetetlenek, kiemelten erkölcsös emberek, így akár különbek lennénk, hiszen mindannyian Krisztus váltságának elfogadása által váltunk elfogadhatóvá Isten számára. Ezt az eddigi közös munka során és a majdani esetek elbírálásakor is valamennyiünknek szem előtt kell tartani.

Szívesen vettem részt az Etikai kódex megalkotásának folyamatában. Bár a bizottságon belül nagyon sokfélék vagyunk, a munka mégis mindenki véleményének figyelembe vételével szeretetben, végig a célt szem előtt tartva haladt.

Jogászként célom a kiküszöbölendő helyzetek, kódexbe ütköző magatartások és azok következményeinek pontosítása volt, így az, hogy ne csak egy – később akár tetszés szerint felhasználható vagy kijátszható – „szándéknyilatkozat” szülessen.

A bizottság további működése során – amikor majd egy-egy konkrét problémára kell reagálni – elsősorban a felekkel folytatott személyes egyeztetésben, az érintettek véleményének az etikai szabályzattal történő összehangolásában szeretnék segíteni.

Dr. Jeneyné Dr. H. Nagy Judit

Kezdetektől, az előző viharos ciklus végétől a bizottság tagja vagyok. Már akkor azzal az elhívatással láttunk neki a munkánknak, hogy ahogy az ige mondja Zakariás 4,6-ban – *„Nem erővel, sem hatalommal, hanem az én lelkemmel!”* – végezzük feladatunkat, amely nem kisebb volt, mint gyülekezetük etikai kódexének elkészítése. Büszke vagyok, hogy az Isten igéjét követve a Szentlélek ebben a szellemben irányította gondolatainkat, és olyan művet adhattunk át, amely alapja lehet a békességnek, a megbocsájtásnak, gyülekezetünk felelős épülésének.

Tóth Attila

Szerző Laczay András

Fotó Papp Attila

Katonatelep

Idén lesz tizenöt éve annak, hogy Katonatelepen elkészült a templom és a parókia. Számvetésre, megállásra késztet az eltelt idő: honnan indultunk, és hol tartunk most. Katonatelep városunk dinamikusan fejlődő része, a lakosság száma növekszik, jelenleg 3500-4000 ember lakhat ezen a területen, nem számítva a nagy kiterjedésű tanyavilágot, Úrrétet és Talfáját. A vallási összetételről nincsenek adataink, ha lakosságszámra vetítjük le a kecskeméti adatokat, akkor 400 körül lehet a reformátusok száma ezen a területen. Az olvasók számára szeretném röviden bemutatni a katonatelepi gyülekezetrész mindennapjait.

A vasárnapi istentiszteleteken átlag 40-50 fő vesz részt, részben katonatelepiek, részben a város északi területeiről. Az istentisztelettel párhuzamosan gyermek-istentiszteletet tartunk, a résztvevők számában az évek alatt volt fellendülés is, csökkenés is, most inkább kevesen járnak, 5-6 gyermek vasárnaponként. Keddenként bibliaórára gyűlünk össze, ez csak akkor marad el, ha vele párhuzamosan más, jelentős gyülekezeti alkalom is van (pl. úrvacsorai előkészítő, teológiai előadás). Így is szeretnénk kifejezni, hogy része vagyunk a kecskeméti gyülekezetnek. Havonta szervezünk közösségépítő alkalmakat: filmklub, beszélgetés-borozás. Az asszonyok minden hétfőn délután összegyűlnek a gyülekezeti teremben: tésztát készítenek, hímeznek, keresztelői keszkenőket varrnak. Nagyon összetartó közösség alakult ki közöttük. A katonatelepi iskolában és óvodában hittanoktató vezetésével hittanórákat tartunk.

Vannak olyan események is, amelyek évről évre visszatérnek: adventi zenés áhítat, karácsonyi vásár. Kiemelt alkalom a tavaszi, nyár eleji gyülekezeti nap, amelyen évről évre közel százan vesznek részt. Az istentisztelet után ilyenkor a templomkertben kötetlen együttlétre, beszélgetésre, közös étkezésre nyílik lehetőség. Az elmúlt évben új kezdeményezésként két alkalommal szerveztünk gyülekezeti kirándulást, tavasszal Szentendrére és a Pilis-

szurdokba, ősszel a Tisza-tóhoz és Kunhegyesre látogattunk el. A fiatalok számára konfirmáció-előkészítőt tartunk, a konfirmáltak pedig ifjúsági órán lehetnek együtt.

Az elmúlt négy évben jelentős építkezések is zajlottak: elkészült a gyülekezeti terem, bővült a parókia, a templom mellett kényelmes parkoló került kialakításra.

Nagy erőt látunk a közösségben, hiszen sokan vállalnak rendszeresen vagy alkalmanként szolgálatot. A templom heti takarítását önként végzik a gyülekezeti tagok, a tavaszi és őszi nagytakarítás mindig sokakat megmozgat: ilyenkor a templomot és környékét tesszük rendbe. A kézimunkakörben szolgálók, a gyermek-istentiszteletet tartók, a presbiterek és még sokan szánják oda idejüket, erejüket azokra a feladatokra, amelyek ránk bízattak. Azt mondhatjuk, hogy Katonatelepen kicsiben csaknem minden megvan, működik, ami egy gyülekezet életéhez hozzátartozik.

MIK A TERVEINK?

Három szóval így foglalható össze: imádság, misszió, szolgálat. Imádság nélkül nem épül Krisztus egyháza, ezért ebben a szolgálatban mindenkinek feladata van. Fontos, hogy az egyéni csendesség, a bibliaórai közösség mellett legyen külön imaalkalom is. Ezért az istentisztelet előtt imádságra várjuk a gyülekezeti teremben a testvéreket, ahol nemcsak az istentiszteletért, hanem a katonatelepi közösségért és az egész gyülekezetért könyörgünk.

A misszió Krisztustól kapott parancsunk. El kell mennünk, és tanítvánnyá tenni, akit csak lehet, hirdetve az evangéliumot. Sokan fordulnak meg nálunk: keresztelős családok, alkalmanként feltűnő Istent kereső emberek. Sokan élnek a környezetünkben olyanok, akik nem vagy csak nagyon keveset hallottak Krisztusról. Szükséges őket megszólítani, az utakat megtalálni hozzájuk, és fontos a már templomba járók számon tartása, látogatása, vezetése, erősítése.

Hisszük, mindenkit szolgálatra hívott el Urunk. Mindenkire szükség van, és mindenkit használni tud Isten országa építésének szolgálatában. Ezért fel kell fedeznünk Istentől kapott ajándékainkat, és megtalálni mindenkinek a helyét így is a gyülekezetben.

KIHÍVÁSAINK ÉS FELADATAINK

Meg kell erősítenünk a közösséget, növekednünk kell lélekben és létszámban is. Különösen fontos a fiatalok és fiatal családok elérése, megszólítása. Ezen a területen még van mit tennünk.

Jó lenne személyesebbé tenni a kapcsolatokat, végiglátogatni az istentiszteletre járókat, gyülekezeti tagokat és Istent keresőket.

A templomkert és a szomszédos telek mintegy 6000 négyzetméternyi területének rendben tartása nagy feladat. Egyre nagyobb a rendezett terület mérete, de bőven van még mit tennünk.

Nem szeretnénk, ha a sok program, lehetőség és feladat között elveszne a lényeg: Isten dicsőségére élni. Erre hívott el minket Urunk, és ezt kell folyamatosan a szemünk előtt tartani. Ezért szól az ige, ezért imádkozunk megtérésekért és növekedésért, ezért éljük meg a közösséget, és ezért szolgálunk. Mindenért legyen Istené a dicsőség!

Szerző T. Kabai Virág

Gyülekezeti diakónia

A diakóniai vasárnap jó alkalmat szolgáltat arra, hogy a diakónia, mely az egész év során szerényen, háttérbe húzódva, de jelen van gyülekezetünk életében, évente egyszer figyelmünk fókuszába kerüljön, és el tudjunk gondolkodni fontosságáról és áldásairól.

Ami az áldásokat illeti, a diakóniai szeretetvendégség alkalmával sorra vettük az elmúlt év történéseit, melyekért hálával tartozunk az Úristennek. Itt és most nem adatokat, eseményeket, nem is feladataink sokrétűségét szeretném kiemelni. A diakónia lényegére szeretném irányítani a figyelmet, mely túl van a számokkal kifejezhető eredményeken, túl teljesítményközpontú világunknak mindent a hatékonyság szempontjából értékelő szemléletmódján. Vagyis nem arról szeretnék beszélni, hogy mit tettünk mi, hanem hogy mire hív minket, gyülekezetünk minden tagját Krisztus a diakóniában.

Az irgalmas samaritánus példázatát hívom segítségül, mely nemcsak a hivatásos diakónusoknak és nemcsak az önkénteseknek szól, hanem Jézus minden tanítványának.

Ezt a példázatot Jézus egy törvénytudó kérdésére válaszolva mondja el, aki mintegy önigazolásként azt kérdezte tőle, hogy ki is az ő felebarátja. Jézus azért hoz fel példának egy kiszolgáltatott, halálközeli helyzetben lévő embert, akinek félholtra verve és az út szélén hagyva teljesen mindegy, hogy aki segítségére siet, zsidó vagy samaritánus, református vagy katolikus, esetleg buddhista vagy ateista, mert ebben az esetben ő és csak ő az igazi felebarátja. A példabeszédbeli pap és lévita ezzel szemben hiába honfitársai és hitsorsosai a szerencsétlennek, saját templomi kötelezettségüket és az ahhoz szükséges rituális tisztaságot előbbrevalónak tartják, mint hogy segítsenek egy életveszélyben lévő emberen. Vagyis Isten ügyére hivatkozva mind a ketten elmulasztják teljesíteni a felebaráti szeretet legelemibb követelményét. Vajon ezek után mennyire lehet kedves az Úr szemében az ő szolgálatuk?

E példázatból nyilvánvaló, hogy az igazi keresztyénséghez nemcsak a vasárnapi istentisztelet és az ige hallgatása tartozik, hanem az ige életté váltása is konkrét élethelyzetekben, mindennapi tettekben, különösen is akkor, amikor ez számunkra erkölcsi döntést, értékválasztást jelent.

Hol van Isten? Hol van Isten a végtelenül nehéz, kilátástalan, embertelen helyzetekben? Milyen sűrűn tesszük fel ezt a kérdést! És Jézusnak az a válasza erre, hogy Isten az irgalomban van jelen.

Isten ott van, ahol szívünk felindul a másik ember szenvedésének láttán, és ebből a felindulásból, megrendülésből cselekvő szeretet születik. Amikor a felebaráti szeretet felülírja a hideg racionalitást, a rutint, a belénk kódolt vagy általunk kifejlesztett félelmeinket, és megtesszük az első lépést szenvedő embertársunk felé.

Jézus, aki az irgalmas samaritánus prototípusaként lehajolt a szerencsétlen, bűntől sebzett emberiséghez, bekötözte sebeit, és örök gyógyulást szerzett neki. Nem úgy beszél az irgalmasságról, mint valami opcióról vagy mint egy okostelefonos applikációról, amit az ember tetszése szerint vagy letölt, vagy nem. *„Menj, és tégy hasonlóképpen!”* – mondja Jézus a törvénytudónak, és bár könnyebb *lelépni*, ahogy a pap és a lévita tette a példázatban, mint *átlépni* a saját komfortzónánkat, és *odalépni* ahhoz, akinek segítségre van szüksége. Keresztyénként egyszerűen nem tehetjük meg azt, hogy a szenvedő, elesett, kitaszított, megerőszakolt, hajléktalan vagy beteg embertársunk láttán csak úgy, minden lelkiismeret-furdalás nélkül továbbmenjünk, mintha mi sem történt volna. Krisztus tanítványa számára nincs más út, mint az irgalmasság útja, mert csak így léphet be Isten országába, az irgalmas Isten jelenlétének, szeretetének erőterébe.

Azt kívánom a gyülekezetnek és magunknak is, akik a diakóniában szolgálunk, hogy először is tapasztaljuk meg saját életünkön is ezt a végtelen irgalmat; másodszor: hagyjuk, hogy szíven találjon és megindítson embertársaink nyomorúsága, harmadszor pedig: a Jézustól tanult irgalommal tudjunk odafordulni azokhoz, akik a segítségünkre szorulnak.

Szerző **Kuti Józsefné Filep Katalin**

Diakóniai szeretetvendégség

Immár gyülekezetünk hagyományának tekinthetjük a diakóniai vasárnapot megelőző, szombat délutáni diakóniai szeretetvendégséget. Idén január másodikán, a Szarvas utcai Sion házban gyűltünk össze.

Az alkalom most is, mint mindig áhítattal kezdődött, majd Bánné Kiss Erzsébet, a bajai Cédrus Református Egyesített Szociális Intézmény vezetője beszélt arról, hogy mit jelent számára a diakónia. Miközben személyes motivációiról hallgattuk, fotók és rövid ismertetés alapján jó benyomásokat szerezhettünk magáról a rá bízott intézményről, annak sokrétű munkájáról is. Szolgálataik között megtalálható az idősek bentlakásos otthona, idősek

nappali ellátása, házi segítségnyújtás, házi jelzőrendszeres segítségnyújtás, szociális étkeztetés, pszichiátriai betegek otthona, pszichiátriai betegek közösségi ellátása, fogyatékosok nappali ellátása, támogató szolgálat, nappali melegedő hajléktalanok számára, hajléktalanok átmeneti szállása, népkonyha, házasság- és családgondozó szolgálat. A hajléktalanok rehabilitációját célozza meg „Tanya mintaprojektjük". A különböző szolgálati ágakat bemutató fényképek valóban azt tükrözték, amit az intézmény vezérigéje is megfogalmaz:

„Amit tehát szeretnétek, hogy az emberek veletek cselekedjenek, ti is ugyanazt cselekedjétek velük…" (Mt 7,12)

A meghívott előadó után Telek Péter Pálné Kabai Virág gyülekezetünk aktuális diakóniai híreit osztotta meg velünk, majd körbevettük a megterített asztalokat, hogy finom házi sütemények kóstolgatása és meleg tea kortyolgatása közben jóízűen beszélgethessünk.

Köszönet a szervezőknek, közreműködőknek, résztvevőknek.

Szerző **Sipos Mónika**

Fotó **Sipos Mónika**

Eszem-iszom, dínom-dánom

AZ EFOP-1.3.7-17-2017-00259 PÁLYÁZAT KERETÉBEN SZERVEZETT PROGRAMOK A SION NYUGDÍJASHÁZAKBAN

NOVEMBER

Sokak számára a sütés-főzés, a női házimunka az otthoni kötelességek közé tartozik, azonban a közösségben történő együttmunkálkodás bizonyítottan több és más, mint a háziasszonyi teendők elvégzésének fáradalma, hiszen kikapcsolódást, testi-lelki felfrissülést hozhat a monoton hétköznapokba. Stresszoldás mellett az emberi kapcsolatokra is jó hatással van: a közös főzés elősegítheti a kooperációt és a kommunikációt. Jó lehetőség konfliktuskezelési képességünk fejlesztésére is,

hiszen eltérő hagyományokat, ízlésvilágot, bevált recepteket ütköztethetünk, kompromisszumot kötünk. Ha problémát jelent valakinek az egyszerű ételek elkészítése, egy ilyen közösségi élmény nyújtotta emlékezés, felidézés, a látvány, az érintés jótékony hatású a demenciával élők számára is.

Novemberben a disznótorok régi hagyományai elevenedtek meg a főzőklubban, hiszen kolbászkészítésre vállalkoztunk. Mivel a sertés feldolgozásából a férfiak is kivették részüket, így nem csupán a hölgyek jelentek meg az alkalmon. A munkafolyamatot Miklós Jánosné vezette, aki nagy tapasztalattal rendelkezik, így ő kezelte a kolbásztöltő szerkezetet, és a receptet is ő biztosította számunkra. A kolbászkészítésen 10-14 fő vett részt telephelyenként. Akiknek épp nem akadt munkájuk, azok számára forró teával és Magyar Elek, az ínyesmester írásával készültünk.

Délután három órára hívtuk a lakókat, klubtagokat arra a vidám délutánunkra, ami szorosan kapcsolódott a délelőtti tevékenységhez. A hagyomány szerint a disznótorok végeztével kóstolót küldtek a szomszédoknak, rokonoknak, finom ételek készültek, míg a jókedvet muzsikaszó is tetőzte. Most az elkészült sült kolbászokat mustárral, savanyúsággal és friss kenyérrel kínáltuk vendégeinknek, falatozás közben pedig levetítettük a délelőtt folyamán készült fényképeket. Az alkalmon a Hirös Néptánc Tanoda ifjai táncoltak Nagy Erika vezetésével, Lovas László harmonikajátékával. Az idősekkel való közös éneklés és közös csárdás színesítette a műsorukat. Igazi vidám hangulat volt mindhárom alkalommal, a kolbászt mindenki dicsérte. Igazán büszkék voltak mindazok, akik munkájukkal picit is hozzátettek ahhoz, ami a tányérokra került – legyen az fokhagymapucolás, húsdarabolás, húsdarálás, fűszerek kimérése, fűszerezés, bekeverés, töltés, szurkálás, kolbászok elhelyezése, elpakolás, rendrakás.

Látva az arcokat, hallva a beszélgetéseket, ízlelve az elkészült disznóságot, elmondhatjuk, hogy nagyon jó lenne ezt az alkalmat évről évre megismételni, hagyományként továbbvinni.

DECEMBER

Népszerű alkalom minden évben, amikor adventi koszorúkat készíthetünk a lakóinkkal, klubtagjainkkal. A kész koszorú vásárlása költséges, az alapanyagok beszerzése hasonlóképpen. Idén pályázat segítségével tudtuk biztosítani a hozzávalókat (alapok, gyertyák, díszek, termések), melyekből a résztvevők saját ízlésüknek és fantáziájuknak megfelelően alkothatták meg adventi koszorúikat.

Mivel az időseket rosszabb kézügyességük és csökkent látásuk akadályozza elképzelésük megvalósításában, így a Kecskeméti Református Gimnázium közösségi szolgálatot vállaló diákjai jöttek segítségünkre. A koszorúkészítés közben kötetlenül beszélgethettek, mely érezhetően köze-

lebb hozta a két generációt egymáshoz. Érdeklődő kérdések és válaszok érkeztek mind a két fél részéről, fotón is megörökítették egymást a véletlenszerűen alakult párok. A közös alkotás öröme így az emberi kapcsolatokat is mélyítette. Lovász Ibolya népi iparművész, csuhébábkészítő bemutatta, hogyan készül a csuhéangyal, a betlehemes, többen kipróbálták, fiatalok és idősek egyaránt. Mindhárom helyszínen elkészítettük a házak közös adventi koszorúját is, melyen a gyertyákat vasárnapról vasárnapra közös áhítat keretében gyújtják meg a közösségi helyiségben. Az utolsó alkalmon búcsúzóul együtt énekeltünk egy ismert adventi éneket a református énekeskönyvből.

JANUÁR

Év vége felé érkezve, az újesztendő küszöbén számadást készítünk az elmúló esztendő eseményeiről, tapasztalatairól, életünkről.

Idős korban sincs ez másként, de a nagy kihívások helyett inkább alkut kötnek az Úr Istennel, engedje még megélni pl. dédunoka születését, unoka esküvőjét, diplomáját, kerek születésnapot stb. az új esztendő reménységeként. Egészségre és önállóságuk megtartására vágynak, békességet és a család szeretetét kívánják magukénak tudni. Nem kívánnak sem önmaguk, sem családjuk számára teherré lenni.

Habár nyugdíjasházainkban ezeket a kívánságokat, hiányokat betölteni nem tudjuk, segítő kezet nyújtunk a fizikai ellátás mellett abban, hogy derűt, színt, mosolyt viszünk a ház falai közé például egy vidám szilveszteri műsor szervezésével.

A pályázat lehetőséget nyújtott meghívni egy ismert és elismert színművészt, nevezetesen Sirkó Lászlót, aki Látó Richárd zongorakísérővel (a Katona József Színház zenei vezetője, karmestere) egyórás műsort adott. Próza és zene váltakozva követte egymást, Fekete István: Édesapám c. műve, Szentgyörgyi Albert gondolatai mellett Seres Rezső szerzeményei, ismert nóták, kuplék, tánczenék hangoztak el. Az újév köszöntésére pezsgővel koccintottunk, majd az ilyenkor elmaradhatatlan töltöttkáposzta következett egy kis desszert kíséretében.

Szerző T. Kabai Virág

Fotó Papp Attila

Megnyílt a Hajnalcsillag Tanoda a műkertvárosi missziós házban

Cigánymissziós szolgálatunkat a HEKS-EPER pályázat jóvoltából és a gyülekezetünk támogatásával 2014 óta végezzük a szegregátumban élő cigány gyermekek és családok között. A kezdetben baba-mama klubként működő tevékenységünk mellett nagyon hamar megjelentek a nagyobb, iskoláskorú gyermekek is. Hétvégenként, iskolai szünetekben és a nyári táborokban is próbáltunk hasznos és élményekben gazdag programokat szervezni, valamint az iskolai tanulmányaikban,

ügyes-bajos dolgaikban mellettük állni. Célunk volt, a már hosszú évek óta országszerte működő református tanodák hálózatához csatlakozni, amire ez év januárjában nyílt lehetőségünk. Innentől kezdve tudunk a normatíva által finanszírozott és a szociális törvény által meghatározott keretek között, a gyermekek esélynövelő szolgáltatásának biztosítására létrehozott tanodában tovább munkálkodni.

„... ragyogtok, mint a csillagok a világban, ha az élet igéjére figyeltek” (Fil 2,15b-16.) Ez az igehely került fel legelsőként a Hajnalcsillag Tanoda falára biztatásként és iránymutatásként a hozzánk beiratkozott gyerekek és az itt dolgozó munkatársak számára. Mert az iskolai lemorzsolódás megelőzése, a fejlesztő és felzárkóztató foglalkozások, a sok játék és élvezetes program mellett nem szabad szem elől tévesztenünk azt sem, hogy a Krisztustól jövő bűnbocsátó, sebeket bekötöző irgalmas szeretet nélkül minden fáradozásunk hiábavaló. Küldetésünk ebben a sokszor emberileg reménytelen helyzetben az, hogy minden mozdulatunkkal, szavunkkal azt közvetítsük, hogy az Úrnak átadott élet nem egyesek kiváltsága, hanem a mélyszegénységben élő gyermekek számára is járható út. Ezért minden napunkat átszövi az igeolvasás, az imádság és az ének.

Istené a dicsőség, hogy a gyülekeztünk által tavaly vásárolt, régebben vendéglátóhelyként (kocsma) működő épületben folytathatjuk szolgálatunkat. A felújított épületrészben heti négy délután és szombat délelőtt érkeznek a gyermekek tanulni, játszani és beszélgetni. Jelenleg öt dolgozóval és egy önkéntes tanárral folyik a munka, de már elkezdtük az önkéntes pedagógusok, segítők megszólítását, bevonását is.

Kérjük és köszönjük gyülekezetünk imádságát, segítségét, aktív közreműködését ahhoz, hogy a Hajnalcsillag Tanoda tevékenysége elsősorban a kecskeméti cigányság és a református gyülekezetünk számára Isten áldásának közvetítője lehessen!

Szerző **Mező Lili**

Fotó **www.zoldovoda.hu**

Továbbra is zöldell a Református Pálmácska Óvoda

Az Agrárminisztérium környezetügyért felelős helyettes államtitkára és az Emberi Erőforrások Minisztériuma köznevelésért felelős helyettes államtitkára meghozta döntését a Zöld Óvoda pályázatokról, melynek értelmében 2019-től az Erkel utcai intézmény egy év kihagyás után újra, a Munkácsy Mihály utcai intézmény pedig második alkalommal nyerte el a Zöld Óvoda címet.

Az oklevelek átadására egy szakmai nappal egybekötött ünnepségen került sor 2019. január 21-én a Magyar Mezőgazdasági Múzeum és Könyvtárnak otthont adó Vajdahunyadvárban. Az okleveleket László Tibor Zoltán, az Agrárminisztérium környezetügyért felelős helyettes államtitkára és Pálfi Erika, az Emberi Erőforrások Minisztériuma főosztályvezetője adta át az óvodák képviselőinek.

Nagyon meglepődtünk, amikor a Zöld Óvodák listáját böngészve azt vettük észre, hogy igencsak kevés református óvoda rendelkezik ezzel a címmel. Tudjuk természetesen, hogy sok egyházi, városi óvodában így is megvalósul a környezet szeretetére, a környezettudatos életvitelre való nevelés, mi mégis fontosnak tartottuk, hogy ezt a címet óvodánk megszerezze, három évente megújítsa.

Miért is olyan fontos nekünk?

A helyi nevelési programunk a környezeti nevelést kiemelten „kezeli", tartalmazza a fenntarthatóság pedagógiája iránti elkötelezettséget. Mindennapi nevelőmunkánkban természet- és környezetvédelmi feladatok kiemelten szerepelnek, mint a fák védelme, madárvédelem, hulladék kezelése, egészséges táplálkozás, energiatakarékosság, a lakóhely megismerése stb. A zöld jeles napok, az állatok, a víz, a föld, a madarak és fák napja a mi életünkben ünnepnapok, amelyekre a szülőkkel együtt készülünk. A gyermekek rendszeresen növényápolási, állatgondozási feladatokat látnak el, részt vesznek a kertek gondozásában: ültetnek, gyomlálnak, gereblyéznek. Óvodánk apraja-nagyja éppen ezért nagyon büszke erre a címre, mivel eredménye és elismerése ez annak a munkának, amit a környezeti nevelés, a természetvédelem iránt elhivatott óvodapedagógusok, szülők, gyerekek tettek az elmúlt években. Az óvodai környezeti nevelés célja a környezettudatos magatartás, az életviteli szokások átadása, a fenntarthatóságra nevelés. A „Zöld Óvoda" olyan minősítési rendszer, amelynek fontos feladata, hogy elterjessze a magyar óvodai nevelési tevékenységek legjobb példáit. A cím megszerzése segíti partnerkapcsolataink építését, bővül kapcsolatrendszerünk, különféle programok segítik szakmai fejlődésünket. A Zöld Óvoda cím megszerzésének semmilyen anyagi vonzata nincs, megtartása új kötelezettségekkel is jár, melyet pedagógusaink tudatosan vállalnak. Komoly kritériumrendszernek kell megfelelnünk, ami nemcsak a pedagógusok és a dolgozók munkáját minősíti, hanem óvodánk fenntartóját is, mivel a nevelőmunkán kívül a pályázat felméri az épületek és udvar korszerűségét, eszközállományát is.

Szeretnénk, ha az ide járó gyermekek ugyanolyan büszkék lennének arra, hogy zöld óvodások, mint arra, hogy a református oviba járnak. A természet megbecsülése, óvása a keresztény értékrendet is tükrözi, hiszen Isten ránk bízta a Földet minden teremtményével együtt. A hit és környezetvédelem nem zárja ki egymást, a bibliai történetek segítik még jobban érzékenyíteni a gyermekeket környezetünk iránt. Idén gyümölcsfák ültetését is tervezzük a Munkácsy utcai intézményünk kertjébe, nem kérdés, hogy az egyik csemete almafa lesz. *„Ha tudnám is, hogy holnap elpusztul a világ, még akkor is ültetnék egy almafát."* (Luther Márton)

Az elkövetkezendő három évben célul tűztük ki, hogy ne csak a gyerekeket, de a felnőtteket, a szülőket, az óvodával kapcsolatban állókat, így a gyülekezetet is „neveljük", formáljuk szemléletüket a teremtett világ óvásával kapcsolatban.

Szerző **Weiner Zoltán**

Hitélet az internátusban

Az idei félévben minden csütörtökön egy meghívott bizonyságtevőt láttunk vendégül az internátus dísztermében. Októberben Sipos Gergő és családja jöttek közénk, és vezettek minket Isten zenés dicsőítésében. Novemberben a Ráckeresztúri Drogrehabilitációs Központ bentlakói meséltek arról az új útról, amit Isten kezdett az életükben. Decemberben a diákok egy imasétán vettek részt a megbocsátás témakörében. Januárban Boros Lajos, volt fogvatartott osztotta meg gondolatait és élete történetét. Fogadják szeretettel e két legutóbbi alkalomról a diákok beszámolóit.

IMASÉTA A KECSKEMÉTI REFORMÁTUS INTERNÁTUSBAN

2019 decembere, advent csendje, imaséta: segít egy kicsit az elcsendesedésben, az Istennel való beszélgetésben. Elmélkedés a megbocsátásról, imádkozás kicsit másként.

Beléptem a díszterembe. Halk zene ütötte meg a fülemet. Csendesen, lágyan szólt. Odamentem az első állomáshoz, ahol fel kellett idéznem, hogy ki az az ember, aki egykor sokat jelentett számomra, de valami miatt nincs már mellettem. Miért neheztelek rá, jogos-e a haragom? Miért nem békültünk ki? Megpróbáltam-e egyáltalán kibékülni? Meg akarok-e bocsátani? Jó nekem haragban, meg nem bocsátásban élnem az életem?

A Szentlélek imádságra indított a sértettségem múlásáért és a másikhoz való odafordulásért. Miközben ezeken a kérdéseken elmélkedtem, majd imádkoztam, a csokoládé édes íze terjedt szét a számban, amit vendégváró meglepetésként kaptunk.

A következő helyszínen egy levelet írhattam Istennek a fájdalmaimról és nehézségeimről, amelyeket akkor hordoztam magamban. Nagy megkönnyebbülés volt ezeket ilyen módon elmondani és letenni az Úr elé. Majd ebbe a papírba belecsomagoltam egy kisebb követ, s ez a csomag végigkísért az utamon, ahogyan a bűn terhe is kíséri az embert életében.

Továbbhaladva elkészíthettem családfámat pénzérmékből, kupakokból, kavicsokból és üveg-

gyöngyökből, miközben hálát adtam Istennek minden családtagomért, szerettemért.

Ez után egy lapra lerajzolhattam vágyaimat abban a reményben, hogy Isten megadja és megáldja azokat. Majd hálát adtam mindazért, amit eddig elértem általa.

Ezt követően Mark Gungor lelkipásztor, Paulo Coelho és Lev Tolsztoj írók, Simon András grafikusművész és Dak Hammarskjöld politikus gondolataival ismerkedhettem meg, melyek az engesztelhetetlenségről, a haragról, a büszkeségről és azok fájdalmas, nyomorúságos következményeiről szóltak. Itt őszintén leírhattam véleményemet arról az idézetről, ami leginkább megfogott, érzéseket, megélt élményeket váltott ki belőlem. Felszabadító érzés volt kiadnom magamból mindazt, ami eddig nyomasztott.

Az utolsó előtti állomáson a bibliai idézetek, igeszakaszok egyértelművé tették számomra, mit mond és gondol az Úr a megbocsátásról, menynyire fontos az én személyes lelki békességem, egészségem szempontjából. És mennyire fontos a másik embernek is, aki ugyanúgy, mint én, az Úr gyermeke.

Végül elértem ennek az útnak a céljához, a *Kereszthez*. Itt letehettem azt a követ, mely az egész imaséta alatt csak nehezítette létemet, melyet a fájdalmaim, nehézségeim, haragom, sértettségem lapjaiba csomagoltam. Átadtam a kereszt tövében Istennek, és bűnvalló imádságom után nagy megkönnyebbülést éreztem, mert tudtam, hogy meghallgatott.

Ezen az úton megtanulhattam, hogy nekem is úgy kell megbocsátanom másoknak, ahogyan Isten megbocsát nekem.

Közös gondolatok alapján Sándor Janka (11. d) és Pintér Boglárka (9. c) tollából

BOROS LAJOS GONDOLATAI

„Élek én, de már nem én, hanem Krisztus él énbennem.” (Gal 2,20)

2019. január 17-én Boros Lajos volt internátusunk vendége, aki életének több mint harminc évét töltötte börtönben. Megindító és elgondolkodtató volt, ahogy megtérésének történetéről beszélt.

Egy átlagos gyermek volt, olyan, mint mi, de rossz társaságba keveredett, és ez megbélyegezte egész életét. Részletesen mesélt arról, hogy rablás, tolvajlás, alkohol, züllés jellemezte mindennapjait. Ezen szörnyű tetteinek következményeként élete meghatározó részét a rácsok mögött, a világtól elzárva, szabadságától megfosztva töltötte. Szomorú és egyben megrázó élmény volt ezt hallgatni.

Mindezek után olyan jó volt látni, ahogy élete legcsodálatosabb napjáról, arról a napról beszélt, amikor az Úr megszólította őt egy rabtársa bizonyságtétele által. Igazi „pálfordulat” volt az övé. *„Áldom az Úr Jézus Krisztust, aki nem kívülről nézte nyomorult, halott állapotomat, hanem utánam jött, alászállt, megkeresett és megmentett”* – vallott újjászületéséről.

Elmondása szerint ezek után sem volt más a börtönélet, csak az ember, aki ott volt, ő maga változott meg. Az esti semmittevés helyét átvette az ima és a bibliaolvasás. Minden alkalmat kihasznált, hogy bizonyságot tegyen Jézus Krisztus megváltó kegyelméről. Megtérését követően egészen 2015. májusi szabadulásáig, tehát több mint húsz esztendőn át tanúságot tett hitéről, hirdette az evangéliumot, és több bűnös lelket is elvezetett Istenhez.

Miután kikerült a börtönből, folytatta az „Istennel járást". Csatlakozott egy gyülekezethez, és törekedett arra, hogy minél több módon eszköze lehessen az Úr Istennek. Ebben a gyülekezetben találta meg élete párját, majd házasságkötésük után az Úr egy kisfiúval is megajándékozta, aki most két éves.

Amikor bizonyságtétele végéhez közeledett, keserű érzés lett rajtam úrrá. Mennyi időt vesztett és vesztegetett el, milyen boldog élete lehetett volna, ha nem ezt az utat választja, ha jó döntéseket hoz. Mégiscsak hatvan éves, sajnálni kezdtem.

Majd egyik mondatával teljesen kizökkentett ebből a sajnálatból. Arról beszélt, hogy bár élete vége felé halad, nincs elkeseredve, és már nem siratja az eltelt időt. Arra gondol, hogy bár földi életének javát nem élhette meg igazán, az Úristennel töltött öröklétben mindezt pótolhatja, minden teljessé válik.

Boros Lajos bizonyságtétele reménységgel tölthet el mindannyiunkat, hiszen élete arról tanúskodik, hogy nincs a bűnnek olyan mélysége, ahonnan Krisztus az ő végtelen kegyelméből ki ne emelhetne bennünket.

Szilágyi Noémi (9. c)

Bizonyságtételek

Hallgassuk meg Isten írott igéjét, ahogy szól hozzánk Jakab apostol levelének első fejezetének 12. igeversében.

„Boldog ember az, aki a kísértés idején kitart, mert miután kiállta a próbát, elnyeri az élet koronáját, amelyet az Úr megígért az őt szeretőknek."

Ez az ige számomra a kitartásról szól. Kitartani a kísértés idején, kitartani akkor, amikor nagyon rosszul mennek a dolgok. Kitartani, mikor semmi nem úgy sikerül, ahogy azt szeretnénk. Kitartani, mikor már saját magadat is bolondnak tartod érte,

kitartani, mert valami náladnál magasabb erő erre késztet, motivál.

Kitartani, mert jutalom jár érte? Kitartani, mert Isten ezt kéri? De meddig? Hol van az a pont, mikor azt kell mondanod, hogy nem? Van ilyen pont? És ha van, utána merre tovább? Vagy mi vesz rá, hogy újrakezd?

Talán a kérdések hallatán bennetek is megfogalmazódtak válaszok. A sajátjaitok, az igazán őszinte válaszok; és azok, amiket illik válaszolni ezekre a kérdésekre. Vagy amiket gondoltok, hogy én most válaszolni fogok ezekre a kérdésekre, mert hát gondolhatjátok *„nyilván nem azért állt ez ide ki, hogy a feladásra biztasson.*" Nem, valóban nem. Azonban az emberek hajlamosak sokszor elfelejteni, hogy milyen út vezetett el odáig, hogy azt tudja mondani: nem, nem adom fel. Mert ez bizony nem olyan egyszerű. Ha ennyire egyszerű volna, hogy csak eldöntöm, hogy nem adom fel, és mivel eldöntöttem, az úgy is van, akkor Isten nem szólna erről külön. Nem mondaná el, hogy megéri kitartani, mert a kitartást ő is megjutalmazza.

Velem is volt úgy, hogy feladtam volna sok mindent. Talán többször gondoltam erre, mint szabad lett volna. Mert az könnyebb. Mennyivel egyszerűbb lett volna hátat fordítani, és hagyni sok dolgot. Sajnos volt, amit hagytam is, nem küzdöttem érte, és elveszítettem. Amiben viszont kitartó voltam, az mindig meghozta a gyümölcsét. Ám nem mindig úgy, ahogy azt én vártam. Mert igen, van olyan, hogy küzdesz valamiért vagy valakiért, és talán nem is titkolt célod, hogy ezzel valamilyen általad jónak gondolt eredményt elérj, és mégse úgy lesz. Kitartottál, véghez vitted a célod, és lám, mégsem úgy állnak a dolgok, ahogyan tervezted. Rettenetes érzés tud lenni, és akár több időbe is telhet, hogy ezt teljesen el tudd fogadni. De hidd el, hogy akármennyire is csalódott vagy, akármennyire is úgy érzed, hogy Isten becsapott, ez nem így történt. Annyi történt, hogy neki jobb ötlete volt. Biztos vagyok benne, ha abban a pillanatban nem is veszed észre, de gazdagodtál a folyamat által, tanultál valamit. Isten megtanított valamire, amire szükséged van vagy lesz az életed során. Az is lehet, hogy csak 10 év múlva, de nem lesz hiábavaló.

Van azonban olyan is, hogy Isten pont erre a kitartásra akar megtanítani. Hogy ez a kitartás meglegyen benned ahhoz, hogy megkaphasd, amit szeretnél.

Egy rendkívül hétköznapi példát szeretnék hozni a közelmúltból. Mint ahogy sokan ebben a korban, én is vezetni jártam. Szépen lassan megtanultam mindent, az oktatóm egyre többet dicsért, majd egyik nap azt mondta, hogy ő most elenged engem, ne jöjjek többet vizsgáig, mert felesleges lenne, nagyon szépen csinálok mindent. Rendkívül megörültem, nem is gondoltam, hogy ilyen jól megy. Nagy örömmel mentem tehát haza, és hálát adtam Istennek. A vizsga keddi napra volt kitűzve, két héttel azután, hogy oktatóm elengedett. A vizsgát megelőző hétvégét Budapesten töltöttem, ahol a Sófár táborban megismert keresztény barátokkal találkoztunk, együtt voltunk, beszélgettünk, nevettünk, dicsőítettük Istent, és persze aktuális témaként többek is imádkoztak a vizsgámért. Meg voltam győződve róla, hogy ilyen áldott hétvége után csak sikeres lehet a vizsgám, hisz Isten azt mondja a 37. zsoltár 4. versében, hogy: *„Gyönyörködj az Úrban, és megadja szíved kéréseit!*"

Ezekkel a szavakkal is imádkoztam, kérve Istent, hogy áldja meg a vizsgát, a forgalmat, a feladatokat és mindent. Eljött a vizsga napja, egész úton

a buszon, aztán míg a tanpályára sétáltam ki, de még a vizsga előtti utolsó vezetésen is imádkoztam szüntelenül. Még egészen jó feladatokat is húztam. Elindulva egy dicsőítő számot énekeltem magamban, és meg voltam győződve, hogy mindennek rendben kell lennie, hisz Isten kezébe helyeztem mindent.

Tudjátok mi történt? Az első kereszteződésben megbuktam. Nem részletezném, a lényeg, hogy borzalmasan megviselt, nem értettem, hogy történhetett ez meg, de vigasztalt a tudat, hogy elsőre sokaknak nem sikerül, majd másodjára. És ugyanígy imádságban hordoztam a második vizsgát is, ugyanígy Istenre bízva mentem el. És ez alkalommal az utolsó feladaton buktam meg. Teljesen kiborultam. Nem értettem, hogy Isten miért nem hallgatja meg az imáimat? Isten miért engedi, hogy ez történjen, mikor az első perctől az ő áldását kértem? Nem találtam a válaszokat. Ez után nem tettem mást, mint depressziós önsajnálatomba süllyedve eldöntöttem, hogy Isten nem akarja, hogy jogsim legyen. Ez után több mint egy hónapig a vezetés tájékára se néztem. De nem volt nap, hogy valamilyen formában szembe ne jött volna velem, hogy *„Ne add fel! Kezdj újat!”* Nelli barátnőm többször is mondta, hogy Isten tanítani akar valamire, szóval eszembe se jusson feladni. De nekem nem ment. Anyukám fenyegetése kellett hozzá, hogy rászánjam magam még egyszer, de most utoljára. Újból Isten kezébe helyeztem. Meg voltam győződve, hogy Isten azért adta minden nap azokat az igéket a fel nem adásról, hogy ne adjam fel, menjek neki még egyszer, most menni fog. Rájöttem, hogy Isten a kitartásra akar megtanítani. Épp ballagtam a harmadik vizsgámra, mikor Isten érdekes dolgot helyezett a szívemre. Azt mondta: *„Köszönöm, hogy ma itt vagy, de ma még nem sikerülhet. Ahhoz, hogy tényleg célba érjen a tanítás, el kell buknod még egyszer”*. Azonnal el is hessegettem a gondolatot, még mérges is voltam, hogy mért kell ilyen negatív dolgokat gondolni, ám Istennek igaza lett. A legjobb útvonalat húztam a legjobb feladatokkal, minden vizsgázó álma egy ilyen feladatsor, azt hittük, ezen lehetetlen megbukni. Ám megint tévedtem. Csalódott voltam én is, az oktatóm még nálam is jobban. Nem értettük. Apa megkérdezte, mit tegyen velem, küldjön-e még vezetni? Béla, az oktatóm azt mondta, felesleges, mert amikor nem vizsgázom, gyönyörűen megcsinálok mindent, nem is érti, mi lesz velem olyankor. Tudtam, hogy Istennek igaza lett, a következő vizsgára a lehető leghamarabbi időpontot kértük.

Eljött a nap, és minden körülmény, amit el tudtok képzelni, ellenem játszott. Szakadt az eső, a vizsga előtti vezetéseim borzasztóan sikerültek, az általam legjobban utált feladatokat húztam, az oktatóm már úgy állt hozzá, hogy ez reménytelen, a vizsgabiztoson is látszott, tudja, mi lesz a vége. Az esélytelenek nyugalmával indultam el, szívem mélyén azonban bíztam Isten ígéretében, és őrá figyeltem egész úton. És képzeljétek, „meglepő" módon Istennek megint csak igaza lett: sikerült a vizsgám a legrosszabb körülményű vizsganapon, mikor semmi se klappolt. Isten megígérte, és be is tartotta.

Az autóból kiszállva apukám várt rám. Nem hívő ember, de rám nézve azt mondta: „még imádkoztam is”. Talán Isten nem csak engem tanított? Talán az én történetem által benne is munkát végzett? Ezt csak ő tudja, mindenesetre engem nagyon megjutalmazott a kitartásomért.

Ez a kitartás azonban sokkal hétköznapibb dolgokban is megnyilvánulhat, például a tanulásban.

Ma talán szorongva ülsz itt, hogy vajon mit írnak a bizonyítványodba. Vagy épp büszke vagy, és várva várod, mert tudod, most igazazán kitettél magadért. Bárhova is tartozol, tudd, hogy Istennek ugyanolyan értékes vagy! Isten szemében soha nem az fog meghatározni, hogy milyenek az érdemjegyeid, vagy a világ milyen bélyeggel lát el. Azonban ha ez mégis elkeserít, és szeretnél változtatni rajta, nyugodtan vidd Isten elé! Neked is segíteni fog, én tudom és hiszem. Nekem is segített ebben is. Tavaly 3,78-ra rontottam az átlagom, és eléggé el voltam keseredve a továbbtanulás miatt. Sokat imádkoztam Istenhez, és kértem, adjon kitartást ahhoz, hogy igenis üljek le tanulni, és a segítségét kértem, hogy megértsem azokat a tananyagokat, amelyek nehezek számomra. És Isten kegyelméből idénre elég jó jegyeket sikerült szereznem. Isten bármiben, a legbanálisabbnak tűnő dolgokban is tud segíteni. Légy hát kitartó, és bízz Istenre *mindent*!

Végül Bob Gass gondolataival szeretném zárni bizonyságtételem, ami a majdnem feladás időszakában szegletkő volt abban, hogy talán mégse adjam fel.

„A kudarc nem jelenti, hogy egy csődtömeg vagyok, csupán azt jelenti, hogy valami még nem sikerült. Nem jelenti, hogy semmit nem értem el, csak azt jelenti, hogy tanultam valamit. Nem jelenti, hogy ostoba voltam, csak azt jelenti, hogy volt bátorságom kockázatot vállalni. Nem jelenti, hogy selejt vagyok, csak azt, hogy nem vagyok tökéletes. Nem jelenti, hogy hiábavalóan pazaroltam az időmet, csak azt jelenti, hogy okom van újrakezdeni. Nem jelenti, hogy fel kellene adnom, csak azt, hogy nagyobb erővel kell próbálkoznom. Nem jelenti, hogy sosem fogom elérni, csak azt jelenti, hogy több türelemre van szükségem. Nem jelenti, hogy Isten elhagyott, csak azt jelenti, hogy jobb ötlete van!”

Ámen.

Tóth Sarolta

„Mert csak én tudom, mi a tervem veletek – így szól az ÚR – : békességet és nem romlást tervezek, és reményteljes jövőt adok nektek.” (Jer 29,11)

Az előbb elhangzott ige kapcsán kétféle dologra szeretnék kitérni: az egyik az elbukás, a másik pedig a jövő.

Hányszor éreztük már, hogy elbuktunk? Amikor valami nem sikerült, ezért csalódtunk Istenben, illetve önmagunkban? Mert nem úgy alakultak a dolgok, ahogy azt mi elképzeltük, szerettük volna, elterveztük magunknak az életünket, azonban Isten közbeszólt. Hajlamosak vagyunk elfelejteni,

hogy szabad akaratunk ellenére Istené az utolsó szó, és ha az ő terve nem egyezik a sajátunkkal, gyakran megsértődünk. Hiányzik belőlünk az alázat, és felesleges terhet cipelünk azzal, hogy magunk akarjuk irányítani az életünket. Fontos, hogy tisztában legyünk azzal, egyedül képtelenek vagyunk megtenni, Isten erejére van szükségünk, az erőre, ami mindent áttör. Az sem számít, ha gyengék vagyunk, hiszen tudjuk: az ő ereje erőtlenség által ér célhoz. Az ő ereje és szeretete bárki számára rendelkezésre áll, rajtunk áll, hogy élünk-e vele vagy sem.

Én már rengetegszer megtapasztaltam azt, ahogy Isten kezébe téve a dolgokat mennyi minden megváltozik. Így volt ez a pingpongban, ahol hosszú hullámvölgyek után emelt fel Isten. Sokszor elfeledkeztem arról, hogy a saját erőm kevés, és mert mindig arra támaszkodtam, nem sikerült nyernem sorozatosan, heteken, hónapokon keresztül. És nem csak nyernem nem sikerült, mert azzal még nem lenne semmi probléma, hiszen a vereség hozzátartozik a játékhoz, hanem azzal volt a baj, ahogy arra reagáltam. Teljesen reménytelenül, bizalom hiányában álltam oda a pingpongasztalhoz többször is, és minden elvesztett pont után egyre jobban megtörtem, egyre kevesebbnek éreztem magam. Hogy miért? Figyelmen kívül hagytam Istent, az ő erejét. És amint ezt elkezdtem újra meghatározó tényezőnek tekinteni, felfelé íveltem, ha nem is drasztikusan, de lépésről lépésre haladok, és érzem, hogy Isten vezet, hogy nem fog szégyenben hagyni.

Közeledik az a bizonyos februári dátum, amit mi, végzősök feszülten, rettegve várunk. A alsóbb évesek életében is előbb vagy utóbb, de eljön ugyanez a nap, ami olyan félelmetesnek, most még talán távolinak tűnik. A környezetemben több diáktársamtól is kétségbeesett, reménytelen „jövőterveket" hallok. A tipikus mondat gyakran elhangzik: Honnan kellene tudnom 18 évesen, hogy mit akarok csinálni egész életemben? Az én válaszom ez lenne: Kérdezd meg Istent! Beszélj vele, kérd meg, hogy adja tudtodra akaratát, azt a jövőt, amit számodra elkészített, ami tökéletes, amiben boldog leszel. Hogy hogyan fog Isten válaszolni? Ennek rengeteg módja van: szólhat Isten egy ember beszédén, bizonyságán, egy igén keresztül, álmokban, érzésekben, gondolatokban. Különböző csatornákon keresztül, mindenkinek a maga módján, pont úgy, hogy azt értsük, és pont annyit, amennyit tudnunk kell: nem többet, nem kevesebbet. Lehet, hogy nem fogja az egész életünket pontról pontra közölni velünk, csupán a következő egy vagy néhány lépést, de azt azért teszi, mert tudja, hogy az elég nekünk.

Hadd mondjam el nektek azt, hogyan mutatta meg nekem Isten azt, hogy melyik szakon van a helyem. Tavaly elmentem nyílt napra, több szak nyílt órájára is beültem, és az előadókat hallgatva az egyik helyen elkapott az a semmivel össze nem hasonlítható érzés, amikor tudtam, hogy „Uram, te voltál", „Uram, te szóltál". Az egész testem beleremegett az Úr jelenlétébe, megkaptam tőle a szilárd felismerést, kételyek nélkül, hogy tudtam, hogy azon a helyen vagyok, ahol lennem kell. Ebben az érzésben megerősíthetnek azok, akik már hosszabb utat tettek meg Istennel. Ha kapott már vagy kapni fog valaki ehhez hasonló üzenetet Istentől, bátorítom őt arra, hogy ragaszkodjon ehhez, még akkor is, ha mások azt mondják, nem ez a legjobb út, vagy nincs értelme, esetleg nem fog jól keresni azzal a szakkal. Ezek olyan dolgok, amiket egyedül Isten tud.

Viszont ahhoz, hogy Isten segítsen rajtunk, hit szükséges. A hit alapja pedig a benne való bizalom. Ezt a bizalmat ahhoz az esethez tudnám hasonlítani, mint amikor késik a busz. Gyakran történt meg velem, és bizonyára veletek is, hogy siettetek valahova, és busszal jöttetek, de dugó vagy baleset miatt biztosan láttátok, hogy nem értek oda időben. Igazából én ilyenkor először ideges szoktam lenni, de pár perc múlva rájövök, hogy úgysem rajtam múlik, miért aggódom? Felesleges, mert nem én vezetem a buszt, nem tudok mit tenni. Az Istenbe vetett bizalom is hasonló, de mégis ad biztonságot, hogy nem kell aggódnom az életem, a jövőm miatt, mert van egy Mennyei Atyám, aki gondoskodik rólam, mindent kézben tart, tökéletes terve van az életemre. Ebben azért lehetek biztos, mert tudom, hogy Isten alkotott, tehát kiválóan, mindenkinél, még magamnál is jobban ismer, így tudja, mi a legjobb nekem. Az pedig, hogy nem látom Istent személyesen vagy pontról pontra az életemet, nem jelent problémát, mert nem is kell, hogy lássam: ugyanis mi, keresztények *„hitben járunk, nem látásban”.* Minden egyes alkalommal, amikor elmondjuk a Miatyánkat, ezt kérjük Istentől: Legyen meg a te akaratod! Jézus sem véletlen kérte ezt az Atyától: tudta, hogy az Úr mindig azon az úton vezeti őt, amelyen járnia kell. Így vezet minket is.

Gyakran elhangzik ez a mondat baráti beszélgetésekben: engedd el! Én ezt úgy módosítanám: bízd Istenre! Mert valóban értelmetlen mindent túlaggódni tudva azt, hogy az Úr kezében van az életem. Ennél nagyobb békességet és nyugalmat semmi sem adhat. Akárhogy is, azt fontos tudatosítani, hogy amíg nem vetjük teljes bizalmunkat az Úrba, és nem vagyunk hajlandóak engedelmeskedni neki, addig ne várjunk semmit, mert nem fog működni. Ez a bizalom nem megy anélkül, hogy elhiszem, hogy Isten létezik, szeret és cselekszik az életemben.

Egy másik fontos dolog a türelem. Ugyanis Isten a maga idejében fog szólni. Nekem mindenképp szükséges volt a kitartó imádság és az a meggyőződés, hogy Isten cselekedni, szólni fog. Higgyetek nekem, megéri várni és remélni, mert az eredmény, a jutalom hatalmas és bőséges lesz. Lehet, hogy Isten már ma szólni fog hozzád, de lehet, hogy csak február 14-én, nem számít, a lényeg, hogy egy pillanatig se kételkedjünk benne. Ennek az emberi határidőnek a lejárta pedig egyáltalán nem jelenti az isteni kegyelem megszűnését, hiszen Isten velünk való kapcsolata nincs határidőkhöz kötve. Lehet, hogy az a döntés, amire most annyira vágyunk, csak évekkel később fog megszületni. A nyílt napot, ahol az Úr kijelentette nekem akaratát, hosszas imádság előzte meg. Hónapokon keresztül nap mint nap kértem Istent, hogy mutasson utat, miközben meg voltam győződve arról, hogy ezt meg fogja tenni. Hogy mire alapozom ezt a meggyőződést? Isten igéjére, amely több helyen biztosít ígérettel: *„Bölccsé teszlek, és megtanítalak, melyik úton kell járnod. Tanácsot adok, rajtad lesz a szemem.”* (Zsolt 32,8) *„Minden gondotokat őreá vessétek, mert neki gondja van rátok.”* (1Pét 5,7) *„Ezt mondja az Úr, a te megváltód, Izrael Szentje: Én, az ÚR vagyok a te Istened, arra tanítalak, ami javadra válik, azon az úton vezetlek, amelyen járnod kell.”* (Ézs 48, 17)

Kívánom, hogy ezt mindenki megtapasztalhassa a saját életében.

Novák Laura

Szerző Magyar Emese
Molnár Csenge

Kodály Zoltán VIII. Magyar Kórusverseny

REFORMÁTUS GIMNÁZIUM PSALMUS KÓRUSA

Nagy izgalmakkal és komoly felkészüléssel a hátunk mögött néztünk a verseny elébe. Augusztus végétől minden péntek délutánt próbával töltöttünk. Pluszmunkaként vállalta a kiválasztott 28 fő a felkészülést, hiszen hétfőn délután a szokásos próbaidőben más alkalmakra készültünk. Így a pénteki időpont volt a legalkalmasabb erre, illetve mert néhány – ma már egyetemista – kórustagunk csak ekkor tudott megjelenni. Persze ez jó alkalom volt arra is, hogy kifaggassuk őket életük új szakaszáról.

Ahogy közeledett a verseny időpontja, egyre intenzívebb próbák következtek, amelyet kisebb-nagyobb lelkesedéssel fogadtunk (egy alkalommal vasárnap este is próbáltunk). Volt néhány diák, akik kicsit később csatlakoztak a versenyen éneklőkhöz, így a régebbi tagok megbízást kaptak, hogy a művek megtanításában egy kicsit segédkezzenek. Ezek az egyéni próbák sokszor viccesre sikeredtek, főleg a latin nyelvű darabok szövegének elsajátításakor.

A kórus műsora a következő volt: Tóth Péter: *Lángok*, Antonio Lotti: *Jubilate Deo*, William Byrd: *Ave verum corpus*, Kodály Zoltán: *A 121. genfi zsoltár*, Halmos László: *Jubilate Deo*.

Kedvencünk az erős érzelmi töltetű kötelező mű, Tóth Péter: *Lángok* című alkotása volt, melyet Dsida Jenő gyönyörű versére komponált. A versenykiírás meghatározta, hogy különböző zenetörténeti korokból kell összeállítani a programot, és egy Kodály Zoltán-műnek mindenképp szerepelnie kell benne.

Az országos versenynek a Budapesti Ciszter-cita Gimnázium díszterme adott otthont. Az iskolának elég sajátos hangulata volt, főleg este, élveztük a patinás épület felfedezését. A rövid ,tízperces helyszíni próba miatt korán kellett a helyszínre érkeznünk. A legrosszabb az volt, hogy mi voltunk az utolsó fellépő kórus, ezért sokat kellett várnunk. Jámbor Zsolt tanár úr azonban kiengedett minket levegőzni az esti Budapestre. Mikor mi következtünk, már eléggé fáradtak voltunk,

de az izgalom adrenalinlökete felébresztett minket. Én személy szerint nem szoktam izgulni fellépések előtt, mivel a társak jelenléte biztonságot szokott nyújtani, ám a többiek feszültsége rám is átragadt, mivel a levegőben lehetett érezni a verseny vibráló jelentőségét. Ez volt életem legkomolyabb kórusversenye.

A díszterem maga gyönyörű volt, kristálycsillárjai ontották a fényt, és csak úgy zengett az éneklésünktől. Mikor lejöttünk a színpadról, az elégedettség mellett mindenkin erőt vett a kimerültség, és már csak egy cél lebegett a szemünk előtt, hogy érjünk haza, és aludjunk egy jót.

Az eredményt csak másnap, tanár úr üzenetéből tudtuk meg. Teljesen elképedtünk, hogy kórusunk aranyminősítést ért el, 100 maximális pontból 94.25 pontot elérve. Az ifjúsági kórusok között ez volt a 2. legmagasabb pontszám. Ezenkívül megkaptuk az Editio Musica Budapest Zeneműkiadó KFT különdíját is. Nem zenei tagozatú iskolaként hatalmas büszkeséggel gondolunk vissza erre a napra és az egész felkészülésre.

Szereplésünkről kép- és hangfelvétel is készült, melyet a következő linken lehet elérni: *https://www.youtube.com/watch?v=GaZm4QKpoJ8&t=745s*

Fotó **Hajagos Lili**

Tanulmányút a Costa del Solon

Február első hetében 14 diák nyelvtanfolyamon vehetett részt egy malagai nyelviskolában. Spanyol családoknál kaptunk szállást, velük éltünk, velük étkeztünk. A program részeként Córdobába is ellátogathattunk.

A Malagán töltött egy hét alatt nagyon sokat fejlődött a nyelvtudásunk, és sok új emberrel ismerkedtünk meg, jó barátságokat kötöttünk. Számomra nagyon sokat jelentett, hogy megismerhettem egy általam tanult nyelv országának kultúráját. Ez alatt az egy hét alatt szuper csapat

Merced
RESTAURANTE
BAR
ESPAÑA
ESPAÑA

alakult a résztvevőkből. Mókás volt, ahogy a különféle események összehoztak bennünket. Külön említeném a keddi táncórát. Felszabadító érzés volt, ahogy együtt nevettünk tánclépéseinken, próbálkozásainkon.

Örülök, hogy megismerhettem a nyelviskolában tanító tanárokat, akik érdekes programokkal hozták közelebb a nyelvet, a hagyományokat.

Egy teljesen más világba kerültünk, és egy kicsit betekinthettünk a malagai életbe, egy hétre spanyolnak érezhettük magunkat. Lenyűgöző volt a tenger közelsége és a pálmafák minden utca sarkán. Egész Malagából a tengerpart volt a kedvencem. Majdnem mindennap lementünk, hogy sétáljunk, napozzunk, lábat mossunk a vízben, kagylót, medúzát keressünk, vagy egyszerűen csak élvezzük a gyönyörű környezetet.

Az idő villámgyorsan repült el, ahogy az a legjobb élményeknél általában lenni szokott. A kincskeresés elnevezésű program számomra igazán különleges volt, mert ekkor muszáj volt idegen embereket leszólítanunk, hogy megválaszolják nekünk azt a körülbelül 50 kérdést, ami Malaga történetéhez, kultúrájához kapcsolódott.

Nagyon élveztem a csapatmunkát és a különböző emberekkel való kommunikációt. Boldoggá tett minden egyes mosoly, biztató szó, kedves válasz és dicséret, amivel minket illettek. Kifejezetten örültem, amikor két argentin nővel beszélgettünk, lévén hogy az ő kiejtésük az egyik kedvencem, illetve amikor három korunkbeli malagai lány, lenyűgözve nyelvtudásomtól megjegyezte: andalúz akcentusom van.

Kipróbáltunk helyi ételeket is, amelyek tökéletesen illettek a mediterrán kultúrához. Elszállásoló családunknál megismertünk egy csodás kisfiút, Carlost, aki még több vidámságot hozott a napjainkba. Mindannyian egy kicsit megnyugodtunk, és megújult energiával feltöltődve jöttünk haza. Ez az élmény meghatározó lesz a továbbiakban.

Gréta, Laura, Mira, Petra, Béci

Szerző Keszthelyi Emma
Tóth Zsófia

Fotó Juhász Katalin

Baktériumkommandó

Keszthelyi Emma és Tóth Zsófia 10.a osztályos tanulók előadása. (Tudományos Diákkörök XIX. Kárpát-medencei Konferenciája (TUDOK) Élet- és környezettudomány szekció)

Köztudott tény, hogy a makrovilágunk mellett párhuzamosan létezik egy mikrovilág, ami szabad szemmel láthatatlan számunkra. Mint minden ismeretlen dologról, a mikrovilágot alkotó parányokkal kapcsolatban is sok valós és valósnak vélt tévhit kering. Rengeteg ember tart ezektől a károsnak vélt élőlényektől. Tagadhatatlan, hogy bármit próbálunk vagy teszünk ellenük, köztünk, rajtunk fognak élni. Sok kérdés fogalmazódott meg bennünk velük kapcsolatban. Kutatásunk során információt gyűjtöttünk ismerőseink körében és az interneten az emberekben élő feltevésekkel, tévhitekkel kapcsolatban, valamint szokásaikra irányulva kérdéseket tettünk fel nekik kérdőív formájában. Méréseink során különböző eszközöket használtunk, melyek kvantitatív módon segítették a baktériumtelepek összcsíraszámának meghatározását. Ilyen céllal szolgáltak a Food Stamp, a Compact Dry, a Clear Stamp nevű mikrobiológia gyorstesztek. Használatuk során nem szükséges a termosztát, pár nap alatt eredményeket kapunk szobahőmérsékleten tárolt táptalajok segítségével. Segítségükkel megismertük a telefonok kijelzőjének, a különböző WC-ülőkéknek és egyéb felületeknek baktérium összcsíraszámát. Az eredményesebb végkövetkeztetés levonásában segített a közel 200 diákkal megíratott, higiéniai szokásokat, ismereteket felmérő kérdőív.

Kutatásunkat hipotézisek felállításával kezdtük az általános higiéniával kapcsolatban. Vizsgálataink középpontjában ugyan a higiénia áll, de nem támogatjuk a túlzott sterilizálást. A baktériumok az élet elengedhetetlen részei – például a bélflórát alkotó szimbionta baktériumok teszik lehetővé számunkra az emésztést –, nem lehet és nem tanácsos teljesen megszabadulni tőlük. Kutatások szerint azoknak az embereknek, akik kisgyermekkorukban szinte steril környezetben nőttek fel, nem alakul a védettségük, ami a környezetünkben élő patogén baktériumok ellen szükséges. Bizonyos helyeken – kórházakban, ételkezelésekor – jobb elővigyázatosabbnak lenni.

A ma embere tagadhatatlanul sok időt tölt telefonjával a kezében: telefonál, ír rajta szeretteinek,

olvas, zenét hallgat. Sokan a mellékhelyiséget is készülékükkel a kezükben látogatják. Érthető tehát, hogy miért olvashatunk gyakran cikkeket a telefonok rossz higiéniás állapotáról, és hogy mennyire hanyagok vagyunk a kijelzők tisztításával. Sokan azt állítják, a telefonok a legnagyobb összcsíraszámmal rendelkező használati tárgyaink. Vizsgálataink megmutatták, hogy ez a feltételezés téves. Sőt, okostelefonjaink kijelzői a tisztább felületek egyikének bizonyultak. Összcsíraszámuk átlagosan 15 volt, ami, összehasonlítva egyéb felületekkel – akár a tenyereinkkel is –, meglepően alacsony szám. Ennek az oka lehet, hogy diáktársaink többsége heti, számosan napi szinten is tisztítják készülékeiket.

A technológiai eszközeikkel szemben érzett tisztaságigény kiterjed a diákok életének egyéb területeire is. Több kutatás szerint is naponta legalább hatszor-hétszer ajánlott kezet mosni a személyes higiénia effektív fenntartásához, de nem szükséges hosszú ideig: 20 másodperces alapos, szappanos kézmosás is elegendő. Adataink alapján diáktársaink véleményei, szokásai félig ideálisnak mondhatók, ugyanis túlnyomó többségük szerint ajánlott napi hatszor-hétszer kezet mosni (influenzaszezonban nem árt gyakrabban), de csak 10-20 mp erejéig teszik azt, bizonyítva ezzel harmadik hipotézisünket, mely szerint a diákok nem mosnak elég hosszú ideig kezet.

A mindennapi felületekhez visszatérve, feltételeztük, reméltük – a diákok kétharmadával együtt –, hogy az iskolapadok külső fele tisztább, mint a pad belseje, mivel a külsejét gyakrabban, alaposabban tisztítják. Ez a hipotézisünk megdőlt a vizsgálatok elvégzése után: a padok teteje a baktériumok által legsűrűbben lakott felületek, a pad alja pedig a legnéptelenebbek egyike.

Következő hipotézisünk szerint a napjuk nagy részét ugyanabban a környezetben töltő egyének kézfelületein az összcsíraszám nagyjából megegyezik, mivel nagyrészt ugyanazokkal a felületekkel érintkeznek, ugyanazok a hatások érik őket. Kutatásaink alapján a környezeten kívül egyéb személyes tényezők is nagy szerepet játszanak az egyes emberek kézhigiéniájában, mivel az adataink között nagy szórás mutatkozott.

Kisgyerekkorunktól kezdve halljuk: „mosd meg jól a gyümölcsöt, rengeteg baci van rajta", mi pedig engedelmes gyerek módjára a szülői intést megfogadva leöblítettük az almát. Több helyen is olvastuk, hogy a csak vízzel való tisztítása a felületnek – például a kezünknek – nem sokat ér, de almát, táplálékot mégsem moshatunk nagyobb mértékben mérgező vegyszerekkel. Kutatásunk során három almát vizsgáltunk meg – egy kistermelőit és két áruházit – 3-3 különböző állapotban: mosatlanul, leöblítve és alaposan megmosva, szivaccsal megdörzsölve. Eredményeink szerint a lemosás ugyan tisztít, de nem drasztikusan, amíg az alapos mosással valóban elérhető változás. Azonban a leöblítés során is megszabadulhatunk egyéb, nem bakteriális szennyeződésektől, mint permetszer-maradványok, por, homokszemek.

A hat hipotézisünk közül négy nem bizonyul megerősíthetőnek, és kettőt vizsgálataink során alátámasztottunk. Eredményeinket természetesen nem tartottuk meg magunknak: a kérdőív alapján megtudtuk, hogy valóban számos tévhit kering a közhiedelemben, s ezek szétoszlatására, ismeretterjesztési célból eredményeinkből poszter is készült, amely iskolánkban megtekinthető.

Felkészítő tanár: *Juhász Katalin*

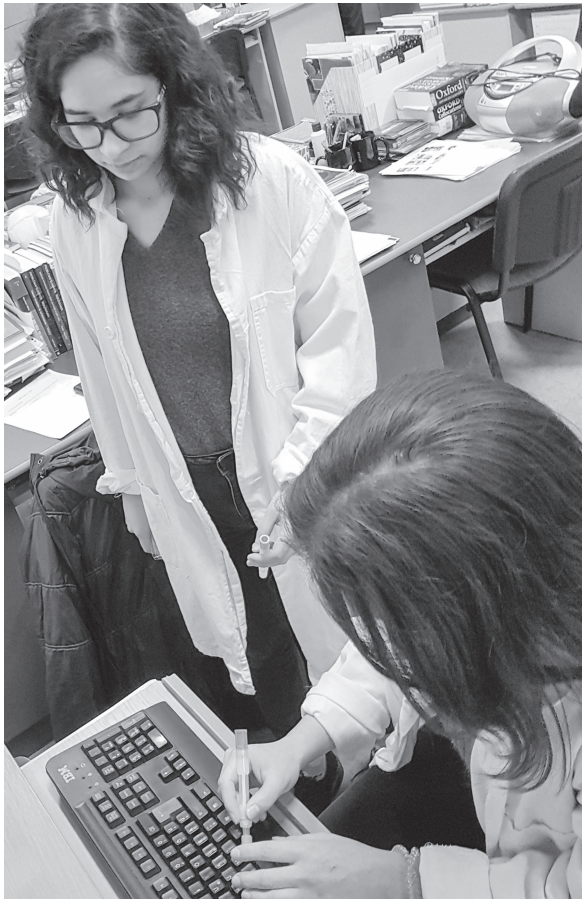

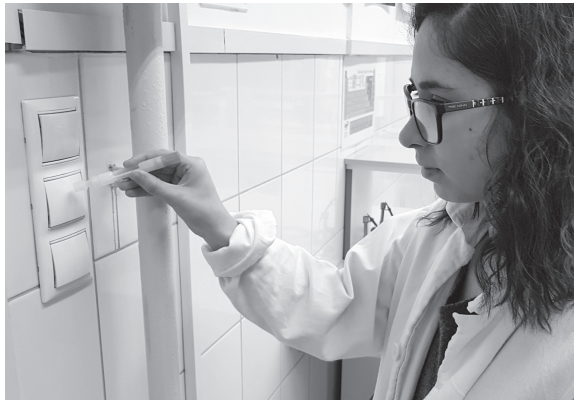

Szerző Bodor Bálint
Holló Milán

Fotó Máté András

Az északi pocok nyomában

Bodor Bálint és Holló Milán 12.a osztályos tanulók előadása. (Tudományos Diákkörök XIX. Kárpát-medencei Konferenciája (TUDOK) Élet- és környezettudomány szekció)

Kutatásunkat a Kolon-tó környékén végeztük, amely a régió legnagyobb kiterjedésű és legjelentősebb édesvízi mocsara. A Duna völgyében elhelyezkedő szikesek és a Duna-Tisza közi homokhátság között húzódó Turjánvidéken helyezkedik el. A Duna-Tisza köze egyik legidősebb tórendszere, fejlődéstörténetéből az elmúlt 27 ezer évet részletesen ismerjük. Területéből 3058 ha védett, 630 ha fokozottan védett. 2004-ben a Natura 2000 hálózat része lett, 92 jelölő állatfaj található meg a területén, többek között a lápi szitakötő, aq lápi póc vagy a túzok. Számunkra nem volt teljesen ismeretlen a terület, nem véletlenül választottuk kutatásunk színhelyéül. 2015 tavaszán a Nemzeti Tehetség Program által támogatott *„A Kolon-tó egykor és most”* projekt keretében terepgyakorlaton vettünk részt, melyen a vízi élővilággal és madárfajokkal ismerkedtünk meg.

Az északi pocok (Microtus oeconomus) az egyik legveszélyeztetettebb hazai kisemlős faj, természetvédelmi értéke 500.000 Ft. 1974-óta védett, 2001-ben kapta meg a fokozottan védett státuszt, reliktum fajként van jelen hazánkban. A jégkorszak óta elterjedése alapján a törzsalak több alfajra osztható, ezek közül a Microtus oeconomus mehelyi él a Kárpát-medence területén. Magyarországon három elszigetelt populációról van tudomásunk. A hazai állomány a faj legdélebbi előfordulása, természetvédelmi szempontból az egyik legértékesebb kisemlősfajunkról van szó. A Duna-Tisza közi populációt kihaltnak vélik, hiszen az elmúlt 60 évben egyetlen élő példány sem került elő. Mindez az élőhelyek nem megfelelő természetvédelmi kezelésének és a káros emberi beavatkozásoknak köszönhető (nádasok teljes levágása, vizes élőhelyek lecsapolása, utak építése).

A magassásos társulások, amely a faj élőhelye, átmeneti zónát képeznek a nádasok és a láprétek között, a nádasoknál alacsonyabb víz borítja őket, nyáron ideiglenesen ki is száradhatnak. A Carex elata (zsombéksás) az uralkodó faj. A társulás intrazonális (zónán belüli társulás, egyéb

környezeti faktorok, talajtani vagy vízellátottsági tényezők határozzák meg) társulásnak tekinthető. Kutatásunk előkészítési fázisában beszereztünk 75 db élve fogó csapdát a Kiskunsági Nemzeti Parktól. Gubányi András, a Természettudományi Múzeum munkatársától, a faj neves hazai szakértőjétől kaptunk tanácsokat a kutatás kivitelezéséhez. Bíró Csaba és Morvai Edina, a KNP munkatársai irányításával Suzuki Swift típusú „terepjárónkkal" behatoltunk a Páhi-rétek mélyére. Kiválasztottunk két, csapdázásra alkalmas területet, egymástól közel 1 km távolságra. A csapdákba csaliként sárgarépát és kukoricát, esetenként szalonnát helyeztünk. Ezután a várakozás időszaka következett. Láttuk a kisemlősök jelenlétére utaló jeleket, ürüléket a csapdákon, valamint néhány csapdán rágásnyomokat, de ezen kívül semmi eredmény nem volt. Ráadásul a visszafelé vezető úton még el is tévedtünk. A csapdák élesítése után ismét várakozás következett, most több mint három órát vártunk. Az első ellenőrzést követően sajnos nem fogtunk semmit, így visszatértünk a táborhelyre. A második ellenőrzés során, a késő délutáni órákban az A/2 területen szintén nem fogtunk semmit, majd átmentünk az A/1 területre, ahol rátaláltunk az első befogott példányra. Nagyon örültünk, még akkor is, ha csak egy erdei pirókegér figyelt a csapdában. Ez újra lelket öntött belénk, és az ellenőrzés során ráakadtunk még két állatra. Az egyikről biztosan meg tudtuk állapítani, hogy vöröshátú erdeipocok (Myodes glareolus), a másik faj esetében bizonytalanok voltunk. Rögtön feltűnt, hogy mérete nagyobb, mint az átlagos pocokfajoké. Először arra gyanakodtunk, hogy csalitjáró pockot (Microtus agrestis) fogtunk. Ami végül be is igazolódott.

Éjszakai csapdázások: a csapdákat éjszaka élesítettük, ez jó ötletnek bizonyult, hiszen ezek a kisemlősök éjszaka jóval aktívabbak. A reggeli ellenőrzés során 9 db erdei pirókegeret (Apodemus agrariust), 4 db vöröshátú erdei pockot (Myodes glareous) és egy darab csalitjárót (Microtus agrestis) fogtak a csapdák. A kifejezetten zord időjárás ellenére is elindultunk december 19-én reggel. Előtte két napig havazott, gyönyörű hófödte táj várt minket. Egy darab fagyott pirókegeret találtunk reggel, majd a délutáni ellenőrzés során még két élőt és egy szintén élő vöröshátú erdei pockot. Az egyik csapdában egy törpecickányra is rábukkantunk. A Balázsi-réteken is próbálkoztunk, de az élőhely kiválasztása nem bizonyult sikeresnek.

Eredmények: az összesített adatainkban látszik, hogy messze az A/1 terület bizonyult a legjobb választásnak. Ez az élőhely kedvező több rágcsálófaj számára, bíztunk abban, hogy az északi pocok számára is. Mindezek ellenére sajnos a faj továbbra sem került elő, de sok fontos eredménnyel gazdagodtunk. Méréseinkkel segítettük a KNP adatgyűjtését, hiszen a területeken az elmúlt időben kevés ilyen célú kutatás történt, így adatainknak ők is hasznát vehetik.

Legnagyobb eredménynek a csalitjáró pocok (Microtus agrestis) megtalálása tekinthető. Hazánkban jégkorszaki maradványfaj, alacsony a hőmérsékletigénye, a nedves területek biztosítanak számára megfelelő mikroklímát. Nedves és dús növényzetű területeken érzi jól magát (pl. láprétek, mocsárrétek). Ökológiai igényei és élőhelyválasztása nagyban hasonlít az északi pocokéra, így egy adott területen valószínű a két faj együttes jelenléte. Ezek tudatában nem kizárható tény az, hogy van északipocok-populáció a Páhi-rétek területén, ezért kutatásunkat folytatjuk. Hazánkban legtöbbször a

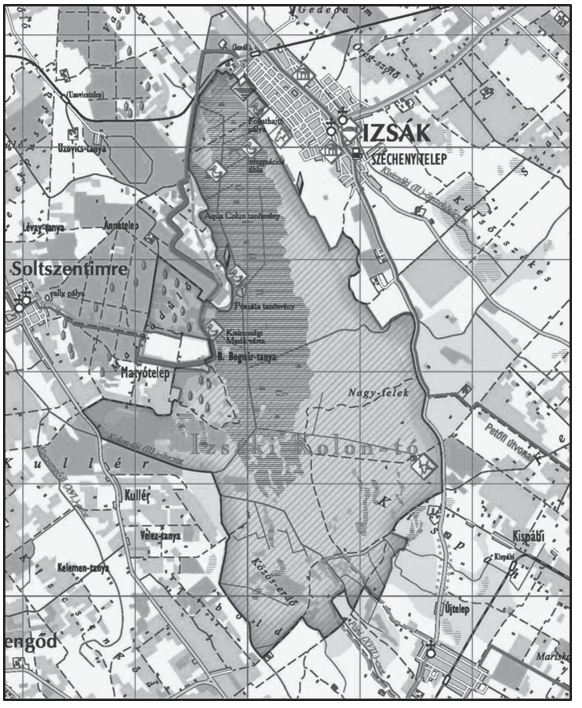

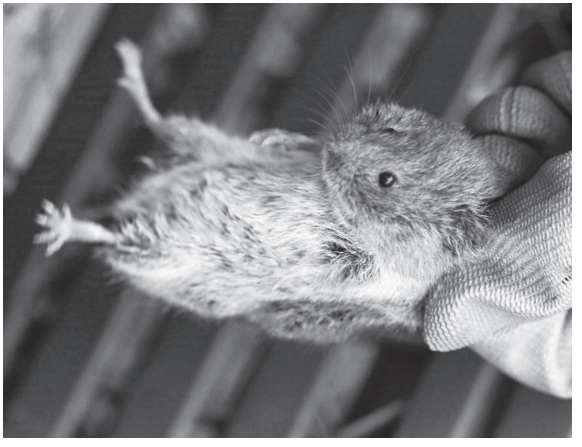

Dél-Dunántúlról került elő, de a Balatontól északra és a Zemplénben is előfordul. Innen, a Duna-Tisza közéből nincsen hivatalos adata. A Természetvédelmi Világszövetség (IUCN) adatbázisa sem tart nyilván populációt a területen. Adataink alapján a IUCN area-térképét módosítani fogják, tovább növelve a területen megtalálható védett fajok listáját.

Köszönet *Máté Andrásnak* szakmai segítő támogatásáért, felkészítő tanár: *Juhász Katalin*

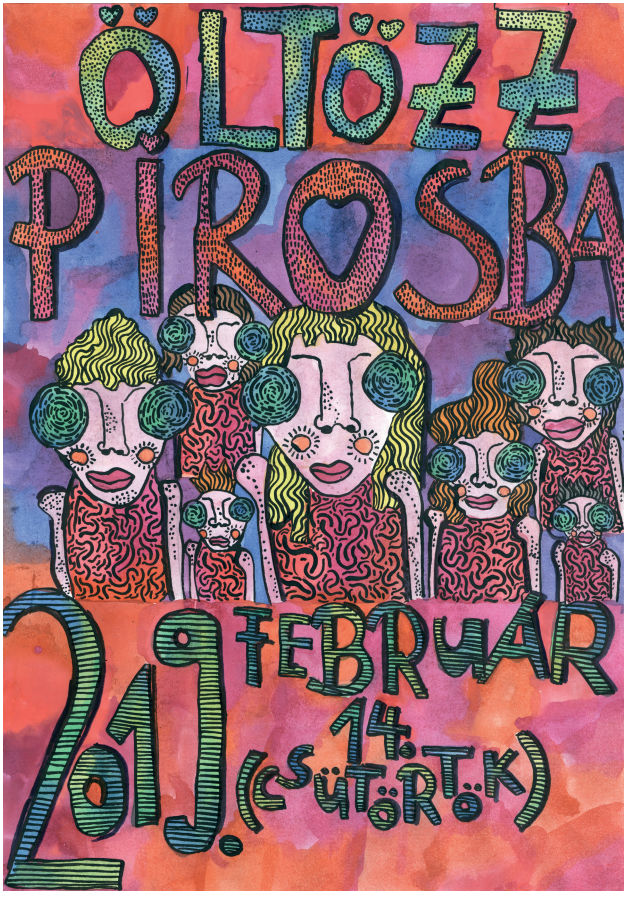
ÖLTÖZZ
PIROSBA
2019. FEBRUÁR 14.
(CSÜTÖRTÖK)

Szerző Krettné Bagi Márta

Fotó Noszlopy Miklós

No para! – Öltözz csak pirosba!

Piros pólós fiúk-lányok piros cukrot eszegetnek, pirosba öltözött tanárok piros teát szürcsölgetnek, piros ruhás előadók izgalmas dolgokról beszélnek, s közben gyűlnek a kétszáz forintosok. Ez a látvány tárult az elé, aki február 14-én a gimnázium folyosóin járt. Az idén hetedik alkalommal szólította meg a felhívás a gimnázium közösségét adakozásra beteg gyermekek számára, a nagyok közül többen pedig nemcsak zsebpénzükből ajánlottak fel a nemes célra, hanem „vérüket is adták", hogy így is segítsenek.

Közben pedig programok sokasága várta az érdeklődőket, amelyek mind arról szóltak, mit tehetünk mi, egészségesek, testi-lelki jólétünk megóvásáért. Öt helyszínen várták a fiatalokat orvosok, pszichológusok, mentálhigiénés szakemberek, valamint gyógytornász, hogy minél több kérdésre együtt keressenek választ.

A ráhangolódást Sipos Gábor Gergő gordonkaművész játéka és versei segítették, majd két előadás hangzott el a zsúfolásig megtelt díszteremben: Dr. Jobbágy Zita neurológus főorvos az agyi keringés zavarairól és az érkatasztrófákról beszélt, majd Dr. Szekeres Krisztina pszichoterapeuta a *Szorongás, pánik, depresszió* címmel tartott előadást. Közben Dr. Vass Géza Ádám szülésznőgyógyász szakorvos és Tóth Zsuzsanna szexuálpszichológus beszélgetett a felsőbb évfolyamosokkal. Visszatérő vendégként Bendéné Tóth Annamária gyógytornász mozgatta meg a jelentkezőket, és beszélt nekik a gyógytornász pálya szépségeiről. Ebben az évben kinyílt az iskolapszichológusi szoba ajtaja is, és a kíváncsiak arra is kaphattak ötleteket, hogyan lehet a szorongást feloldani, de legalábbis okosan kezelni. Ugyancsak az idén először a tornateremben is élénk élet folyt, zenére mozgott 6 osztálynyi refis.

A programok évről évre egyre több érdeklődőt vonzanak, ebben az évben az iskola falain kívülről is érkeztek látogatók. Köszönet jár a gimnázium 12.a osztályának, akik a gimnáziumban töltött 6 évük során házigazdaként vettek részt a nap megrendezésében és lebonyolításában! Ez a nap talán nem jött volna létre, ha Ti nem vagytok! Várunk Benneteket vissza jövőre is!

Elsős tanítók bemutatkozása

Egy iskola életében minden évben meghatározó időszak az iskolás kort elért kisgyermekek beiskolázása, hiszen ez az intézmény szüntelen megújulásának a záloga. Kisdiákok érkeznek, a szemünk láttára felnőnek, elkísérhetjük őket életük egy fontos szakaszán, majd elválunk tőlük, elballagnak. Amilyen szeretettel és várakozással várjuk jövendő elsőseinket, szüleik olyan szeretetteljes aggodalommal és gondoskodással keresik az iskolát, a tanítót, akire rábízhatják gyermeküket életük ezen meghatározó szakaszában. A választást szeretnénk megkönnyíteni a jövendő elsős osztályfőnökök és napközis társaik rövid bemutatkozásával. Reményeink szerint négy osztályt indítunk az idén is a Kecskeméti Református Általános Iskolában. Köszönjük mindenkinek, aki már megtisztelt minket a bizalmával és szeretettel! Várjuk továbbra is mindazokat a szülőket és kisdiákokat, akik elfogadják értékeinket, és szeretnék, ha egy rendkívül befogadó és értékközpontú környezetben nevelődne gyermekük.

Előszó: Tóth Attila

Fotó: Papp Attila

1.a OSZTÁLY OSZTÁLYFŐNÖK: DÉKÁNYNÉ OROSHÁZI MÁRTA

A Kecskeméti Tanítóképző Főiskolán kaptam tanítói diplomát 28 évvel ezelőtt játékkészítő, játékszervező szakkollégiummal. A Zrínyi Ilona Általános Iskolában tanítottam 23 évig. 2013 óta dolgozom a Kecskeméti Református Általános Iskolában. Nagy örömömre mindvégig 1-2. osztályos kisgyerekeket taníthattam, nevelhettem. Igyekszem játékosan, minél több érzékszerv bevonásával, élménydúsan, sok mozgással segíteni a tanulási folyamatot. Célom, hogy a szeretetteljes, nyugodt légkörben, mindenki képességének megfelelően fejlődhessen, beilleszkedhessen az osztályközösségbe.

1.a OSZTÁLY NAPKÖZIS TANÍTÓ: DOBOSI NIKOLETT

Dobosi Nikolett vagyok. Diákéveimet a református általános iskola falai között töltöttem, később a református gimnáziumban érettségiztem. 2018-ban végeztem a Neumann János Egyetem Pedagógusképző Karán tanítóként, angol műveltségterületen. Az általam tanított tárgyak: angol, mint idegen nyelv, angol rajz, angol testnevelés. Szeretettel várom iskolánkba a leendő elsősöket és családjaikat!

1.b OSZTÁLY OSZTÁLYFŐNÖK: ANDRÁSSYNÉ DOLOG ÉVA

Andrássyné Dolog Éva vagyok. 1986-ban végeztem, akkori nevén a Kecskeméti Tanítóképző Főiskolán, tanítói szakon, ének-zene műveltségterületen. Utána óvodapedagógusi, angol és a kor igényeihez igazodva a fejlesztés-differenciálás műveltségterületeken szereztem diplomát. 7 éve alapítottam egy kötélugró csoportot, amely akkor még szakkör szintjén működött, ma már a Katonatelepi Sportegyesülethez tartozunk. Férjemmel Kecskeméten élek, két felnőtt lányunk van. Baranya megyében kezdtem tanítani, majd Kecskemétre költöztem. Jelenlegi iskolámban 22 éve tanítok kisfelmenő rendszerben. Iskolánkban 9 éve kezdődött a két tanítási nyelvű oktatás, azóta angolos osztályokban vagyok osztályfőnök első és második osztályban. Minden osztályommal azt szeretném elérni, hogy biztos alapokat kapjanak a további tanuláshoz, használható ismereteket a to-

vábbi életükhöz. Figyelek arra, hogy egymás személyiségét tiszteletben tartsák, egymással elfogadók legyenek. A tanítás sok-sok türelem, szeretet és megértés. Néha nagyon nehéz, de csak együtt érhetünk el eredményeket. Akkor dolgozunk a leghatékonyabban, ha hárman – gyermek, szülő, tanító – összefogunk. Ebben a munkában mindig számítok a szülők együttműködésére is.

1.b OSZTÁLY NAPKÖZIS TANÍTÓ: SZEGEDI MARIANNA

Szegezdi Marianna vagyok, 23 éves. 2018-ban fejeztem be tanulmányaimat a Neumann János Egyetem Pedagógusképző Karán tanítóként, ahol magyar nyelv és irodalom, illetve vizuális műveltségterületet végeztem. Nagy lelkesedéssel szívom magamba az oktatás rejtelmeit, a gyerekekkel töltött idő élményteli pillanatait.

1.c OSZTÁLY OSZTÁLYFŐNÖK: LAKATOS MÓNIKA

Lakatos Mónika vagyok, a Kecskeméti Református Általános Iskola pedagógusa 1999-től. Nagyváradon és Kecskeméten végeztem tanulmányaimat. Pályám során legtöbbet 1. és 2. osztályos gyerekeket tanítottam, ez a korosztály közel áll hozzám. Célom, hogy az iskolába érkező kis elsősökkel megszerettessem a tanulást, elindítsam őket az ismeretszerzés hosszú útján, a református értékek és hagyományok alapján terelgessem őket. Fontosnak tartom, hogy nagy figyelmet fordítsak érzelmi nevelésükre, és jó kapcsolatot létesítsek a szülőkkel is

1.c OSZTÁLY NAPKÖZIS TANÍTÓ: SZLOSZJÁRNÉ ÁGOSTON RENÁTA

Szloszjárné Ágoston Renáta vagyok, jelenleg a Kecskeméti Református Általános Iskola 2. c osztályában dráma és környezetismeret tantárgyakat tanítok, valamint napközis nevelői feladatokat látok el. A drámaórákon a gyerekek életkorának megfelelő közösségépítő, tolerancianövelő, egymás elfogadására épülő feladatok mellett az olvasásórákon feldolgozott mesék dramatikus változatát építjük fel, sok-sok játékkal. Környezetismeretből nagy hangsúlyt kap a tapasztalatgyűjtésen

keresztüli ismeretszerzés. A rám bízott gyermekeket az elmúlt 17 tanév során mindig az embertársaink felé mutatott tisztelet, segítőkészség, segítségadás és környezetünk tisztaságának megóvása iránt igyekeztem terelgetni.

1.d OSZTÁLY OSZTÁLYFŐNÖK: SIPOS ILDIKÓ

Sipos Ildikó vagyok. 1999-ben végeztem a Kecskeméti Tanítóképző Főiskola óvodapedagógus-tanító szakán. Később német műveltségterület, majd drámapedagógia szakon diplomáztam. 2005 óta dolgozom a Kecskeméti Református Általános Iskolában, egy kedves, kreatív tantestületben. 2019-ben a huszadik tanévemet kezdem pedagógusként. Az évek során sok kisgyermekkel és családdal ismerkedtem meg. Jó érzés, amikor az utcán megállítanak egykori tanítványaim, és örömmel újságolják, melyik egyetemre járnak, milyen vizsgára készülnek éppen. Munkámban a gyermekek mosolyát, a tanítás örömét, a változatosságot, az ünnepekre készülődést szeretem legjobban. Törekszem arra, hogy tanítványaim használható nyelvtudást, stabil alapismereteket és sok biztató szót kapjanak a tanórákon. Gondot fordítok rá, hogy az őket körülvevő környezet esztétikus és informatív legyen, ahol jól érzik magukat. Hiszem, hogy a nevelés hármas egysége: család-iskola-egyház, a legbiztosabb alapokat adja minden kisgyermek számára.

1.d OSZTÁLY NAPKÖZIS TANÍTÓ: LOSONCZI TÍMEA

Losonczi Tímeának hívnak. Tanító, szociálpedagógus, mediátor, differenciáló- és fejlesztőpedagógus végzettséggel rendelkezem. 10 év tanítási tapasztalatom van. Eddig nagy felmenőben 1-4. évfolyamig tanítottam a gyerekeket. Jelenleg a 4. d osztály napközis nevelője vagyok, ezen kívül környezetet és testnevelést is tanítok ezen az évfolyamon. Két gyermek boldog édesanyjaként élem a mindennapokat.

Szerző **Magyar Péterné**

Fotó **Noszlopy Miklós**

Beiskolázás a református általános iskolában

Szülőnek, gyermeknek, iskolának mindig izgalmas időszak a beiskolázás időszaka. Sok–sok szülő igyekszik megtalálni gyermekének a legmegfelelőbb intézményt, ahol gyermeke fejlődését szemmel szeretné kísérni. Ebben a tanévben városunk közel ezer gyermekének keresik azt az iskolát, tanító nénit, akiben megbíznak minden tekintetben.

Iskolánk nagyon jó körülmények között, biztos fenntartóval a háta mögött várja az érdeklődő családokat.

Ősszel hagyományteremtési szándékkal hívtuk meg Kecskemét összes óvodájának vezetőit egy tájékoztató szakmai beszélgetésre. A találkozás alkalmával megismertettük iskolánk lehetőségeit.

Örömmel fogadtuk néhány óvoda meghívását, ahol személyesen is tájékoztatást adhattunk a nálunk kínált lehetőségekről, találkozhattunk a szülőkkel, válaszoltunk a felmerülő kérésekre.

Novemberben és februárban két-két nyílt nappal vártuk a gyerekeket szüleikkel együtt. Lehetőségük volt betekinteni a nálunk folyó magas színvonalú munkába, megnézhették mindennapjainkat. Változatos órákat ajánlottunk fel megtekintésre, s több esetben a tanító nénik be is vonták a bátor óvodásokat.

Decemberben egy különleges Mikulás napi programmal találkozhattak mindazok, akik elfogadták meghívásunkat. Sipos Ildikó tanítónő által koordinált estén megtekinthettük iskolánk pedagógusainak felüdítő, de tanulságos meséjét emlékezetes szereposztásban. Utána egy hangulatos, mécsesekkel kivilágított úton juthattak el a gyerekek a kézművesteremhez, ahol alkothattak kedvükre. Ha tovább követték az utat, akkor pedig egy csokoládéországba tévedhettek, ahol csokimikulások készülhettek, s nem maradhatott el a kóstolás sem.

Januárban a Bárányos napunkkal picit már a tavaszt hívogattuk, hiszen a következő címet adtuk rendezvényünknek: *„Bárány húzta rengő kocsin, mindjárt ide szálltam.”* Istennek legyen hála, ezen a programunkon is sok gyermeknek szereztünk emlékezetes órákat. Véghné Tóth Izabella tanítónő által összeállított szombat délelőttben három helyszínen barátkozhattak a gyerekek az iskola illatával. Volt, ahol egy drámajátékba csöppentek, volt, ahol

kézügyességüket mutathatták meg, volt, ahol egy bábjáték várta őket, s énekelhettek gitárkísérettel. Hazafelé menet pedig mindenki vehetett magának bárányos kekszet és innivalót.

Nagyon köszönjük minden pedagógusunk segítségét, akik odaszánták idejüket az előkészületre, valamint a megvalósításban is aktívan részt vettek. Külön köszönjük Fülöp Józsefnek, a Ciróka Bábszínház színészének a segítséget, s hogy jelenlétével több programunknak is emelte színvonalát. Köszönjük Dunszt Istvánnak, aki gitározásával varázsolta el a kíváncsi gyermekeket. Sokan segítettek, támogattak bennünket az elmúlt hónapokban, hogy eredményes beiskolázásunkat majd áprilisban megkoronázzuk a beiratkozás alkalmával.

Nem titkolt vágyunk, hogy ebben az évben is négy osztályt indíthassunk. Szeretnénk kérni ehhez a támogatást Öntől, kedves Olvasó, hogy vigye jó hírünket, hogy elmondja ismerőseinek, barátainak, rokonainak, hogy van egy iskola a város központjában, ami más, mint a többi, ami szeretettel várja az érdeklődő szülőket, gyermekeket. Ha felkeltettük a beiskolázás előtt álló családok figyelmét, akkor keressék iskolánkat, vegyék fel velünk a kapcsolatot!

Képes beszámoló 1.

1

2

3

4

5

6

7

8

1-2 Általános iskolai istentisztelet
3 Sítábor Copaonikban
4-7 Farsang az általános iskolában és az óvodában
8 Templomnyitogató a díszteremben

Képes beszámoló 2.

9

10

11

12

13

14

15

16

17

9-10 Világimanap Kecskeméten
11 Refis diákok a Kodály Intézetben
12 Nyílt nap a refiben
13-14 Szép magyar beszéd verseny
15-17 Magyar kultúra napja az iskolában

Szerző **Bán Magdolna**

Fotó **Virág Gabriella**

Lévai Krisztián szolgáltatási igazgatót kérdeztem

Már régóta próbáltam megnyerni, hogy vállalja ezt az interjút. Mikor 10 éve igent mondott erre a pozícióra, legelső nagy munkája a levéltár helyiségeinek kialakítása volt az Ókollégiumban. Nagy türelemmel, higgadtsággal és derűvel viseli a hozzá záporozó kéréseket, és korrektül igyekszik megoldani azokat. Jól átgondolt, határozott és velős véleménye van, érdekes mindig meghallgatni és megismerni az ő látásmódját egy-egy dologgal kapcsolatban. Munkatársai csak kapitányként emlegetik Lévai Krisztiánt, az egyházközség szolgáltatási igazgatóját.

Milyen út vezetett a mostani pozíciójáig?

Annak ellenére, hogy a Kecskeméti Református Egyházközség szomszédságában nőttem fel, 22 éves koromig mit sem tudtam létezéséről. A fordulat akkor következett be, amikor egy külföldi nyári gyakorlatról hazatérve eldöntöttem, hogy a tanulmányaim befejezéséig egy rövid időre Kecskeméten keresek állást. Az élet úgy hozta, hogy az újonnan nyíló Pálma Hotel igazgatónője beugrós recepcióst keresett, amire jelentkeztem. Ez a „beugrás” 22 évvel ezelőtt történt. És hogy hogyan jutottam el a recepciós pulttól a szolgáltatási igazgatói székig? Erre bölcs Salamon példabeszédeiből vett verssel válaszolok: *„az embernek az értelme terveli ki útját, de az Úr irányítja járását.”* (Péld 16,9)

Mi motiválta, mikor elvállata ezt a feladatot?

Mindig is szerettem olyan dolgokkal foglalkozni, ami nem szokványos, amiben van kihívás, és természetesen amiben örömömet lelem. Visszatekintve a tíz évvel ezelőtti döntésemre, a feladat elvállalásakor igazán bele se gondoltam, fel sem fogtam, hogy mire is mondtam igent. Ma már egészen másképp látom. Óriási a felelősségem és a felelősségünk abban, hogy

azokat az ingatlanokat, amelyeket az elődeinktől átvettünk, azokat jól karbantartva, gyarapítva, idővel továbbadjuk az utánunk jövők számára. Még ma is ez motivál.

Mi egész pontosan a feladata az egyházközség szolgáltatási igazgatójának?

Mint egy klasszikus házmesternek. A viccet félretéve, azért egy kicsit összetettebb a feladatköröm. 2010-ben az egyházközség presbitériuma szervezeti átalakítás mellett döntött. A szervezet kialakításánál létrehozta a szolgáltatási igazgatóságot, amely alá rendelte az épületek karbantartását, a gondnokságot, az informatika és a stúdió felügyeletét, valamint a sportszárny irányítását. Idővel megörököltem még a felújítások, beruházások szervezését, ingatlanokkal kapcsolatos pályázatok előkészítését, valamint szervezeti egységekhez, igazgatóságokhoz be nem sorolható egyéb feladatok ellátását.

Mi alapján szokott döntést hozni, ha egy kérés beérkezik? Hogyan rangsorol?

Számomra a döntés annyit jelent, mint különböző lehetőségek közül kiválasztani egyet, annak végrehajtásáról gondoskodni, és nem utolsó sorban vállalni az adott tevékenység következményét. A döntéseimet mindig az vezérli, hogy bármilyen megkereséssel forduljanak is hozzám, az mindig az egyházközség többségének érdekét képviselje.

A rangsorolás bonyolult folyamat. Igazán a feladatokat nem rangsorolni szoktam, hanem a munkaerőt, a tárgyi, a pénzügyi eszközöket optimalizálva rendelem az adott feladat ellátásához.

Mikor látja, hogy eredményes a munkája, hiszen az épületüzemeltetés háttérmunka, nem annyira látványos?

Egy színházi darab megtekintése közben nemcsak a színészekre figyelünk, hanem a körülöttük lévő díszletre, világításra, hangosításra, egyéb kiegészítő kellékre is. Ezek összhangja teszi élvezetessé vagy éppen kiábrándítóvá az adott előadást. Az épületüzemeltetés is egy képzeletbeli színház, ahol az eredményes munkához elengedhetetlen, hogy a háttérmunka olajozottan és szervezetten menjen, a „közönség” ebből ne vegyen észre semmit. Természetesen ez nem jelenti azt, hogy nincsenek problémák, vitatkozások egymást közt, de ezeknek mindmind a színfalak mögött kell maradniuk.

A munkájának mi kedvenc része, amit a legjobban szeret csinálni?

A feladatköröm négy fő részből áll: 1. a szolgáltatási és az épületfelújítási egység működésének megtervezése, 2. vezetése, 3. koordinálása, 4. ellenőrzése. Szerencsésnek mondhatom magamat, hogy olyan munkát végezhetek, amely rendkívül változatos. Minden nap más és más kihívás elé nézek, ami nagyon inspiráló. Közvetlen munkatársaimnak gyakran ismételgetem, hogy ami másoknak probléma, az nekünk feladat, nincs kinek továbbpasszolni.

Ami a munkám kedvenc részét illeti, az igazán nem is az én feladatköröm. Ezek a költségvetési adatok, számok elemzése, értékelése, optimalizálása, ellenőrző rendszerek algoritmizálása.

Szerinte milyen kihívások előtt áll az egyházközség?

A gyülekezet tagjainak évről évre csökkenő létszáma, valamint a ki tudja hol jelenlévő ifjúság érdektelensége a legnagyobb kihívás. Lehet erre legyinteni, lehet ezzel viccelődni, lehet ezen felháborodni, de a számokról, statisztikai adatokról nem érdemes vitatkozni.

Mi az idei év kiemelt feladata a beruházások, szolgáltatások területén?

A 2019. év legfontosabb és egyben kiemelt feladata a főtéren álló református templom felújítása. A 350 millió Ft-os állami támogatás keretén belül, valamint az idei egyházközségi saját forrásból elkülönített további 60 millió Ft kiegészítésből az alábbi felújításokat fogjuk elvégezni: 1. a tetőcserép teljes cseréjét, a tetőszerkezet szükséges javítását, 2. a homlokzat teljes felújítását (torony kivételével), 3. a falazat utólagos falszigetelését, 4. a csapadékvíz elvezetését, 5. a rossz állapotú nyílászárók cseréjét, a meglévők felújítását, 6. templomkert helyreállítását, valamint 7. a hőközpont kicserélését.

Más felekezetűként hogyan tud beilleszkedni a reformátusok közé?

Engedjék meg, hogy katolikusként a Heidelbergi Káté 54. kérdésére adott válaszával feleljek: *„Hiszem, hogy Isten fia a világ kezdetétől fogva a világ végezetéig az egész emberi nemzetségből Szentlelke és Igéje által magának az igaz hitben megegyező, örökéletre elválasztott sereget gyűjt, azt oltalmazza és megtartja; és hiszem, hogy ennek a seregnek én is élő tagja vagyok és mind-örökké az maradok”.*

Miben látja az egyházközség, gyülekezet erősségét, és mi az, ami még átgondolást igényel?

Három évvel ezelőtt egy létesítménygazdálkodási szakmai összejövetelen a Kecskeméti Református Egyházközség műemlék épületeiről tartottam egy prezentációs vizsgaelőadást. Rajtam kívül még az Ericsson Magyarország Kft., a Mercedes-Benz Manufacturing Hungary Kft, Sodexo Services Hungary Kft., Velux Magyarország Kft. és már nem is emlékszem pontosan hány multinacionális világcég facility managere adott elő. Kivétel nélkül mindenki azzal kezdte, hogy amikor cégüket 1876-ban vagy 1926-ban megalapították, és ezzel és ezzel fuzionáltak, így és így váltak globális szereplővé. Ezeket hallva egy kicsit elbizonytalanodtam, hogy mit is keresek én itt. Amikor kiálltam a pódiumra, és rám szegeződtek a tekintetek, akkor éreztem, hogy figyelemfelkeltő bevezetéssel kell kezdenem, ami így szólt: Az írásos dokumentumok szerint a Kecskeméti Református Egyházközséget 1564-ben alapították. Ma már több mint 450 éve töretlenül áll, nem ment csődbe, nem fuzionált senkivel, és nem kell attól sem tartani, hogy egy szép napon a kínaiak felvásárolják. Gondolhatja mindenki, milyen reakciót váltott ki. Ezzel a rövid kis történettel csak arra szerettem volna rávilágítani, hogy a kecskeméti gyülekezetnek igenis van mire büszkének lennie.

Mi a hobbija?

A hobbim a bakancslistámon szereplő álmok és tervek kimunkálása. Legyen az egy új dolog megtanulása, egy számomra ismeretlen hely felfedezése vagy a családommal közös élmények megélése.

Szerző Bán Magdolna
Kiss Ákos (diagram)

Könyvtári gyarapodás

Úgy gondoltam, hogy a szokásos éves beszámolónkból, amelyet egyrészt a fenntartó presbitérium és az egyházmegyei gyűjteményi előadó számára állítunk össze, most a könyvtári állomány tavalyi évi gyarapodását emelem ki. Sokan esetleg nem tudják, hogy egyházközségi könyvtárunk bázis-könyvtárként funkcionál, két iskolai tagkönyvtárunk (általános iskola, gimnázium) mellett három letéti gyűjteményi részünk van, legrégebben a Sion házban és az internátusban, néhány éve pedig már a Pálmácska óvodában is.

Az elmúlt évben a költségvetési előirányzat szerint 1.200.000,- forintot fordíthattunk könyvbeszerzésre, ebből a kifizetett számlák alapján az egyházközség könyvtára könyvre és egyéb dokumentumokra (gyermekmunka-segédanyag, DVD, CD, CD-ROM, folyóirat) 1.191.771,-Ft-ot használt fel. A könyvtár csoportos leltárkönyve alapján, amelybe a dokumentumok forgalmi értékét számítjuk, az egyházközségi könyvtárban 1.566.547-,Ft, a gimnázium könyvtárában 310.507,-Ft, az általános iskola könyvtárában 399.295,-Ft, a Pálmácska óvodában 79.216,-Ft értékben vételeztünk be dokumentumokat. Ez együttvéve: 2.371.264,-Ft. A kifizetett számlák alapján az internátus letéti könyvtára 64.598,-Ft értékben vásárolt könyveket. Az internátusi letéti gyűjtemény költségvetési kerete a könyvtár költségvetésében szerepel, mi szerezzük be a dokumentumokat, de az állományba vétel, számítógépes feldolgozás az internátusban történik. Ahol lehet, ott igyekszünk kedvezményt kicsikarni a vásárláskor, így az internetes könyváruházakból, a Református Pontnál, kiadóknál jelentős százalékban olcsóbban sikerül rendelnünk.

Természetesen a gyarapodás történhet ajándékozás útján is. Sokszor előfordul, hogy a tiszteletpéldányok mellett hoznak be hozzánk ajándékba könyveket. Nagy öröm, hogy a fiatal korosztályban már az általános iskolában is előfordul, hogy egy-egy diák adja be ajándékba a már általa elolvasott könyvet. A hagyaték is egy gyarapodási forma, ha valaki a teljes könyvtárát nekünk szándékozik adni. Az elmúlt években sajnos már csak nagyon átgondoltan fogadunk el ilyen jellegű felajánlásokat, ugyanis helyhiánnyal küszködünk, nagy raktárhelyiségünk szinte betelt. Az ajándékozni szánt könyvek közül is leginkább a református énekeskönyveket és a Bibliákat gyűjtjük és fogadjuk el. 2014 szeptembere óta foglalkozunk a városi hittanoktatásban használt hittankönyvek bevételezésével. Ez 200-300 darab tankönyvet jelent egy tanévben. Szerencsére a 2018/2019-es tanév

már úgy indult, hogy az első osztályos gyermekek ingyen kapták ezt a tankönyvet is, így ránk ennél a korosztálynál nem volt szükség. Ha marad ez a jellegű támogatás, akkor néhány év múlva már egyáltalán nem kell foglalkoznunk hittankönyvekel. Az iskolai könyvtárak a tankönyvek beszerzését a könyvtári példányok állományba vételét, számítógépes feldolgozását magunk intézik, az nem az egyházközségi könyvtáron keresztül történik. Mi kizárólag a tartós használatra szánt dokumentumok feldolgozását végezzük, amelyeket a könyvek esetében méret (gerincméret) szerint (A, B, C, D) osztályozunk és vételezünk be.

Állomány gyarapodása 2018-ban										
Könyvek										
A	B	C	D	Hittan	DVD	CD, CDR	Kotta	Segédanyag	térkép	Összesen
384	472	92	6	161	97	40	8	3	2	1265
Összesen:	1115									

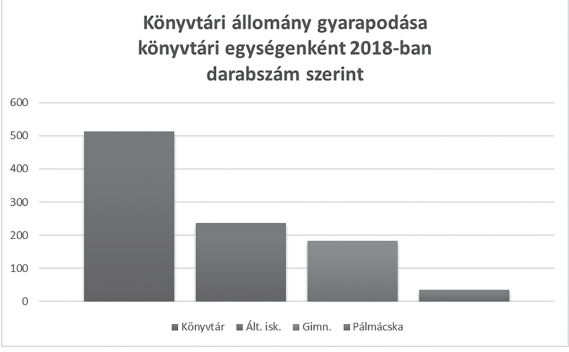

A negyedik lehetséges gyarapodási forma az, amikor pályázat útján sikerül dokumentumokat beszereznünk. Így az elmúlt években a kormány által elindított Márai programban nyilvános könyvtárként mi is kapunk támogatást. Itt a kiadók ajánlhatnak fel kiadványaikból, és abból lehet válogatni egy online felületen egy évben egyszer, az elnyert támogatást értékében. Így 2018 februárjában kaptuk meg, amit 2017-ben a Nemzeti Kulturális Alap támogatásával kiírt Márai VII. programban igényeltünk. A megrendelhető művek közül 130 tételt 318.514,-Ft értékben igényeltünk. Az általános iskola tagkönyvtára 80.863,-Ft, a gimnázium tagkönyvtára 51.616,-Ft, a Pálmácska óvoda letéti könyvtára 41.294,-Ft, az internátus letéti könyvtára 15.549-,Ft és az egyházközségi könyvtár 129.262,-Ft támogatásban részesült. 2018 őszén választottuk ki a Márai VIII. programban azokat a dokumentumokat, amelyeket végül novemberben meg is kaptunk. Összesen 62 tételt 169.793,-Ft értékben nyertünk el. Az egyházközség könyvtára 49.287,-Ft, a gimnázium tagkönyvtára 47.707,-Ft, az általános iskola tagkönyvtára 28.887,-Ft, a Pálmácska óvoda letéti könyvtára 37.922,-Ft és az internátus letéti könyvtára 5.990,-Ft értékű dokumentumtámogatásban részesült.

Mindezzel szeretném buzdítani olvasóinkat, hogy ha még soha nem jártak nálunk, látogassanak el, és nézzék meg városunk legrégebbi könyvtárát. Ha az olvasottak alapján kedvet kapnak és szeretnek olvasni, akkor nagy örömmel várjunk Önöket könyvtári tagjaink közé is!

A tényleges állomány nagysága 2018. december 31-et bezárólag

	TÉTEL	DARAB
Könyvek (A,B,C,D leltárkönyv)	75826	84640
RMK-anyag	180	151
Kézirat	240	265
Térkép	71	71
Kotta	371	396
Gyermekmunka-segédanyag	327	1116
CD	362	429
CD-ROM	163	226
Audio kazetta	68	68
DVD	2075	2387
Hittankönyv	843	873

Szerző Farkas Dóra

Fotó https://www.rd.com/culture/

#BFF – Best friend forever

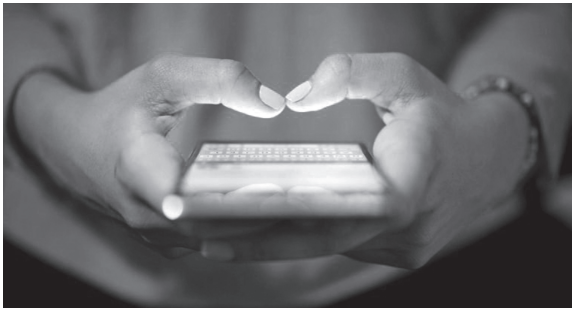

Olyan sokszor illetjük embertársaikat ezekkel a szavakkal. Te vagy a legjobb barátom örökké! Honnan tudjuk eldönteni, ki számíthat a barátunknak?

Ha most megnéznénk, hogy az online térben hány ismerősünk van, akit ugyanezzel a barát jelzővel látunk el, jól meglepődnénk. Gondoljunk csak bele, hogy gyermekeink már ezeken a felületeken tartják a kapcsolatot a barátaikkal. Itt küldenek nekik üzenetet, mert persze gyorsabb és ingyen van. Nagyon sok előnye lehet az ezen fajta kommunikációs csatornának, de belegondoltunk-e már, hogy milyen torz képet kaphatunk egymásról. Először is mindenki egy úgynevezett „filterbe”próbálja belegyömöszölni saját arcképét, noha ezek nagyban korrigálják a valódi énképünket. Sok gyermek küzd azzal, hogy ezeknek az eszközöknek köszönhetően hamis énképet alakít ki magáról. Jó kérdés, hogy megéri-e?

Az online chat vagy instant üzenetek és a régimódinak tűnő írott levél között nagy különbség van. Az első esetben rögtön megérkezik a válasz, több dolog kérdezhető, rövidebb, tömörebb módon próbálhatjuk kifejezni magunkat. Sokszor rövidítünk, hangulatjeleket használunk, ami közli a reakciónkat. Nem gondoljuk végig, amit el szeretnénk mondani, kapkodunk, szélsebesen szeretnénk válaszolni, vagy tudni a kérdésünkre a megoldást. Míg az írott levél megengedi nekünk, hogy lassan, megfontoltan kifejezésre tudjuk jutatni érzelmeinket, információinkat a másik számára. Tudjuk, hogy nem fogunk rögtön választ kapni, így kitérhetünk mélyebb gondolatokra is.

Úgy látom, hogy az online barátságok, még ha nagyobb távolságokat is átívelnek, akkor sem nélkülözhető a személyes interakció. Fontos egy barátságban például a metakommunikáció, hogy hogyan reagálunk bizonyos információkra, hogyan térképezzük fel társunk érzelmeit. Jóllehet a barátságok mind-mind mások, ahogyan mi is különbözőek vagyunk, de észre kell vennünk azt a tényt, hogy a virtuális világ beszippantja a társadalmat. A felgyorsult informatikai tér lehetőséget ad arra, sőt igényli, hogy a gyerekek minél jobban rivalizáljanak, folyamatosan össze tudják hasonlítani magukat a másikkal, és tény, hogy a gyermekek

személyiségfejlődésére is hatással van. A tinédzserek hasztalan futják a köröket például történeteik megosztásával, mindennapjaik semmiségeinek haszontalan felértékelődésével. Időt pedig nem hagynak arra, hogy megéljék a pillanatot. Persze könnyen rivalizáláshoz vezet, hogy kinek van több, jobb, fontosabb. Az mellékes, hogy a társadalmi különbségek sokkal jobban felértékelődnek.

Az igazi barátság mély érzelmekkel, tartós kötődéssel, őszinteséggel párosul. Ezeket nem lehet felcserélni egy emotikonra, egy storyra, egy instant üzenetre. Két ember barátságának alapjai a kommunikáció mellett az érzelmi jelek, amelyekkel tovább erősödhet egy kapcsolat.

Jóllehet nincsenek adatok arra, hogy kinek hány barátja lehet, de kb. 3-6 baráti kötelék szoros kölcsönhatásáról beszélhetünk. Míg ha megnézzük, hogy hány ismerősünk van a közösségi oldalakon, akkor számuk elérheti az 5000 „barátot” is. A kérdés, hogy milyen példát mutatunk gyermekeinek, akikből a jövő generációja lesz.

FELHÍVÁS KÖZADAKOZÁSRA!

A Kecskeméti Református Egyházközség Presbitériuma tisztelettel arra kéri a gyülekezet teljes közösségét, a kollégiumba járó diákok szüleit és egyházközségünk minden barátját, hogy támogassa a református templom 2019-2020-ra tervezett felújítását.

Adományaikat a gazdasági hivatalban, a 10915008-00000009-23600004 számlaszámon (kérjük, a közlemény rovatba írják be: TEMPLOM) és az erre a célra elkészülő cserépjegyeken keresztül fizethetik be.

Minden adományt Isten iránti hálával köszön meg a Kecskeméti Református Egyházközség Presbitériuma.

„Mily kedvesek a te hajlékaid, ó, Seregek Ura!” *Zsolt 84,2*

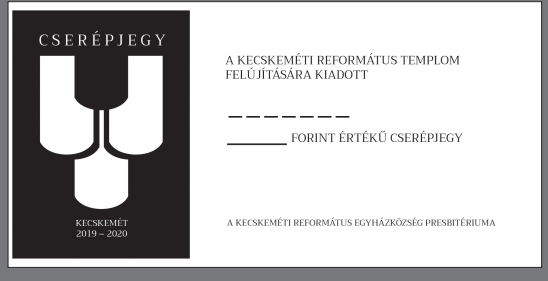

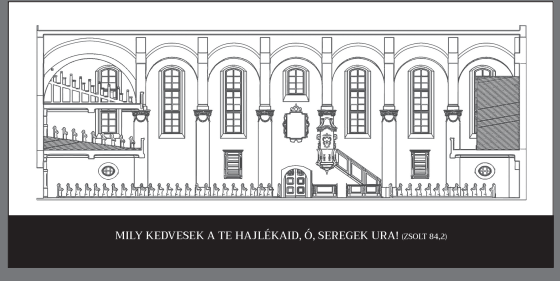

Könyvajánló

ROWAN WILLIAMS: TANÍTVÁNYKÉNT AZ ÚTON

„A keresztyén életet nem könyvekből tanulhatjuk, hanem a gyakorlatból." [1] Ezzel a gondolattal kezdi könyvét Rowan Williams egykori canterburyi érsek. *Tanítványként az úton* címet viselő kiskönyve azt mutatja be, hogy mit is jelent Jézus tanítványának lenni. A keresztyéni lét fontosabb fogalmait veszi végig a tanítványi lét távlatából. Könyvecskéje szól a tanítványi létről, hitről, reményről, szeretetről, megbocsátásról, szentségről, a tanítványi létről a világban és a lélek szerinti létről. Ezek a fejezetek egyfajta kivonatai a keresztyén életvitel főbb kérdéseinek. A szerző maga akadémiai körökben jól ismert, az University of Edinburgh által szervezett Gifford Lecture sorozat egyik előadója, jelenleg a Cambridge Egyetem oktatója. Írása önvizsgálatra biztat bennünket, hogy vállaljuk az ezzel járó kockázatokat és a vizsgálat eredményeit. A könyv erősségének azt tartottam, hogy mindvégig az olvasó igényeit figyelembe véve kerüli a komolyabb akadémiai és retorikai fordulatokat, a fejezetek végén kérdések találhatók a téma mélyebb elmélyítését segítendő.

A tanítványi lét tisztázásával kezdi a könyvet. Kicsoda a tanítvány, mit jelent az, hogy az egész életemet betölti a tanítványság? Be kell lépni a tanító világába, nem lehet ezt elkerülni, sosincs szünet. Nem lehetünk csak egy ideig tanítványok. Tehát nem attól válunk tanítvánnyá, hogy időről időre felkeressük a mestert, sőt sokkal inkább attól, hogy fent tartjuk a folyamatos kapcsolatot. Tanítványként törekedni kell arra, hogy soha ne tévesszük szem elől Jézust, még akkor sem, ha minden összedől körülöttünk. Figyelmesnek és ébernek kell lennünk az életünk folyamán. Azok társaságát kell keresni, akik Jézus társaságára vágynak, ott lenni, ahol számunkra nem biztos, hogy kényelmes, de a Mester ott akar látni bennünket abban az adott élethelyzetben. Előfordul, hogy hosszú ideig nem történik semmi, de T. S. Eliotot idézve Williams megállapítja, hogy *„időnként megpillantjuk, amint a jégmadár szárnya fényre fényt felel"*. [2]

Újjá kell születni hitben, reményben és szeretetben, hogy megújuljon az életünk, hogy megtanuljunk minél több oldalról rákérdezni: kik is vagyunk valójában? Az ezekben való növekedés a Krisztusban való növekedésünk és tanítványságunk elengedhetetlen eleme. Nagyon tetszik a megállapítása Williamsnak, amikor azt írja, hogy

1 WILLIAMS, *Tanítványként az úton,* 7. p
2 WILLIAMS, Id. m. 15. p.

„a hit sokkal inkább bizalom, hogy az igazság képes birtokolni engem, és akkor is megtart, amikor magam már kapaszkodni sem bírok”. [3]

A könyv minden fejezetét nehéz összegezni vagy bemutatni. Az utolsó két fejezet viszont, úgy érzem, hogy közel hozhatja a mindennapokhoz az írást. Ugyanis nélkülözhetetlen a mindennapokban, sőt a világban megélni a tanítványi létet. Itt az olvasó az Egyesült Királyságban uralkodó társadalmi viszonyokba tekinthet be egy pillanatra. Láthatja, hogy hova vezetett a felvilágosodás szellemisége, a tolerancia és a lehetőség, hogy mindenki azt választja, amihez kedve van. Fontos, és hazánkban is hasznos lehet, hogy erkölcsi útmutatással szolgálhassanak mint Krisztus-követők a világ számára. A tanítványi lét fontosságát mi sem mutatja jobban, hogy azok, akik ilyen szabadságban felnőnek, mondhatni unatkoznak, és boldogtalanok, továbbá rémítő módon ki vannak téve annak, hogy mentális betegségben szenvedjenek. Tehát, ha nem a társadalom nyújt erkölcsi mintát, akkor mi lesz az, ami képes ezt megtenni? A tanítványi létnek két fontos eleme van. Az egyik, hogy minden ember fontos Isten számára. Istenhez vagyunk kötve létünkben, az Isten hív bennünket, elutasíthatjuk ezt, de Isten soha nem szűnik meg bennünket hívni. Az ember értéke tehát nem állapítható meg abból, hogy mennyire produktív vagy sikeres. A másik pedig, hogy teljes mértékben egymásra vagyunk utalva. Itt elég csak az Újszövetségre gondolni, amely megmutatja a számunkra, hogy mi történik akkor, ha egy közösség tagjai szabadon megélhetik a tanítványi létet és a Krisztushoz kötődést. Ez egy olyan közösség, amelyben minden egyes tag felajánlja a képességeit és lehetőségeit, nem elsősorban a saját, de a közösség és a másik ember javára. A közösség tagjai dinamikus kapcsolatban vannak egymással, azaz egy helyben állnak. A keresztyén gondolkodás éppen ezért fektet nagy hangsúlyt minden ember személyes felelősségére. Akár lokális, akár nemzeti szinten nézzük, mindenkinek gondoskodnia kell arról, hogy az Istentől nyert lehetőséggel szabadon élhessen a másik ember. Itt figyelmeztet Williams arra, hogy amikor a keresztyén egyházak valamelyike politikai hatalmat próbál gyakorolni, akkor gyakran megfeledkezik a lényegéről, megszűnik olyan közösségnek lenni, amely teret ad a szabad és kölcsönös szolgálatnak.

A záró fejezetben négy dimenzióban kíséreli meg felvázolni a szerző, hogy mit is jelent a Lélek szerint élni. Ennek részei az önismeret, a csend, a növekedés és az öröm. Ez egyfajta útvonal, hogy a mindennapokban hogyan is lehet könnyebben megélni a Lélek szerinti életet. Hátra tudunk-e lépni, hogy egy pillanatra az érzelmeink kapjanak teret, tudunk-e saját magunkra tekinteni? Az imádságban tudunk elcsendesedni, és adhatunk teret a csendnek, Williamsszel elmondhatjuk azt is Isten számára, hogy *„Mondd meg nekem, ki vagyok valójában.”* [4] Ez máris átvezet bennünket a csend témájára, hiszen csak elcsendesedve tudunk igazán Isten felé fordulni, őt meghallani. Az ego viharjainak el kell hallgatnia. Ha ez teljesül, akkor máris felébredhet a növekedés iránti vágy. Isten bennünket életre hív. Megvan-e bennünk ez a vágy, hogy egy kicsit többek legyünk egy-egy istentisztelet vagy bibliaóra után? Engedek-e annak, hogy Isten takarítani akar. Nekifutok-e annak,

3 WILLIAMS, Id. m. 45. p.
4 WILLIAMS, Id. m. 120. p.

ami előttem van? Végül is, ha azt mondom, hogy Lélek szerint akarok élni, akkor egyszersmind szeretnék növekedni is. Itt pedig elérkeztünk az utolsó fogalomhoz, az örömhöz. Ez nem beletörődés, múló érzés, hanem annak az érzése, hogy amivel kapcsolatban vagyunk, annyira valóságos, hogy képtelenség határt szabni neki, más szóval bőség és túláradás szemtanúi és részesei lehetünk. Ha ezek az elemek jelen vannak a mi életünkben, akkor nagyobb eséllyel szállhatunk szembe az életünket körülvevő sötétséggel.

A könyv alcíme, *A keresztyén élet esszenciájáról* számomra nagyon tetszik. Hiszen lehet bővebben is írni a keresztyének Krisztushoz való tartozásáról, a tanítványi létről, de ez mégis az a kivonata ennek a létnek, ami segíthet mindenki számára, hogy elinduljon, haladjon tovább, vagy éppen megújuljon a tanítványi létben.

Szondi Endre

CSALÁDI ÁHÍTATOSKÖNYV

Ha *családok éve,* akkor *családi áhítatoskönyv?* Minden év lehet a családok éve. Kívánjuk, hogy ez a könyv olyan családok kezébe kerüljön, akik Isten vezetése szerint szeretnék nevelni gyermekeiket. Ez a könyv az Isten előbb szeretett minket – keresztelési ajándék könyv folytatásaként a második, harmadik gyermek születésekor, keresztelésekor is kézbe adható. A közös családi elcsendesedés Isten igéje mellett olyan otthonná formálhatja a lakásunkat/házunkat, ahol őszinte, Isten jelenlétével megáldott közösség formálódik. Ezzel életre szóló erősítést adva gyermekeinknek, hogy minden dolgukban először Istenre figyeljenek, s így jobban eligazodjanak a folyton változó világban.

Fodorné Ablonczy Margit (fülszöveg)

Tartalom

1 Bán Magdolna: Főszerkes ztői gondolatok

A ARANYALMA EZÜSTTÁNYÉRON

2 Weiner Zoltán: *„Emlékezz, ki vagy!”*

JL LÉLEKTŐL LÉLEKIG

4 Dsida Jenő: Én hívlak élni
5 Szathmáry Sándor: Tavasz van...
6 Muraközy Gyula: Imádság
7 Charles H. Spurgeon: Üdítő álom

N NÉGYSZEMKÖZT

8 Bán Magdolna, Lipóthné Gyulai Anikó, T. Kabai Virág: Fodor Attila presbiterrel, missziói gondnokkal beszélgettünk

E EZ TÖRTÉNT...

14 Beckerné Bakos Ilona: Kárpát-medencei Imanap 2018
16 Adventi koncert
20 Kósa Gergelyné: Ökumenikus imahét 2019
23 Nicea-Konstantinápolyi hitvallás
24 Bán Magdolna: Februári szakmai nap
26 Házasság hete 2019

GY GYÜLEKEZETI ÉLET

30 Simonné Bakó Mária: Újévi köszöntő
32 Varga Nándor: Elnöklelkészi jelentés
38 Kuti József: Igazgatótanács-elnöki jelentés
41 A kecskeméti református templom felújítása
43 Az etikai bizottság munkájáról

46 Laczay András: Katonatelep

DIAKÓNIA

48 T. Kabai Virág: Gyülekezeti diakónia
49 Kuti Józsefné Filep Katalin: Diakóniai szeretetvendégség
50 Sipos Mónika: Eszem-iszom, dínom-dánom
53 T. Kabai Virág: Megnyílt a hajnalcsillag Tanoda a műkertvárosi missziós házban

KOLLÉGIUMI ÉLET

55 Mező Lili: Továbbra is zöldell a Református Pálmácska Óvoda
57 Weiner Zoltán: Hitélet az indernátusban
59 Bizonyságtételek
65 Magyar Emese, Molnár Csenge: Kodály Zoltán VIII. Magyar Kórusverseny
66 Tanulmányút a Costa del Solon
69 Keszthelyi Emma, Tóth Zsófia: Baktériumkommandó
72 Bodor Bálint, Holló Milán: Az északi pocok nyomában
75 Krettné Bagi Márta: No para! – Öltözz csak pirosba!
77 Elsős tanítók bemutatkozása
81 Magyar Péterné: Beiskolázás a református általános iskolában

KÖZÖTTÜNK ÉLNEK

85 Bán Magdolna: Lévai Krisztián szolgáltatási igazgatót kérdeztem

KINCSESTÁR

88 Bán Magdolna: Könyvtári gyarapodás

MÓZESKOSÁR

90 Farkas Dóra: #BFF – Best frend forever

KÖNYVAJÁNLÓ

92 Könyvajánló

Erica Reischer
75 stratégia boldog és sikeres gyerekek neveléséhez

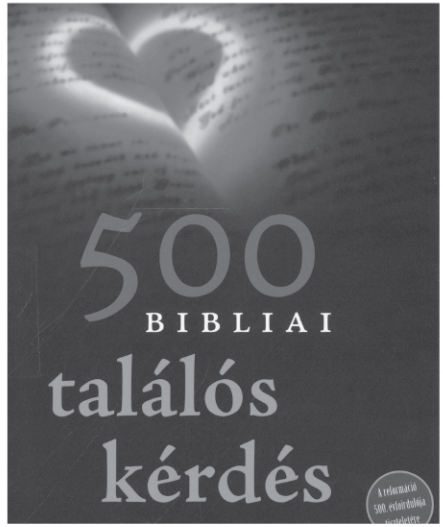
500
BIBLIAI
találós kérdés

Kecskemét
Forrásaink a reformációról
Dokumentumok az MNL Bács-Kiskun Megyei Levéltárából

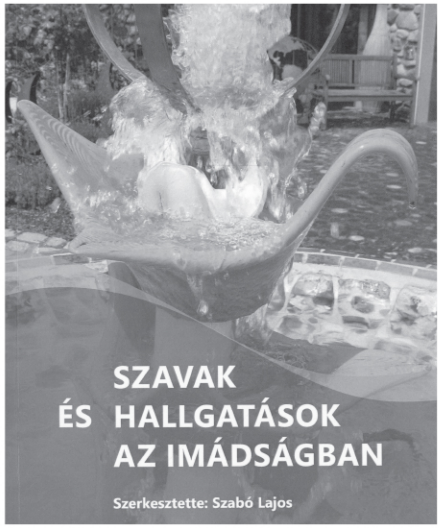
SZAVAK
ÉS HALLGATÁSOK
AZ IMÁDSÁGBAN
Szerkesztette: Szabó Lajos

Timothy és Kathy Keller
A házasságról
Illúziók és félelmek helyett kiteljesedés
HARMAT – KOINÓNIA – KIA

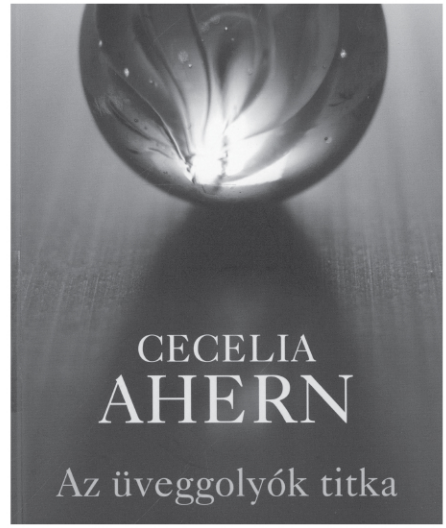
CECELIA
AHERN
Az üveggolyók titka

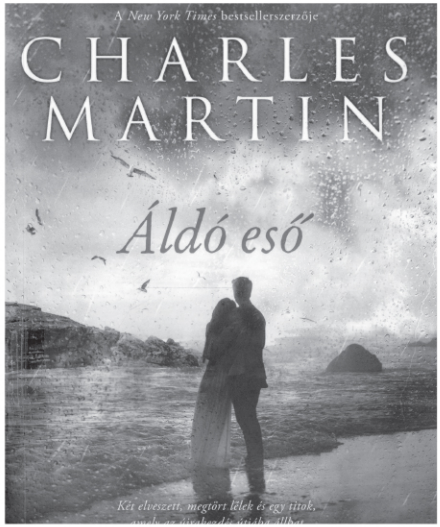
A New York Times bestsellerszerzője
CHARLES
MARTIN
Áldó eső

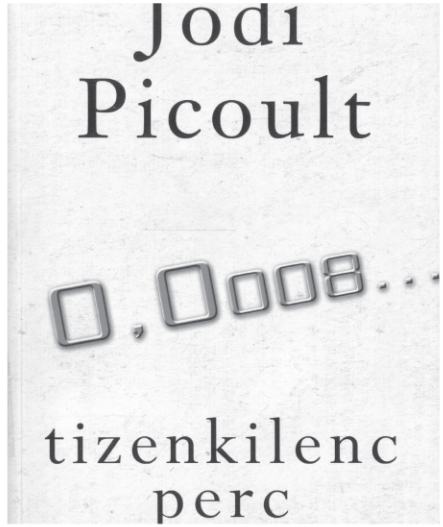
Jodi
Picoult
0,0008...
tizenkilenc
perc

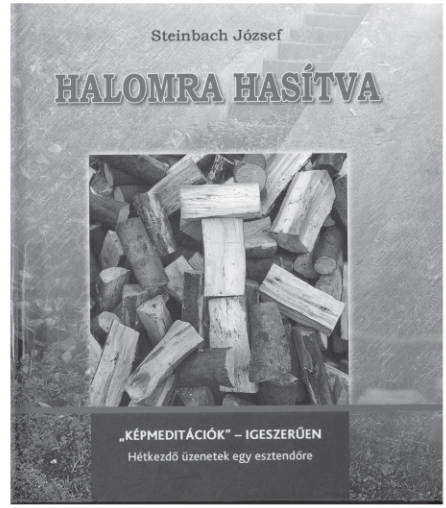
Steinbach József
HALOMRA HASÍTVA
„KÉPMEDITÁCIÓK" – IGESZERŰEN
Hétkezdő üzenetek egy esztendőre